

Giới thiệu Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phũ Của Anh

Truyện Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phũ Của Anh kể về một người làm trong nhà của Nhị thiếu gia, có lần lại túng quá rồi đi ăn trộm trong nhà lại bị cậu chủ bắt quả tang.

Anh mà báo cho mọi người là cô chỉ còn nước ra đi, thôi thì bịt miệng anh mà sống vậy. Mỗi tháng một lần, cô đều tự nguyện hiến thân cho anh nhưng không ngờ anh lại lạnh lùng tiến đến chiếm cả trái tim cô.

Không lẽ mình phải yêu hẳn chứ, anh làm mọi thứ xu nịnh để có thể làm cô tan chảy nhưng điều đó lại làm cho cô thấy buồn lòng... Vậy không lẽ cô đành phải tự nhận mình là ăn trộm hay là tiếp tục bịt miệng mà ngoan ngoãn theo anh ?!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phũ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ngồi thần thờ trong lớp học, Quan Nghênh Thu đang suy nghĩ về chuyện xảy ra từ ba tháng trước.

Người cha khoa học gia của cô trước khi qua đời, để lại một phát minh, là máy thời gian không hoàn chỉnh. Vì sao nói phát minh này không hoàn chỉnh chứ? Bởi vì nó chỉ có thể hút về một vài thứ kì quái ở thời cổ đại, biến nhà cô trở thành viện bảo tàng cổ vật. Nếu mấy món đồ kia đáng giá đã đành, đằng này, nếu xem xét kỹ thì toàn là đồ gốm, bình hoa...

Vì thế, chị lớn của cô Quan Nghênh Xuân cùng chị thứ Quan Nghênh Hạ quyết định niêm phong máy thời gian.

Cho đến một ngày nào đó, để tưởng niệm cha, cô, mẹ cô đem máy thời gian kia khai phong, lại hút về ba Vương gia cổ đại!

Nghe bọn họ nói, bọn họ là ba nhi tử Đường triều Lý Thế Dân, vốn dĩ Đại vương gia còn có thể sẽ trở thành hoàng đế kế nhiệm, nhưng bởi vì mẹ động vào máy thời gian, làm cho bọn họ ở triều đại lịch sử biến mất không chút dấu tích.

Để bồi thường cho tội lớn mà mẹ đã gây ra, chị em cô đành phải thu dưỡng ba vị Vương gia kia, về phần ba chị em đành phải biến thành người giúp việc ngày ngày hầu hạ bọn họ.

Chị hai hầu hạ Đại vương gia Lý Lan Tĩnh, sau Đại vương gia yêu chị, một tuần trước hai người đã có một hôn lễ ngọt ngào.

Cô rất bội phục anh rể lớn, anh ấy thật lợi hại. Tuy là cổ nhân, nhưng đến hiện đại vẫn có thể sải cánh tung bay trên bầu trời rộng lớn, trở thành tổng giám đốc kênh mua sắm trên TV. Nghe nói chị Nghênh Hạ giúp anh ấy tiếp cận lĩnh vực này, sau chị được anh rể lớn mời về làm giám đốc sáng tạo, so với tiền lương lúc chị làm quản lý trước kia còn muốn cao hơn.

Tam vương gia Lý Lan Ngọc hiện tại đã trở thành người mẫu nổi danh. Vì lười đi lại, anh ta đã thành lập công ty quay quảng cáo tại chỗ. Tuy vậy, vẫn có nhiều công ty tầm cỡ quốc tế đem tiền đến để van cầu anh ta chụp ảnh cho họ.

Nếu cô có năng lực này thì thật tốt, nhất định cái gì cũng đều đáp ứng.

Về phần Nhị vương gia Lý Lan Khang kia...

Reng... Reng... Reng... Tiếng chuông tan học vang lên.

Ngừng suy nghĩ miên man, Nghênh Thu liền vội vàng thu thập mọi thứ vào túi sách, vui vẻ tan học về nhà.

Tại học viện Nam Thánh, hầu hết học sinh quý tộc đều có xe hơi cao cấp đưa đón tận nơi, nhưng lúc này đây lại có một nữ sinh dáng người nhỏ bé thon thả đi thật chậm rãi thong dong.

Có vài nữ sinh muốn đi ca hát, túa ra cổng trường, phát hiện nữ sinh đó đi một mình phía trước. Nhận được ám hiệu của một vị thiên kim tiểu thư xinh đẹp, đám nữ sinh như ong vỡ tổ vây quanh bóng dáng nhỏ bé kia.

"Này! Quan Nghênh Thu"

Cô gái bị gọi lại liền dừng bước, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ngược lên, quay mắt về phía bạn học cùng lớp đang gọi cô.

Bộ đồng phục thủy thủ màu trắng càng làm tôn thêm đáng vẻ ngây thơ của người khoác nó lên, mái tóc đen dài mượt mà được tết thành đuôi sam ngự trị trên đôi bờ vai mảnh khảnh, một đôi mắt to biết nói tựa như sao lấp lánh khiến người yêu mến.

"Bạn học Lam." Nghênh Thu mở miệng thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, đơn thuần thiện lương, không hề yếu ớt khi đụng phải thiên kim tiểu thư, đứng trước bạn học Lam kia, lại càng không giống đám bạn học vây xung quanh.

Bà của bạn học Lam là hiệu trưởng của một trường đại học, cho nên cô nàng ở Nam Thánh rất được hoan nghênh. Hầu hết giáo viên trong trường đều sợ đắc tội cô ta, phạm đến cô ta chẳng khác nào gián tiếp phạm đến vị hiệu trưởng kia, đừng có mà tơ tưởng sẽ được ngồi trên cái ghế cao chức vị, tuyệt đối không có cơ hội về sau.

Vì thế cô nàng trong trường học tự nhiên có được năng lực hô phong hoán vũ, hơn nữa rất xinh đẹp lại ra tay hào phóng, được mọi người trong học viện gọi là Lam công chúa.

"Chúng tôi sắp đi karaoke, cậu muốn tham gia không?" Một người bạn học vây quanh cô mở miệng hỏi.

"Karaoke?" Nghênh Thu dĩ nhiên rất muốn đi, nhưng nghĩ đến túi tiền của mình chỉ còn lại có một trăm đồng, mà bọn họ đi KTV thì sẽ đến những nơi vô cùng đắt, "Tôi không đi được."

"Vì sao không đi được? Cậu về nhà cũng chỉ ngoan ngoãn làm bài tập, không thì xem tivi và dọn dẹp nhà cửa. Chuyện nhảm chán thế này chúng tôi sẽ không bao giờ làm, đi KTV với chúng tôi, còn có thể xúc tiến tình cảm bạn bè."

"Tôi... Lần sau đi..." Nói xong, Nghênh Thu nhanh chóng lướt qua đám nữ sinh đó, nào đâu biết rằng cái bọn này căn bản chỉ là muốn dạy cho cô 1 bài học, đương nhiên sẽ không để cho cô đi dễ dàng như thế.

"Chính miệng tôi mời, cậu không thấy nể mặt mũi sao?" Một âm điệu tao nhã với gọi Nghênh Thu, sau đó đã đứng ở trước mặt cô.

Nhìn thấy "Lam công chúa" vừa xinh đẹp lại hào phóng, Nghênh Thu có một loại cảm giác thấp hèn của tiểu nô tỳ khi đối diện là một thiên kim tiểu thư. Cô nghĩ rằng, cô gái trước mắt toát ra khí chất con nhà trăm anh thế gia, khí chất trời sinh, chỉ sợ cô muốn học cũng khó bắt chước được.

Nhưng mẹ nói cô cũng có khí chất đáng yêu thuộc về riêng mình, không nên tự ti, cho nên cô luôn cố gắng tạo dựng phong cách cho riêng mình.

Nhưng... Đối đầu với nữ sinh họ Lam kia, thật đúng là cô phải có thừa dũng khí và tự tin! Nghênh Thu bắt đầu dĩ thời dài.

Chị ba đã từng nói..., nhất định có thể đem tình cảnh trước mắt giải quyết một cách dễ dàng.

"Tôi cũng muốn đi, nhưng..." Cũng không thể nói mình không có tiền? Trong học viện này, thứ gì cũng đều có thể lấy ra so sánh, mà nghiêm trọng nhất là đem tiền ra phân cao thấp, bình thường cô cũng đã bị người ta phân đến tầng lớp nghèo kiệt xác rồi. Hiện tại nếu đại miệng nói ra, chỉ sợ ngày sau của cô ở trường học sẽ thật ảm đạm nha.

Sẽ bị bọn họ cười đến sức đầu mẻ trán mất.

"Chẳng lẽ cậu không có tiền?" Bạn học Lam nói trúng tim đen của cô.

Những bạn học khác đồng loạt tròn to mắt nhìn Nghênh Thu, như thể cô là quái vật.

Gặp quỷ a!

Thấy mọi người kinh ngạc tập trung nhìn vào mình, Nghênh Thu có cảm giác xấu hổ vô cùng.

"Tôi... Không phải thế!" Cô chột dạ, sĩ diện phản bác lại, khuôn mặt ửng hồng mỗi lúc một đậm dần.

"Nếu cậu không có tiền cứ nói thẳng! Ừm... Cậu còn kiêu ngạo, thoát nhìn thì ôn nhu tĩnh lặng lại nhu thuận. Nếu đi theo tôi, tôi cam đoan cậu sẽ có cuộc sống thoải mái, không cần lo lắng về tiền, tôi sẽ giúp cậu."

Những lời này được nói ra từ miệng Lam công chúa, các nữ sinh phía sau âm thầm trộm hít thở. Các cô đi theo Lam công chúa đã lâu như vậy, còn chưa thấy cô ta hào phóng với bất cứ ai nha!

"Lam công chúa đối tốt với cậu như vậy, cậu còn không mau cảm ơn." Vẫn đi theo bên cạnh Lam công chúa nên cái bọn loắt choắt cùng lớp chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng này ra lệnh cho Nghênh Thu.

Nghênh Thu nhỏ giọng nói: "Cảm ơn bạn học Lam, tôi e rằng tôi không được..."

Làm sao bây giờ? Ai tới cứu cô? Trường hợp này nếu xử lý không khéo, cuộc sống sau này của cô ở Nam Thánh và sự giả mạo của cô trong khoảng thời gian qua cũng không cần nữa, trực tiếp chuyển trường có vẻ tốt hơn.

Trời cao dường như nghe được tiếng gào thét nhỏ bé hèn mọn của cô. Đột nhiên, một thân hình cao lớn xuất hiện từ từ bao phủ cô, thoáng cái liền ngăn cản bầu trời bao la trên đỉnh đầu Nghênh Thu, làm cho cô và người phía sau học lại làm một.

"Tan học còn không mau về nhà? Em có biết tôi ghét nhất là chờ đợi không?" Ngực khí lạnh như băng hàm chứa sự không kiên nhẫn.

Người vừa lên tiếng làm cho đám nữ sinh xung quanh miệng há thật to, dưới đáy mắt xuất hiện vẻ ngây dại, ngay cả Lam công chúa ánh mắt cũng tròn

tròn, bị người đàn ông cao lớn đẹp trai này hấp dẫn thật sâu.

Cô gặp qua không ít đàn ông, ngay lập tức đánh giá người trước mặt cực khí phái, cực tuấn mỹ. Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhưng có thần, đôi con ngươi không giận mà uy, mang vẻ anh tuấn cùng uy phong, như thể khí chất quý tộc tự nhiên mà có, phát sinh từ nội tại mà ra. Hơn nữa ngũ quan hoàn mỹ tương xứng với vóc dáng cao ráo cùng phong nhã, khí thế hơn người, người đàn ông này có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm.

Nghênh Thu lập tức quay đầu, sau đó dùng hai tay nhỏ bé gắt gao bắt lấy tay Lan Khang, như đứa bé khổ sở đợi cha mẹ đến rước mà không thấy ai đến, rốt cục cũng đã đến.

"Tôi không thể đi, vì tôi có hẹn." Nghênh Thu vội vàng bắt lấy tấm lá chắn, không nói hai lời đem Lan Khang che ở phía trước. Dù sao vóc dáng của anh cao lớn uy mãnh, lại tràn ngập khí phách vương gia, lấy ra che gió, che mưa phòng tiểu nhân là tốt nhất.

Nghe được Nghênh Thu nói như vậy, toàn bộ ánh mắt của hết thảy nữ sinh dừng ở trên người cô, ánh mắt có tia hoang mang nghi hoặc mối quan hệ của hai người, phụ nữ sinh ra đều có tính cướp đoạt cùng ghen tỵ, tâm giống như mối lửa hừng hực cháy lên.

Địch ý trong mắt đám nữ sinh này thật lớn!

Nghênh Thu cảm thấy Nhị vương gia xuất hiện hình như không phải giải nguy cho cô, ngược lại đem cô quăng vào lốc xoáy càng thêm nguy hiểm?

Ngẫm lại, xác thực có khả năng, có thể khiến phụ nữ đối đầu chém giết lẫn nhau, đa phần đều phát sinh từ người đàn ông.

Hơn nữa Nhị vương gia so với nam sinh trước mắt bọn nữ sinh còn muốn phần xuất sắc, càng không muốn đề cập vấn đề qua lại với bạn trai chút nào, quả thực giống như đem một khối thịt béo bầy ra trước mặt bọn quý chết đói càng đáng sợ.

Không cần đem anh che ở phía trước, để anh ta ở phía sau tương đối an toàn hơn.

Khi Nghênh Thu định đem Lan Khang kéo ra phía sau mình, lập tức bị đôi bàn tay to của anh ta kéo ra sau lưng tấm lưng vững chãi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh lộ ra bộ mặt cùng ánh mắt: "Để bản vương xử lý là được rồi, đợi lát nữa sẽ tính sổ với em thật tốt", cô đành phải ngoan ngoãn cúi đầu, không dám lên tiếng.

Lan Khang không để ý đến ánh mắt kinh diễm của các nữ sinh kia, bởi vì anh từ nhỏ đã nhìn quá nhiều, hiện tại điều anh quan tâm là cô nhóc này tại sao không nghe lời anh?

Nếu ở Đường triều, phụ nữ nào dám can đảm hành xử như thế với anh. Thật sự là không muốn sống? Nhưng hiện giờ phía sau anh là phụ nữ sống ở hiện đại nên mới thật to gan lớn mật.

Không phải đã dặn cô mỗi khi tan học sẽ ngoan ngoãn về nhà sao? Anh đã hứa cùng đại hoàng huynh và đại hoàng tẩu. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Nếu cô em gái bé nhỏ thương yêu nhất của bọn họ trên đường về gặp phải ông chú kì quái, thì biết làm sao? Cô ngốc như vậy, nhất định sẽ ngoan ngoãn để bị ăn, cũng không biết phản kháng thế nào.

"Em muốn đi nơi nào?"

Anh ta mở miệng chính là ép hỏi, người không biết còn tưởng rằng anh ta là ba cô.

Có điều tất cả mọi người đều biết ba cô đã mất từ lâu, hơn nữa anh ta còn trẻ lại tuấn mỹ như vậy, không thể nào là ba cô, thậm chí còn cho rằng người đàn ông ưu tú xuất sắc như thế có dính líu tới cô thật đúng là hoang đường.

Ma tước làm sao có thể sánh với phượng hoàng?

"Bọn họ rủ tôi đi karaoke..." Nghênh Thu nhỏ giọng đáp, khuôn mặt nhỏ nhắn như đứa nhỏ trả lời vương gia.

"Đúng vậy, đúng vậy! Quan Nghênh Thu, cậu giới thiệu một chút được không? Nếu có thể thì cùng đi karaoke với chúng ta." Lam công chúa lập tức triển khai thể tấn công.

Người đàn ông tán ra khí chất tôn quý này nhất định phải thuộc về mình.

"Nghênh Thu, nếu cậu không có tiền... Không sao, tôi mời khách." Trước mắt chỉ cần có thể lôi kéo người đàn ông này cùng đi, mất bao nhiêu tiền không thành vấn đề.

Thoáng chốc, không coi toàn bộ nam sinh bên cạnh vào đâu, Lam công chúa đẩy mắt lóe ra tia săn bắt của kẻ săn mồi chuyên nghiệp.

Người đàn ông này cô định rồi.

Bằng dung mạo và khí chất của mình, bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ thích cô, sẽ chẳng có hứng thú đối với người có dung mạo bình thường như Quan Nghênh Thu, chỉ cần có thể mời người đàn ông này đi KTV, tại nơi đó, tuyệt đối có thể bắt giữ anh.

Ai ngờ tính toán của cô ta lại rơi nhầm đối tượng!

"Cô ấy dĩ nhiên không thể có tiền, trên người có nhiều tiền nếu bị bắt cóc thì làm sao? Huống hồ cô ấy đi với tôi ra ngoài không cần tiền, thích gì tôi sẽ mua."

Wow! Hào phóng như vậy, người đàn ông này quả thực là chiếm được lòng của nhiều phụ nữ!

"Tôi dặn cô ấy một khi tan học phải trở về nhà ngay, bất kỳ nơi nào cũng không được đi, nhất là những chỗ bát nháo như KTV, nơi đó loại người nào cũng có, tôi tuyệt đối không cho phép cô ấy đi." Lan Khang nói chuyện khẩu khí cực kỳ uy nghiêm giống vương gia, làm cho hết thầy nữ sinh khác nhìn không được thiếu chút nữa quỳ xuống xin khoan dung.

"Nhị vương gia..." Nghênh Thu vội vàng sửa miệng, "Anh, anh làm gì hung dữ thế?"

Nếu không phải ở nhà, không nên gọi mình là Nhị vương gia, nếu không lại bị người ta tưởng lầm là kẻ điên, cho nên Lan Khang cho phép Nghênh Thu ở bên ngoài gọi anh là "Anh".

"Đương nhiên là phải dữ tợn rồi. Tôi tuyệt đối không cho phép em giao du với đám bạn xấu kia. Chúng ta bây giờ lập tức về nhà, về sau mỗi ngày tôi sẽ tới đón em, miễn cho em tan học lại la cà." Vừa nói xong, Lan Khang lập tức cầm túi sách Nghênh Thu, sau đó khoát lên vai, tay kia thì bắt lấy tay nhỏ bé của cô, không nói hai lời kéo cô đi.

Lưu lại một đám người bị kêu là học sinh xấu, cả đám đứng nguyên tại chỗ, cảm giác giống như bị mắng mà không biết vì sao bị mắng, còn không dám cãi lại.

"Nhị vương gia, tôi sẽ bị anh hại chết đấy." Nghênh Thu thờ phỉ phò thâm oán.

Bước chân của cô đột nhiên dừng lại, đập vào mắt là con xe thể thao BMW màu bạc.

Không cho cô thời gian ngẩn người, bàn tay to phía sau mở cửa xe ra, đem cả người cô nhét vào trong.

"Anh mới mua?" Nghênh Thu hỏi người đàn ông vừa mới ngồi vào ghế lái, đôi mắt to hung phấn sáng ngời ở trong xe quét tới quét lui, khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn vì vui sướng cùng cảm xúc mới lạ mà ửng hồng.

"Em không phải nói muốn có xe này?" Anh ta đương nhiên trả lời.

"Tôi chỉ là thuận miệng nói thôi, anh cho là thật à?" Xe này giá trăm vạn, anh cứ nhiên bởi vì cô thuận miệng nói liền mua nha?

Nhị vương gia này thật là biết cách tiêu tiền quá đi.

Nghĩ đến anh vì một câu nói của mình mà mua, đúng là rất tuyệt

Thấy trên mặt anh lộ ra biểu tình vui vẻ, cô háo hức như đứa bé được tặng quà, bàn tay nhỏ bé đông sờ tây chạm ở trong xe, còn mở ngăn tủ phía trước lật tới lật lui, phát hiện bên trong đầy thứ cô thích ăn vặt, nụ cười của cô càng thêm rõ ràng, thoạt nhìn khiến lòng người triu mến.

Anh không nói chuyện, tra chìa khóa, chuẩn bị khởi động xe.

Nghênh Thu đột nhiên nghĩ đến việc quan trọng liền nhào tới, nắm chặt cánh tay anh, khẩn trương nói: "Không thể lái xe, anh không có giấy phép."

"Tôi là vương gia." Anh nói những lời này mà cũng nghe được.

"Sau đó thì sao?" Vương gia có thể lái xe không cần giấy phép?

"Khi nào rảnh sẽ đi thi." Trên thực tế, anh mấy ngày trước đã đến lớp học, nhưng chịu không nổi ánh mắt nhìn mình thực đen tối của những phụ nữ kia.

Tuy rằng anh đã quá quen thuộc những ánh mắt sùng bái này, khủng khiếp hơn là cả huấn luyện viên cũng vậy, làm cho anh bắt đầu lo lắng, suy nghĩ có nên kêu chị thứ của cô nhóc này dạy anh hay không.

Nghênh Thu nghe được câu này thiếu chút nữa té xỉu.

"Như vậy rất nguy hiểm..." Trên đời này làm gì có chuyện rảnh thì mới thi lấy bằng lái xe? Đây chẳng khác nào đem sinh mệnh của mình cùng nguy hiểm nhét chung một chỗ!

"Em yên tâm, bổn vương không cho phép, em ngay cả muốn chết cũng đều không được."

"A?"

"A cái gì mà a? Ngoan ngoãn ngồi xuống."

Mệnh lệnh chuyên chế mang một ít hung hăng, khiến Nghênh Thu nhu thuận yên vị như đứa nhỏ.

Cô không nên nghe lời như vậy, nhưng không biết vì sao, cô luôn bị khí khái uy nghiêm tràn ngập nam tính của anh làm cho kinh sợ, sau đó không tự chủ được thuận theo.

Aiz! Chị Nghênh Hạ nói đúng, cô nếu sanh ở cổ đại, cô tuyệt đối không phải là dạng thiên kim tiểu thư bất nạt người, nhưng nếu là tiểu nha đầu thì cô nhất định sẽ bị đem ra đùa giỡn mà không dám hé răng.

Nghĩ đến bản thân bị người đàn ông bên cạnh tự xưng là chủ tử lại từng bị anh đùa giỡn và áp đảo...

Không thể nào hình ảnh đó lại xuất hiện trở lại, không thể, Quan Nghênh Thu, không phải đã tự nói với mình sẽ phải quên đêm hôm đó?

Không thể...

"A!" Cô hét lên một tiếng.

Tiếng hét của cô làm anh nghiêng thân mình qua, xảy ra đột ngột tới mức tim cô nhất thời đập loạn cả lên, giống tiểu bạch thỏ bị bắt ngờ, không biết phải làm sao chỉ có thể cảnh giác nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn mỹ của anh.

"Làm cái gì?" Lúc này kêu rất không thực nữ rồi, câu hỏi hiện tại có vẻ tao nhã một chút.

Hơi thở nóng như lửa của cô phả nhẹ trên mặt anh, khiến anh cũng quay đầu nhìn lại, hơi thở nam tính xen lẫn mùi thuốc lá tản mát trên mặt cô, làm cả khuôn mặt cô nóng lên như muốn thiêu cháy

Đáng yêu đến mức làm anh muốn ngay lập tức nhào tới ăn cô.

Lúc ý nghĩ dâm đãng phủ đầy tâm trí của anh, thì lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bất an của cô.

Không nghĩ sẽ làm cô sợ hãi quá mức, anh đành phải buông tha cho ý niệm tạm thời này.

"Giúp em thất dây an toàn." Anh khẽ cười nói, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Phát hiện mình phản ứng thái quá, cô rất muốn tìm một cái động trớn vào.

"Ừm!"

Cô khẽ lên tiếng, cứ tưởng anh ta đã rời đi, không nghĩ tới trái ngược hoàn toàn, phản ứng của cô tràn ngập hương vị yêu kiều. Người phụ nữ ngồi bên cạnh khiến anh như đã thú ngửi được con mồi càng thêm tới gần.

"Em muốn bốn vương sẽ làm gì với em sao?" Ngón tay chậm rãi chống đỡ trên môi cô, anh tà mị mỉm cười làm cho hình tượng tao nhã lãnh tình thường ngày của mình hoàn toàn bị phá hỏng.

Ngay lúc này đây, sau lưng anh tồn tại đôi cánh đen của đại ác ma, đang quyến rũ cô một tiểu thiên sứ thuần khiết, ít nhất để mỗi động chạm tay anh làm chomôi cô như muốn hỏa thiêu.

"Làm gì vậy?" Cô run run hỏi, sau đó vươn bàn tay nhỏ, lấy ngón tay đang gây trở ngại cô nói chuyện ra.

"Cái đầu nhỏ của em lại tưởng tượng ra chuyện xấu gì."

"Tôi nào có? Anh không nên nói lung tung, tôi cái gì cũng không có tưởng tượng đến!" Cô thề thốt phủ nhận, đầu vội vàng xoay qua chỗ khác, sống chết nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, làm như bên ngoài có thứ siêu cấp đẹp khiến cô nhìn không chuyển mắt.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lan Khang chậm rãi nổi lên một chút ý cười đùa cợt.

Muốn nói sang chuyện khác? Muốn lạnh nhạt anh? Cô nhóc này thật sự là càng lúc càng kỳ cục.

Cũng khó trách, bởi vì từ nhỏ cô không phải là nô lệ, đột ngột đảm đương nhiệm vụ đó, đương nhiên đôi khi trở nên khó bảo, khó có thể cưỡng chế.

Không nên lo lắng, anh là ai chứ?! Đường đường Lý nhị vương gia, một đứanhỏ chẳng lẽ không thu phục được sao?

Lan Khang chậm chậm điều chỉnh thân hình quay về chỗ ngồi của mình, không có động tác muốn lái xe.

Không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người, trầm mặc một hồi Nghênh Thu chậm rãi cử động một chút. Lan Khang cũng động, chỉ là lấy ra điều thuốc thơm mà thôi.

"Lái xe đi!" Cô nhẹ giọng nói, ánh mắt vẫn cảnh giác như cũ y hệt tiểu bạch thỏ nhìn con báo.

Lan Khang giả vờ không nghe thấy, chỉ lẳng lẳng hút thuốc, sương khói tùy ý tràn ngập khuôn mặt tuấn mỹ của anh.

Nghênh Thu nhìn ngây người.

Làm sao có thể có người ngay cả nhà khói cũng có thể anh tuấn như vậy?

Nhưng hút thuốc không tốt cho sức khỏe, cô rất muốn nói cho Nhị vương gia dù có bị anh đem ra chính.

"Lái xe?" Bỏ điều thuốc trong tay, Lan Khang chậm rãi quay đầu, ánh mắt u lỉnh cuồng vọng ở trên người cô xem xét, giống như bậc quân vương cao cao tại thượng đang trên cao nhìn xuống tiểu nô lệ dưới chân mình, "Em bây giờ càng lúc càng lớn mật rồi, cư nhiên dám ra lệnh bốn vương? Em không được quên cha em hại ba huynh đệ chúng tôi ra sao, còn nữa bốn vương có thể hô phong hoán vũ, còn ở đây nghe đũa nhỏ ngốc như em ra lệnh này nọ sao?"

"Tôi không phải cô ý! Đừng có hung dữ như vậy"

"Biết sai? Thực nói xin lỗi."

"Thực xin lỗi." Cô ngoan ngoãn đáp.

"Tại sao phải vội vã về nhà? Không thích cùng bốn vương ở chung một chỗ?"

Nghe được giọng điệu đầy nguy hiểm, Nghênh Thu cảm thấy hơi hơi bất an.

"Tôi không có, chỉ là sắc trời tối sẫm, tôi sợ về trễ, cả nhà sẽ lo lắng."

"Thời gian này trong nhà không có người, em quên sao?"

Đúng nha! Chị lớn cùng Đại vương gia sau khi kết hôn, chiều đãi cả nhà đi du lịch thế giới, hôm qua mới vừa đi mà thôi, tối thiểu phải hai mươi ngày nữa mới trở về.

Cô vì thi cuối kỳ, muốn đi cũng không thể đi, về phần Nhị vương gia vì sao không đi theo, cô tuyệt đối không hiểu, cũng không muốn hiểu.

"Kia... Hay là về nhà nhanh chút."

"Vì sao?" <http://diendanlequydon.com>

"Bởi vì đêm khuya nhiều vấn đề, về nhà là tốt nhất."

Lạnh quá!

Anh hung hăng trừng mắt nhìn cô, tuyệt đối không thích cô giống như chuột thấy mèo liền trốn, trốn anh xa như vậy, còn dùng lời thoại quảng cáo đùa giỡn lạnh nhạt anh.

Thấy cô sợ hãi như vậy, tim anh đã tràn ngập sự phẫn nộ không biết tên.

Đã đối với cô tốt như thế rồi, nhưng sao cô không vì anh mà ngọt ngào?

Lan Khang rầu rĩ mở khóa xe, thì nghe được tiếng thờ dài bên cạnh rất nhỏ cơ hồ nghe không rõ, như là thờ phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, anh đem chìa khóa quay ngược lại, khiến cho xe không khởi động.

Nghênh Thu khó hiểu nhìn anh, chỉ thấy anh hé ra diện mạo thoỉ khó có thể đoán đối với cô, một giây sau anh giống như đứa bé chậm rãi vươn tay...

"A! Không..." Không kịp né tránh, đầu cô đã bị anh ôm, vừa vặn không thể động đậy.

"Thiếu chút nữa đã bị em dọa dẫm." Quảng ra một câu khó lý giải, tiếp đó anh bá đạo cúi xuống hôn.

Cô bé này nhất định phải dạy dỗ thật tốt, bằng không sẽ quên mất ai mới là chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phủ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Hiện tại nhà họ Quan đã không còn là nhà họ Quan trước kia, ít nhất cũng không phải căn nhà nhỏ cũ nát kia nữa.

Từ lúc máy thời gian của ba dẫn về ba vương gia cổ đại, nhờ bọn họ mà Quan gia nhà cô đã dần dần trở nên giàu có.

Những mẫu đất rộng lớn xung quanh nhà đều đã bị Đại vương gia Lan Tĩnh mua lại, còn dựa theo bản thiết kế vương phủ Đường triều kiến tạo ba tòa phủ vương gia.

Một tòa phủ vương gia cũng đã làm thiên hạ chú ý rồi, chớ đừng nói chỉ ba tòa phủ vương gia tọa lạc cùng một chỗ. Nếu không biết rõ, hàng xóm đều nghĩ nơi đây là miếu thờ, rất muốn vào thăm viếng thấp nhang cúng bái.

Bãi trí bên trong không cần phải bàn, bên ngoài mang phong cách cổ xưa, đồ dùng trong nhà đều dùng gỗ mộc thượng đẳng, nếu bọn họ ăn vận phục trang cổ đại..., có thể nói là chẳng khác gì đang sống ở Đường triều.

Mẹ cô ở cùng chị lớn Nghênh Xuân, chị thứ Nghênh Hạ vì muốn Dạ Minh Châu của Tam vương gia Lan Ngọc, tình nguyện làm người giúp việc cho anh ta.

Cô từ khi còn nhỏ luôn bị chị Nghênh Hạ ăn hiếp gắt gao, đương nhiên bị chị đá tới hầu hạ Nhị vương gia Lan Khang. Cũng không quên giao cho cô nhiệm vụ bí mật, đó chính là trộm Dạ Minh Châu của anh ta.

Kết quả vì viên Dạ Minh Châu này, từ nay về sau cô lâm vào trong ma chướng của anh, biến thành Tôn Ngộ Không chẳng thể thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai.

Vì thế cô luôn tận lực trốn tránh anh ta, không cho anh ta có cơ hội nhớ tới viên Dạ Minh Châu cùng điều kiện trao đổi với cô.

Chuyện cô lo lắng khôn khổ đã xảy ra, nụ hôn bá đạo kia đã nói rõ anh ta căn bản một chút cũng không hề quên!

Giận dữ cũng không dám lên tiếng, cho dù không nhìn tới Nghênh Thu cũng biết anh ta thật sự vui vẻ thỏa mãn.

Như con mèo một phát đã hoàn toàn nuốt gọn chuột con khả ái, anh ta ngay cả lái xe cũng y hệt đang khiêu vũ, kỹ thuật điều luyện lại ưu mỹ thoáng cái đã cho xe đi vào con đường dẫn tới phủ vương gia của anh.

Không phải quảng cáo xe hơi, cũng lại không có tiền mà còn chơi đùa vui vẻ như vậy? Thế này rất nguy hiểm! Nghênh Thu ngồi ở trong xe, không có tâm trạng hưởng thụ hạnh phúc.

Dừng xe ngoạn mục, Lan Khang xoay đầu lại nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn tức giận. Sau đó với bộ dạng "Em tự làm tự chịu" khách khí nói với cô: "Đây là cảnh cáo em, không cho phép tiếp tục ra lệnh bốn vương, em phải nhanh chóng làm cho rõ ai mới thật sự là chủ nhân, bốn vương kiên nhẫn có hạn"

"Mẹ sinh tôi ra, không phải để tôi đi làm nô lệ cho anh." Thối hư tật xấu không thể tránh của bản thân, Nghênh Thu nhin không được mở miệng tranh luận.

"Phải không?" Anh nhướn cao chân mày, chuẩn bị bộ dạng muốn nghênh chiến.

"Đúng." Nếu đã chống lại, thì phải làm cho đến nơi đến chốn!

"Tốt lắm, vậy bốn vương sẽ kêu mẹ em làm nô lệ cho bốn vương." Anh ta vừa nói xong liền xuống xe, không để ý tới Nghênh Thu vẫn ngồi ở trong xe.

Nghênh Thu thấy thế vội vã nhảy xuống xe, vội vàng đi theo, "Chờ một chút..."

Nhưng đôi chân dài của anh bước từng bước ở trước tuyệt không dừng lại, dường như có ý đi nhanh hơn, bắt nạt cô chân ngắn.

Đuổi theo chừng vài bước, Nghênh Thu đột nhiên dừng lại, sau đó mở to mắt không thể tin được cảnh vật trước mắt mình.

Lan Khang đứng trước cánh cửa thủy tinh sáng loáng, chậm rãi xoay đầu lại trừng mắt nhìn cô, tức giận nói: "Có gì mà kinh ngạc? Chưa bao giờ thấy qua cửa hàng tiện lợi (cửa hàng tạp hoá) sao?"

Cô nhóc này luôn dễ dàng làm anh mất đi khống chế.

"Tùng thấy qua! Nhưng mà tại sao nó lại xuất hiện ở nơi này?"

Tuy rằng bên trong còn đang trang hoàng, vẫn chưa có hàng hóa, nhưng bằng hiệu để ở ngoài có thể thấy được nơi này sắp có một gian cửa hàng tiện lợi ở trước vương phủ.

"Em không phải nói muốn mở một cửa hàng tiện lợi ư?"

"Tôi nói sau này tôi sẽ kiếm tiền để dành, sau đó mở một cửa hàng tiện lợi." Cô nghiêm túc chỉnh lại.

Bởi vì cô rất thích câu quảng cáo - "Nhà của tôi chính là nhà của bạn."

Nhưng cô thực không thích cửa hàng tiện lợi của mình ở trong phủ vương gia, như vậy chẳng khác nào nhà của mình biến thành phủ của vương gia.

"Còn không phải như vậy? Dù sao có tiền thì mở, làm gì phải đợi đến em kiếm đủ tiền rồi mới mở? Làm không tốt đến lúc đó bọn vương cũng đã già rồi."

Không thể tưởng tượng khi anh già đi bộ dáng sẽ ra sao, bởi vì cô tin tưởng người đàn ông bá đạo này cho dù già đi, cũng còn có thể làm ông chủ cảm gây chỉ đông chỉ tây ra lệnh cho người khác.

Cũng không biết người nào sẽ bị xui xẻo.

Vừa nghĩ đến, chợt nghe anh ta lười biếng nói: "Nhưng bọn vương không sợ, dù sao bọn vương cũng còn đứa gốc như em có thể sai bảo."

Trời ạ, cô chỉ biết rằng! Cô cảm giác cuộc đời mình không có khả năng thoát khỏi lòng bàn tay anh.

"Tôi mệt rồi." Đầu vồ mồm với anh ta rất mệt.

"Không ăn tối?" Chân mày anh nhíu lại, anh không thích cô nhịn ăn.

"Không, tôi không đói bụng." Chung một nhà, cô không thể mạo hiểm dùng bữa tối với anh, vẫn là gấp rút trở về hang ổ của mình trốn đi cho tốt.

Không để ý ánh mắt hờn giận phía sau, Nghênh Thu căn bản chính là ba bước làm thành một bước xông về phòng mình.

Cô đi vào dùng lực khóa cửa phòng lại, rồi mới nhẹ nhàng thở ra, để túi sách trong tay xuống, cả người như lò xo bị kéo căng quá độ sau đó từ từ thả lỏng, nằm xụi lơ trên chiếc giường lớn màu hồng.

Cô cực kỳ yêu cái giường này, bởi vì trước đây cô ngủ trên giường vừa nhỏ lại vừa cứng, tuy rằng cũng có thể nói với gia đình mua cái giường có thể ngủ ngon một chút, nhưng cô luôn thay người nhà suy nghĩ, cho nên không ngừng tự nói với mình, không sao có giường ngủ là tốt rồi.

Nếu thích loại giường như thế, sẽ chờ đến khi mình tốt nghiệp, đi làm, cố gắng kiếm tiền để mua.

Kỳ thật trước đây có rất nhiều thứ cô thích, lại nghĩ hai chị cùng mẹ đã vất vả, cho nên cô đem tất cả sự ham muốn vật chất, toàn bộ chôn giấu sâu trong nội tâm.

Mãi đến khi ba vị vương gia xuất hiện, cuộc sống của các cô hoàn toàn biến đổi.

Hết sức kỳ quái, rõ ràng bọn họ bị hút đến thời đại này, thân phận quyền vị đều không thể sử dụng được ở hiện đại, nhưng vẫn là cuộc sống của người có tiền.

Chẳng lẽ thật sự giống như trong sách nói, người nghèo khi linh hồn xuyên qua vẫn là người nghèo, mà linh hồn kẻ giàu có chính là trời sinh ánh mắt biết kiếm tiền một cách lợi hại.

Lúc trước nếu không lợi dụng kim ngân tài bảo cùng ngọc bội bảo kiếm trên người bọn họ kiếm được một khoản lớn, hiện tại nào có ba toà phủ vương gia để ở!

Nghe nói ba toà phủ vương gia đều là do Đại Vương gia xuất tiền, bởi vì ở thời đại bọn họ, phủ đệ vương gia đều là từ hoàng đế hoặc huynh trưởng ban cho.

Không nghĩ xuyên tới hiện đại, ba vị vương gia kia còn chú trọng luân lý như vậy!

Mặc kệ nói thế nào, Đại vương gia là người hiểu rõ chị Nghênh Xuân nhất, cô cùng chị Nghênh Hạ chính là được thom lây, trên thực tế cũng không phải là kiểu người có tiền là có thể làm cần tiêu phí, cho nên cô vẫn ngoan ngoãn, không cần nhiều tiền của chị Nghênh Xuân.

Bi thảm nhất là gặp phải Nhị vương gia.

Người đàn ông này căn bản được phái tới để khơi gợi tội ác ẩn sâu trong nội tâm cô. Từ lúc hầu hạ anh, anh luôn mua đồ cho cô. Chỉ cần cô mở miệng nói muốn thứ gì, anh đều có thể nhanh chóng đáp ứng.

Cô hiểu được tại sao anh phải lấy lòng cô như vậy, còn không phải là vì sự kiện kia...

Vội vàng ném đi suy nghĩ khiến tâm xấu hổ, thẹn thùng đỏ mặt khi nhớ lại.

Đầu chuyển sang hướng khác, không nhìn được cô phát ra tiếng thở dài thỏa mãn. Tuy rằng cô không quen với cách tiêu tiền của Nhị vương gia, nhưng vẫn nên cảm ơn anh ta mua cho mình giường ngủ tốt như vậy.

Phải biết rằng ngủ không ngon giấc sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe và học hành.

Nghênh Thu cảm giác mình được sủng ái yêu chiều quá nhiều, chỉ cần Nhị vương gia dùng lúc nào cũng nhắc nhở cô là tiểu nô lệ, mà anh ta mới là chủ nhân. Làm những việc như bưng trà rót nước, đắp bóp lưng cho anh ta thế này mới khiến cho cô không có cảm giác tội lỗi khi nhận lễ vật của anh.

Tin tưởng bạn học Lam đối người tặng lễ vật, bọn họ một chút cũng không có cảm giác tội ác!

Ôi! Cô thật đúng là mang linh hồn người nghèo, cho dù anh biến cô thành tiểu công chúa cho anh sung ái, còn vì cô mà mở một cửa hàng tiện lợi, nhưng cô cũng chẳng thể nào tiếp nhận.

Bất thành linh, cô thấy cửa phòng đột nhiên bị mở ra, trong tay anh cầm chìa khóa, cứ như thể đó là phòng của mình.

Anh ta! Tại sao có thể có chìa khóa? Không phải cô đã lén lút đem nó đi giấu rồi ư? Sắc mặt tái nhợt, Nghênh Thu môi phát run nhìn anh.

"Còn không mau đi tắm rửa." Lan Khang nói như ra lệnh, đem chìa khóa cầm trong tay tùy tiện vứt trên bàn, sau đó bắt đầu cởi áo khoác của mình.

Quả nhiên, không có bữa trưa nào là miễn phí!

Người đàn ông tặng lễ vật cho cô cũng không phải là thần thánh hay thiên thần hạ giới, anh không cho không ai bất cứ thứ gì, những gì cho đi tuyệt đối sẽ lấy lại gấp đôi, anh chính là đại ác ma tà ác vô song.

Xem ra, anh hiện tại muốn đại khai sát giới.

Cũng không phải cô mở miệng đòi anh tặng quà, chính anh đưa loạn bây giờ lại ngang ngược mưu tính trên đầu cô sao?

Ông trời! Thật không công bằng!

"Tôi chưa muốn tắm, khi nào đi ngủ thì tôi sẽ tự tắm rửa, huống chi tôi còn có bài tập cần làm..." Áp ứng, vô cùng suy yếu tự nói với chính mình tối hôm nay phải thực hiện cho xong những việc này, ra về chính mình còn bẽ bộn nhiều việc, động tác Lan Khang cởi quần áo một chút cũng không ảnh hưởng đến cô.

Ôi ôi! (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Vì sao Nhị vương gia cao cao tại thượng này ngay cả thoát y đều gọi cảm như vậy, cô muốn cố gắng phản kháng không nhìn, đúng là lực bất tòng tâm, thật mệt chết đi.

"Bốn vương mặc kệ, tối hôm nay toàn bộ thời gian của em chính là của bốn vương, em không nên quên lời hứa với tôi."

Cái gì? Chẳng lẽ hôm nay là ngày ước định của cô và anh? Hai mắt cô mở to trong lòng suy nghĩ.

"Nhưng tôi..."

"Bốn vương ghét nhất hạng người không tuân thủ hứa hẹn."

Nghênh Thu ngồi ở trên giường, như tiểu bạch thỏ nhè nhẹ run nhìn bóng dáng cao lớn trước mắt, anh cơ hồ che khuất ánh sáng trên đầu cô.

Cô không thể không ngắm nhìn thân thể nam tính lửa lò của anh, cao lớn mạnh mẽ, mang vẻ rắn rỏi tràn ngập dương khí hòa trong cơ thể cường tráng, không giống với thân thể mềm mại của cô. Anh toàn thân màu đồng thau, da thịt phẳng phất dày dặt hương chocolate (???), khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Gương mặt cô như bị lửa thiêu đốt đến đỏ bừng, hô hấp càng trở nên khó khăn khi anh ta đứng thẳng kiêu cửu đại, dục vọng giữa hai chân anh ngóc dậy.

Thoạt nhìn tiểu bằng hữu của anh đã bị đánh thức.

Cô đương nhiên biết anh muốn làm gì, cũng biết một chút nữa đại khái sẽ có kết quả như thế nào, nhưng là...

"Tôi chưa có chuẩn bị...A!" Cô sợ hãi kêu một tiếng, cả người bị ác lang đánh úp, anh tựa hồ không lo lắng đè lên cô. Cứ như vậy thân hình to lớn áp sát thân thể nhỏ nhắn của cô, thiếu chút nữa không nhìn tới sự tồn tại của cô.

"Bốn vương rất chán ghét em trốn tránh có lẽ." Hơi thở nóng như lửa của anh phả trên mặt cô, đôi mắt luôn luôn lạnh lùng mất đi sự bình tĩnh vốn có, thay vào đó làm người ta lay động, mặt đỏ tim đập khiêu khích dục hòa.

"Thật sự là tôi quên mất, tôi không phải cố ý."

"Nếu như vậy, chúng ta sẽ cùng ôn lại sự kiện lần đầu phát sinh đi!"

"A...Chờ một chút..."

Làm sao đây? Nghênh Thu khóc thầm! Nhưng không có thời gian cho cô khóc, một đôi bàn tay to bá đạo đang đem đồng phục trên người cô cởi ra, mắt thấy đồng phục sắp bị xé toang.

"Được rồi, được rồi! Không cần thô lỗ như vậy."

Nghe được cô cầu khẩn, động tác của anh có chút ôn nhu, nhưng vẫn là tiếp tục cởi y phục của cô, "Ngoan ngoãn nghe lời không phải tốt hơn sao?"

Xem ra buổi tối hôm nay cô khó thoát khỏi một kiếp.

Cô biết người đàn ông này nếu muốn cái gì, nhất định sẽ nghĩ biện pháp đạt bằng được. Điều do cô ngốc nghếch, lúc đó cứ nhiên đưa mình tới cửa, bị anh ăn cũng không có cách nào.

"Em không nên quên, chính miệng em hứa hẹn với tôi, con người của tôi cái gì cũng không coi trọng, coi trọng nhất chính là hứa hẹn, chỉ cần có người dám vi phạm lời hứa hẹn với bồng vương, bốn vương tuyệt đối không buông tha." Anh tà ác ở bên tai cô thổi khí nóng, bàn tay to đã đem nửa cúc áo trên người cô mở ra.

"Không cần..." Tuy miệng nói không cần, nhưng thân thể cô vẫn không thể phản kháng nằm bất lực ở dưới thân thể của anh.

Áo đồng phục màu trắng như một đóa hoa điêu linh đặt trên mặt đất lạnh như băng, thân thể cô run rẩy chỉ còn lại vấy ngấn che khuất nội y bên trong.

Thân thể non mịn mềm mại như tuyết nằm trên chiếc giường màu hồng, dáng điệu như cừu non mặc cho người định đoạt

Nửa thân thể trần như ngọc vừa sợ lại vừa thẹn khiến ánh mắt Lan Khang trở nên nóng rực, mê luyến nhìn chăm chú vào da thịt tuyết trắng của cô, vô cùng mịn màng, thậm chí còn tản mát ra loại khí chất vô hình lay động lòng người.

Nghênh Thu không giãy dụa, bởi vì cô biết có dấy dụa cũng là vô dụng, chỉ có thể dùng hai tay che lấp chính mình.

"Thật sự là đáng yêu." Bàn tay to của anh chậm rãi vuốt ve da thịt trơn mịn của cô, một lúc sau ma chường của anh đặt trên hai tay đang che trước ngực của cô, tà mị cười cầm tay nhỏ bé của cô kéo ra.

"Đừng." Cô nhẹ lay động đầu, nhỏ giọng cầu xin.

"Không xem trọng lời nói của bốn vương..., bốn vương sẽ đem chuyện của chúng ta nói cho mẹ em nghe, bà nhất định sẽ rất đau đớn thương tâm khi biết chính mình đưa kẻ trộm vào nhà cướp đi con gái của bà." Anh với giọng điệu xấu xa hạ thấp thanh âm nói."Không được nói." Người đàn ông không biết tốt xấu, tức chết người đi được.

"Dù sao em đã là người phụ nữ của bốn vương, hà tất phải phản kháng bốn vương?"

Như vậy không phải rất phí sức sao? Không bằng ngoan ngoãn nghe lời, bốn vương nhất định sẽ hảo hảo yêu thương em."

Bên tai phảng phất giọng nói ma quỷ nghe thật âm u như dụ dỗ phạm nhân phạm tội, Nghênh Thu cảm giác trước ngực chợt lạnh, nội y không biết khi nào bị cởi ra hết.

Không hiểu được là vì thẹn thùng hay là hưng phấn, thân mình xinh đẹp của cô hơi run rẩy, bộ ngực sữa căng tròn mướt mà dựng đứng, hai đỉnh hoa đỏ tươi trông kiêu diễm ướt át.

Ánh mắt anh lăm lăm trên ngực cô, thân thể của anh dường như bùng tỉnh, không tự chủ được chăm chú đáp lại

Ngón tay anh linh hoạt như rắn lướt đến bộ ngực sữa tròn trịa mềm mại kia, chuyển động vuốt ve, toan tính đùa bỡn, cảm xúc trơn mịn trong tay làm cho bụng dưới của anh dần trở nên khô nóng.

Dưới sự kích thích ma sát của anh, điểm nhỏ trước ngực mẫn cảm nhanh chóng đứng thẳng, tổ cáo cô xuân tâm nhộn nhạo.

"Đừng..." Nghênh Thu phát ra tiếng kêu nhỏ, theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại không nhúc nhích.

Làn da tuyết trắng của cô bởi vì anh vuốt ve mà hơi ửng đỏ, anh đau lòng cúi đầu, dùng môi hôn mát lảy.

Đầu tiên là bốn phía ở đỉnh hoa nhỏ kia anh chậm rãi ấn xuống nụ hôn, sau đó há miệng ngậm lấy.

"Không..." Như bị điện giật, khoái cảm lập tức đánh thẳng vào lý trí cô, một luồng sóng theo khiêu khích của anh mà lan đến.

Không có khả năng sẽ có cảm giác thư thái như vậy, cũng không hẳn là sẽ có, rõ ràng cô ở trong lòng cũng đã nói với chính mình, nhưng vì sao càng muốn kháng cự loại vui thích này, cô lại càng cảm nhận được sự mê mẩn của thân thể?

"A... Đừng như vậy..." Nghênh Thu cố gắng né tránh, nhưng mà càng né tránh thì càng làm cho cặp tuyết lê mềm mại của cô nhẹ lay động, càng thêm dụ dỗ anh muốn hảo hảo nhấm nháp từng chút một.

Anh thay phiên yêu thương bộ ngực sữa no mềm động lòng người kia, điểm nhỏ đỏ tươi xinh đẹp nhô lên, rất nhanh vì lấy dính nước miếng của anh mà lóe ra trong suốt sáng bóng, trên da thịt vô cùng mịn màng kia hiện lên sắc hồng của hoa anh đào mờ mịt bao phủ lấy.

"Đừng...Tôi chịu không nổi..."

Cô uốn éo thân mình, tay nhỏ bé vô lực chống đẩy anh, kết quả chẳng những một chút hiệu quả cũng không có, trái lại, bộ dáng thẹn thùng cự tuyệt ham muốn dục vọng càng nghênh đón, khiến cho người đàn ông ở trước mắt tâm ngứa khó nhịn.

Lan Khang thường thức về mặt cô vì anh mà mê loạn hoảng hốt, ngọt ngào, cực khoái, làm anh thêm kích động, ma chường chậm rãi đi tới giữa hai chân

cô...

Giữa đôi chân thon đẹp trắng nõn kia, vì lửa tình mà nhẹ nhàng mấp máy, anh say sưa vuốt ve nơi non mịn e ấp mềm mại của cô...

"A!" Tay anh ma sát nơi đó lập tức kinh động cô, cô thẹn thùng tính ngồi dậy, lại không kịp nữa rồi.

"Em như vậy đã lắm rồi..."

"Tôi nào có?" Cô muốn ngăn cản anh cởi quần lót, nhưng e lệ phát hiện giữa hai chân quả nhiên có ái dịch trong suốt tiết ra.

Cô kêu nhỏ lấy tay che lại nơi nữ tính, nhưng anh so với cô còn nhanh hơn một bước, ngón tay linh hoạt mang theo lửa, xoa nhẹ đóa hoa non nớt của cô, nhen nhóm hỏa diễm chôn sâu trong cơ thể cô.

Lan Khang thường thức đóa hoa kiều diễm kia, ngón tay anh dịu dàng vuốt về hai bên rìa da thịt mềm mại, khiêu khích đóa hoa kích động.

Bị kích thích đóa hoa nở rộ đỏ bừng đẹp mê người, mặt hoa cũng không khỏi tự chủ ào ạt chảy ra, óng ánh toả sáng lấp lánh sang hai đùi tuyết trắng của cô, cũng làm ướt ngón tay anh.

"Nhảy cảm như vậy..."

"Không được nói lung tung."

Lan Khang nhìn chăm chú cô mặc cỡ đồ mật bộ dạng cố gắng nhẫn nại, xem rạo giống như đứa nhỏ đáng thương bị bắt nạt, lại luyến tiếc không nỡ buông tha trận khoái cảm này, tâm trạng thiên nhân giao chiến làm dục vọng ham muốn của anh dâng cao, có loại muốn hung hăng khi dễ tâm tình xúc động của cô.

Muốn thử xem cô có thể chịu đựng được tới trình độ nào, anh tà ác di chuyển ngón tay chậm rãi xâm nhập bên trong khe nhỏ chật chẽ kia, sau đó nhẹ nhàng co rút.

Hoa kính đột nhiên bị anh xâm nhập, mặc dù có khá nhiều mật hoa dễ chịu, nhưng lại làm cho cô cảm giác được một trận rung động bên trong.

"A... Đừng..." Lý trí cuối cùng còn sót lại rốt cuộc bay mất, thân thể miễn cưỡng của cô bởi vì ngón tay của anh mà run rẩy kịch liệt.

Ngón tay Lan Khang tiếp tục thăm dò mật hoa lay động, bàn tay to khảm thiết chiếm đoạt bầu ngực mềm mại căng cứng của cô, yêu thương vuốt ve xoa nắn, sau đó vươn đầu lưỡi tinh tế mút lấy.

Cô muốn kẹp chặt hai chân, nhưng anh dùng thân thể cứng rắn ngăn chặn cô, khiến cô vô phương động đậy, chỉ biết cắn chặt đôi môi hồng nộn, âm thanh không khỏi rên rỉ mà bật ra.

Dường như cố ý muốn trêu đùa cô, không hề báo động trước Lan Khang lại giơ thêm một ngón tay xâm nhập mật huyết của cô, khiến cho thân thể cô một trận run rẩy.

"A!" Sau một tiếng kêu nhỏ, cứ như thế từng đợt khoái cảm tuôn trào một cách kịch liệt.

Anh tàn sát bừa bãi trên ngực cô, vân vê điểm hoa nhỏ đỏ tươi như anh đào, rồi đột nhiên véo nhẹ điểm hoa, xấu xa nói: "Thoải mái không?"

"Chán ghét... Không được..."

Cứ mỗi thế tấn công mãnh liệt của anh hạ xuống, mỗi tấc da thịt trong cơ thể cô rất nhanh chóng thừa nhận, cô gầy dựa rốt cuộc không ngăn cản được bản thân vì những vuốt ve âu yếm ngọt ngào của anh đạt đến đỉnh điểm khoái hoạt, cô cảm giác thân thể như bay lên thiên đường.

Sau khi trải qua một lần cao trào, cả người cô như bong bóng xì hơi, vô lực xụi lơ dưới thân anh, hơi thở gấp gáp.

"Như vậy là không được? Đây chính là không được, bốn vương nhất định phải dạy dỗ em thật tốt."

Cô không kịp phản ứng, phát hiện ở giữa hai chân có một vật kiên cố cứng rắn nóng như lửa thay thế ngón tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phủ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Không!"

Cô muốn giữ lấy ý chí còn lại cuối cùng, Lan Khang mặc kệ Nghênh Thu kháng nghị, khéo léo cầm hai chân cô đưa sang hai bên, đóa hoa kiều diễm hoàn toàn hiện ra trước mặt anh, làm cho anh có thể dễ dàng tiến vào hơn.

"A..." Cũng không phải lần đầu tiên cô bị anh xâm nhập, nhưng mỗi lần khi anh tiến vào thì lại gặp phải trở ngại, hoa huyết như thế nào lại chặt chẽ, vẫn không ngăn cản được anh, rất nhanh, cô cảm giác được hạ thể bị ham muốn của anh mạnh mẽ lấp đầy.

Lan Khang bị hoa kính ẩm áp kia bao vây xiết chặt, không kèm được thoải mái thở dài một hơi, sau đó ở môi của cô ấn xuống một nụ hôn, "Em quả thật quá tuyệt."

Nghênh Thu then thùng quay mặt qua chỗ khác.

Không để cho cô có cơ hội nghĩ quá nhiều, ở trong cơ thể cô dực vọng anh đã bắt đầu co rúm, viền cánh hoa non mịn mềm mại lập tức ôm phủ lấy vật mạnh mẽ của anh, hòa cùng anh nhất tiến nhất xuất đem song phương đạt đến khoái cảm cực điểm.

Vừa mới bắt đầu cô còn then thùng không dám lộn xộn, chính là nhu thuận nằm ở dưới thân anh thừa nhận nam tính của anh chuyển động theo quy luật tự nhiên, nhưng là rất nhanh, có một loại ham muốn rõ ràng dần dần bị dẫn phát đi ra, cô rút cuộc không thể an tĩnh nằm im.

Da thịt tuyết nõn vì tình cảm mãnh liệt mà nóng như lửa, nổi lên một chút phản hồng mê người, hô hấp cũng vì thế trở nên dồn dập hỗn loạn, nước nõn uyển chuyển.

"A... Ừm..." Cái miệng nhỏ hồng nõn của cô vì vui sướng bật ra khoái cảm rên rỉ, thân hình mềm mại cũng không phân cao thấp hoàn toàn cùng anh phối hợp đưa, thừa nhận, một lần, lại một lần bị anh mạnh mẽ lấp kín.

Như sóng to gió lớn va đập vào nhau, cô mơ hồ cảm thấy cả người chìm nổi trong đại dương rộng lớn, anh mỗi khi luật động đều là tiến đến nơi sâu thẳm nhất của đóa hoa.

Thân thể cô gây cho anh khoái cảm mãnh liệt, anh giống như dã thú đói khát lâu ngày cuồng dã mạnh mẽ không ngừng tấn công, không ngừng đòi hỏi tư vị ngọt ngào của cô.

Nhìn không được Nghênh Thu vươn hai tay ôm lấy thắt lưng anh, theo vận động có quy luật mà đồng đưa cùng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đỏ ửng rục, ánh mắt sương mù tiết lộ thừa nhận cô chính là dực tiên dực tử vui thích.

"Nhị vương gia..." Không tự chủ được cô kêu tên anh trong vô thức, bộ ngực sữa tuyết nõn dán sát vào vùng ngực rắn chắc của anh, cơ thể nóng rát của hai người quấn chặt triển miên, mỗi độ đáng yêu phát ra âm thanh dâm dăng dẫn dụ mê người càng thôi thúc anh càng hăng ham muốn cùng rên rỉ.

Lan Khang đột nhiên ôm lấy cô, đem lưng cô hướng về phía anh, như tiểu miêu đáng yêu nằm lười biếng trên giường, cặp mông tuyết trắng thập phần nhô cao.

"A..." Nghênh Thu cảm thấy cái tư thế này rất khó để yêu, còn không kịp nói không cần như vậy, hoa huyết lại lại bị anh tiến vào, sau đó là một trận sóng cuồng lay động, đưa cô lạc vào cõi tiên.

Anh cúi đầu nhìn hai người mật ngọt hợp thể, nhìn dực vọng to lớn nóng như lửa đỏ không ngừng ra vào trong đóa hoa đầm ướt của cô, hoa huyết vì anh mà không ngừng tiết ra dịch mật, bên tai lại nghe được nhiều tiếng kêu vong tình phát ra từ cái miệng hồng nõn, làm cho anh càng thêm hưng phấn một lần lại một lần nữa tràn ngập trong cô.

Rất nhanh cùng anh tiến đến cao trào, Nghênh Thu cũng hiểu được cơ thể mình bị lửa nóng cuồng đốt, không ngừng kéo căng, có loại muốn xé toạt bức phá.

"Tôi... Tôi... A..." Còn chưa kịp nói, thời khắc này khiến cô không thể không thừa nhận khoái cảm của mình dâng cao như nước thủy triều.

Lan Khang cũng đã phát hiện, anh nắm chắc cơ hội đem hai người hướng đến dực vọng cao nhất đưa cô và anh đến thiên đường, cuồng nhiệt luật động, sau đó chờ đợi thời điểm bùng nổ.

Con hoan ái qua đi cả hai gắt gao ôm chặt lấy cơ thể nhau, như là muốn dung nạp thân thể của đối phương, hợp lại làm một.

Cứ ngỡ rằng thế này là đủ rồi, cô có nghĩ cũng không nghĩ tới anh an phận không bao lâu lại bắt đầu vuốt ve mình.

"Đừng..." Nghênh Thu vô lực khản cầu. Cô đã không chịu được nữa rồi.

Vẫn sinh long hoạt hổ như cũ, Lan Khang lại không tính nghỉ ngơi lui binh, dù sao nhẫn nại đã lâu ham muốn cơ thể cô không phải một lần là có thể thỏa mãn.

Thấy thân thể tuyết trắng mềm mại của cô xụi lơ ở trước mắt, giữa hai chân còn lưu lại mật trắng của anh, tóc cô xoắn rối loạn, thờ dốc không thôi dầy về mị thái, khắp nơi kích thích anh triển khai một đợt tấn công khác.

Anh đem bàn tay to ôm lấy cô, tách hai chân cô ra để cô giạng chân ở trên người của mình, sau đó chậm rãi để cô ngồi lên...

"Đừng...Tôi không được..." Nghênh Thu lắc đầu, đáng thương nói, nhưng người đàn ông ở trước mắt sẽ chịu bằng lòng.

Nam tính cứng rắn của anh không nói lời gì tiến nhập trong thân thể cô, đã phát tiết quá một lần cũng không hề giảm nhỏ, ngược lại, tựa hồ còn trở nên lớn hơn.

"Không được..."

"Còn có thể."

Nghênh Thu cả người bị anh áp chế, cô cảm giác được chính mình không thể chống đỡ.

"Bắt đầu." Anh tà ác cười.

"A!" Thất lưng cô bị anh trụ lấy, bá đạo giữ lấy eo nhỏ của cô nâng lên.

Cứ nghĩ rằng mình sẽ không còn sức để phản ứng lại anh, nhưng cô sai lầm rồi.

Rất nhanh, cái miệng đáng yêu của cô lại bật ra khoái cảm rên rỉ, dục vọng một lần nữa như thủy triều dâng lên đánh úp cô...

* * *

Thân hình hai người quấn giao hồi lâu, một mặt là bởi vì Nghênh Thu đã mệt mỏi không thể cử động, về phương diện khác lại bởi vì Lan Khang không cho phép cô ly khai khỏi mình.

Cho nên, cô cứ như vậy bị anh gắt gao ôm trước ngực, hai mắt nhắm lại, cố gắng khôi phục cảm xúc, cô rất rõ ràng có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ của anh.

Vào lúc này cô hơi đắc ý, tâm tình có chút hoan hỉ, cô biết người đàn ông nằm dưới hiện tại bởi vì cô mà tim đập nhanh hơn.

Có lẽ toàn bộ tình cảm mãnh liệt trong quá trình ân ái, anh thủy chung đều sắm vai kẻ xâm lược, chinh phục, còn thực bá đạo, nhưng một khắc cuối cùng anhsụp đổ, trở nên yếu ớt vô lực là vì cô.

Nhịp tim đập điên loạn, mồ hôi tuôn ướt đầm, hô hấp trở nên gấp gáp vội vã, nhiệt độ cơ thể nóng lên đều là do cô.

Cô đem thân thể thỏa mãn anh, đồng thời cũng thỏa mãn chính mình.

Cô như vậy hết sức thuận theo, toàn lực phối hợp, này Nhị vương gia bá đạo hẳn là hài lòng chứ? Sẽ từ bỏ ý đồ với cô?

Toàn thân đau nhức Nghênh Thu lắng nghe thanh âm nhịp tim của anh, cô hốt hoảng nghĩ, bỗng nhiên cảm giác giường của mình tốt nhất là nên được thay đổi.

Nhị vương gia tôn quý dường như ngủ rất sâu, mí mắt của cô cũng sắp rơi xuống.

Ngay tại lúc cô đang đánh cờ với Chu Công, người đàn ông trên giường lúc này đã khôi phục hoàn toàn nguyên khí.

Con người đen thâm thúy xinh đẹp của anh mở ra, nhìn chăm chú vào thân thể kiều nhỏ nằm trên ngực anh, tấm lưng tuyết trắng, cặp mông hoàn mỹ xinh xắn, còn có đôi chân không đạt tỉ lệ nhưng thật thon đẹp.

Cô vẫn là một thiếu nữ, cơ thể vẫn chưa phát triển toàn diện, không có khả năng làm tâm anh rung động.

Đúng vậy! Không dễ dàng lay động. Anh cũng không dễ dàng trêu chọc phụ nữ, hoặc đi gieo rất tình cảm, chính vì từ nhỏ anh đã thấy quá nhiều gương mặt oán phụ ở chốn thâm cung.

Mẫu hậu anh tuy được phụ hoàng sủng ái nhất, nhưng cũng không tránh khỏi oán hận trượng phu của mình có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần.

Điều đó cũng ảnh hưởng đến thời niên thiếu của anh, anh không hy vọng nhìn người mình yêu mến bởi vì tình cảm mà rơi lệ tổn thương, càng không hi vọng vì mình mà người đó khóc thầm.

Lớn lên càng phải như vậy, hơn nữa anh vẫn luôn nghĩ làm người phải thực tự tại, cuộc sống phức tạp một chút cũng không nên có, so với lão tam háo sắc, càng không hi vọng bản thân trở thành người đàn ông đùa bỡn phụ nữ.

Nhưng kể từ khi gặp đứa nhỏ ngây ngô này, toàn bộ hành vi của anh hoàn toàn không thể kiểm soát.

Chỉ cần vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia tròn tròn giống như quả táo chín ngọt không nhịn được, muốn không đùa bỡn cô cũng rất khó, thậm chí nhiều lần sắp nhịn không được liền lĩnh nhào tới, biến thành ác lang hồ báo chà đạp cô

Nhưng muốn chà đạp người ta thì phải có lý do, vạn nhất làm loạn, cho dù đang ở thế giới hiện đại có chế độ tự do dân chủ làm nền tảng, đại hoàng huynh vẫn có thể định tội bọn họ, vô luận là công hoặc tư, bọn họ không thể không nghe lời giáo huấn của đại hoàng huynh.

Không viện được có nào, anh chỉ có thể dùng hết mọi thủ đoạn trước tiên đem đĩa ngọc này làm nha hoàn cho mình, đặt bên cạnh mình, đặt trong phạm vi mà mình có thể nhìn thấy được, như vậy mới an tâm.

Nếu đem cô sắp đặt bên người lão tam, sớm muộn gì cũng bị ăn.

Có lẽ là trời cao biết anh lần đầu tiên động tâm, cho nên nguyện ý thành toàn anh, hoàn thành nguyện vọng của anh. Vào một buổi tối, không uống phí anh kiên trì nhẫn nại, một con cừu non vừa tròn vừa ngây thơ tự nguyện đưa đến trước mặt mình, sau đó tràn ngập lý do lấy có siêu cấp hoàn mỹ đã ra đời.

Nhớ rõ buổi tối ngày đó, bên ngoài sấm sét đùng đùng, mưa to gió dữ, một cảm giác khủng bố tới trước ngày tận thế.

"Em đang làm gì ở đây?"

Một thanh âm uy nghiêm vang lên ở cửa, giọng nói như đến từ địa ngục sâu thẳm truyền đến người Nghênh Thu, chân cô lập tức cứng lại dán sát trên mặt đất, thân thể đông cứng như khối băng làm sao cũng đi không được, chỉ có thể chờ chết.

"Quay lại." Lan Khang lạnh lùng ra lệnh.

Toàn thân cô bị băng làm đông lại, tê dại, như thế nào cũng không động đậy được.

Vừa lúc đó, tay cô vô lực mở ra, tang vật kia liền rớt xuống nằm dưới chân cô, tiếp đó như có linh tính, càng giống như là nó cố ý muốn hãm hại cô, lăn tới chân của chủ nhân nó.

Như người máy Nghênh Thu chậm rãi xoay người, hé ra khuôn mặt hết sức hoảng sợ ngay cả miệng đều sợ tới mức không khép lại, mắt to vẫn nhìn Lan Khang cúi người đem Dạ Minh Châu dưới chân cầm lên.

Trên mặt anh, cái vẻ mặt làm người ta đoán như thế nào cũng đoán không ra, lại làm Nghênh Thu cảm giác được sợ hãi cùng bất an.

"Thật kỳ quái... Không biết tại sao... Vật này... Tôi chỉ tò mò... Lấy ra nhìn một chút... Tôi không có ý gì khác... Tôi ..." Cô ấp úng nói, không biết anh rốt cuộc có hề tin tưởng mình hay không.

"Dạ Minh Châu, bốn vương giấu ở một nơi cơ mật, nếu không phải em có tâm, không có khả năng vừa vận nhìn thấy sau đó đem nó lấy ra ngấm một chút."

Anh, vẻ mặt không chút thay đổi, bộ dáng so với ác lang phát cuồng phần nộ càng khiến người khiếp sợ.

A! Thảm! Bị bắt tại trận. Khuôn mặt nhò nháu của Nghênh Thu sợ tới mức trắng bệch.

Thật là vật nhỏ đáng thương, cuộc đời không có làm qua cái gì xấu, kết quả lần đầu tiên trộm đồ đã bị phát hiện. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bị hù đến không còn huyết sắc, anh đột nhiên cảm thấy thực đau lòng.

Tuy chính mình đau lòng, không có nghĩa là anh sẽ buông tha cho cơ hội tốt này, một lần có thể danh chính ngôn thuận đem cô thu lại làm người phụ nữ bên mình, cơ hội tốt như thế anh đâu có khờ mà bỏ qua.

"Đến sô pha bên kia ngồi xuống."

"Tôi còn có bài tập..."

"Ngồi xuống."

Giọng anh lãnh khốc làm cô sợ đến nỗi không dám lên tiếng, thần phách cô tiêu tán ở giữa không trung, rất nhanh, cô liền vọt tới sô pha bên kia ngoan ngoãn ngồi xuống, trong lòng hỗn loạn thật sự, đầu lại trống rỗng.

Thảm! Không biết anh sẽ xử mình thế nào? Dù sao viên Dạ Minh Châu này có thể nói là vô giá, mà chính mình lần đầu tiên trong đời làm kẻ trộm, trong lòng bất đắc dĩ cảm thấy tội lỗi khiến cô không biết phải làm sao, vừa rồi lại chọc giận.

Nhị vương gia, nửa đời sau của cô sẽ biến thành hắc bạch.

Nghĩ đến đây... Chị Nghênh Hạ, là chị hại em! Làm sao bây giờ? Nghênh Thu nước mắt sắp rớt xuống.

Lan Khang chậm rãi đem cánh cửa phía sau đóng lại, ung dung tiêu sái đến trước tủ rượu tự mình chọn lựa một loại rượu thích hợp tối hôm nay để chúc mừng.

Uống chút champagne tốt lắm, bởi vì chúc mừng đều là uống champagne.

Nghênh Thu vụng trộm liếc mắt nhìn anh, khó hiểu, anh làm sao mở champagne? Muốn chúc mừng cái gì sao?

Nhất định là, có lẽ là chúc mừng anh bắt được kẻ trộm Dạ Minh Châu, cho nên mở champagne chúc mừng một phen.

Nhắm nháp hương vị champagne xong rồi, anh quay đầu, như con hắc báo, trong đôi mắt lóe ra tia thị huyết sắc bén.

"Hiện tại, bé con..." Anh hạ thấp thanh âm, giọng nói tràn ngập hơi rượu làm da đầu cô run lên, hơi thở anh tràn ngập sự nguy hiểm, "Bốn vương muốn nhìn xem, em muốn cầu xin bốn vương bỏ qua như thế nào?"

Cô nhịn không được hít một hơi thật sâu, sau đó lại thở ra một hơi, khẽ nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, bày ra vẻ mặt nũng nịu, trước đây cô luôn dùng cách này để đối phó với mẹ cùng các chị vô cùng hữu hiệu, nhu thuận mềm mại nói: "Tôi thật sự chỉ là tò mò nhìn một cái thôi."

"Nói dối."

Âm thanh uy vũ.

"Là ai kêu em tới trộm Dạ Minh Châu của tôi?" Bắt đầu ép hỏi.

Dạ Minh Châu trên người huynh đệ bọn họ cũng chỉ có ba chị em của Quan gia biết mà thôi, mà Dạ Minh Châu của đại hoàng huynh đã sớm rơi vào trong tay

Nghênh Hạ, chẳng lẽ bé con này cũng muốn có một viên?

"Không có ai hết!"

"Nghĩa là chỉ mình em muốn?"

Cô không trả lời, đáp án cũng xem như đúng một nửa, trộm Dạ Minh Châu mặc dù là do Nghênh Hạ uy hiếp cưỡng bức đe dọa, nhưng mặt khác cô muốn thay Nghênh Hạ hoàn thành nguyện vọng của chị ấy.

Trên thực tế, cô nguyện ý thay các chị làm bất cứ chuyện gì, tuy rằng trộm đồ là không đúng.

"Nếu bốn vương đem chuyện này nói với Nghênh Xuân, cô ấy sẽ như thế nào?"

Chị nhất định sẽ trốn vào trong phòng rồi khóc một mình, cô rất sợ nước mắt của chị ấy. Nghênh Thu phiền toái nghĩ. Cho nên tuyệt đối không thể cho chị biết.

"Nếu bốn vương đem chuyện này nói cho mẹ em, bà sẽ như thế nào?"

Mẹ sẽ lập tức bay đến trước linh vị của ba mà khóc, thật thương tâm. Nghênh Thu đau lòng nghĩ. Cho nên tuyệt đối không thể để mẹ biết

"Nếu bốn vương đem chuyện này nói với Nghênh Hạ, cô ta sẽ như thế nào?"

Nghênh Hạ sẽ mắng cô đến thối đầu, nói cô tuyệt đối không hiểu ân tình, sau đó cô sẽ bị Nghênh Hạ mắng đến đau lòng, cho nên không thể để Nghênh Hạ biết mình đã thất bại.

"Tại thời đại của chúng ta, nô lệ nào to gan dám trộm đồ của chủ nhân, hơn nữa còn là Dạ Minh Châu vô giá, các nàng sẽ nhận được sự trừng trị đích đáng"

Huyết sắc trên mặt Nghênh Thu lập tức chuyển từ trắng bệch sang xanh tái đáng sợ.

"Anh muốn thế nào?" Cô rõ ràng nói rất lớn tiếng, vì sao nghe qua lại có chút yếu ớt giống như rên rỉ?

Trên thực tế, cô hiện tại toàn thân đều tê tê dại dại, không có sức lực để nói.

Lan Khang nhìn bé con trước mắt không thôi run rẩy, trong lòng biết con mồi này muốn trốn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Rót một ly rượu, anh chậm rãi hướng về phía cô đi tới, mỗi một bước đều tao nhã, đồng thời cũng tiềm ẩn cảm giác uy hiếp.

"Em quá khản trương, uống chút rượu thả lỏng đi."

Cô đích xác là muốn thả lỏng toàn thân, cho nên run run tiếp nhận rượu từ trong tay anh, không chút suy nghĩ mở miệng uống hết một hơi.

Thứ chất lỏng cô vừa đưa vào miệng, vị cay nồng mãnh liệt xâm chiếm lấp đầy toàn bộ yết hầu cùng dạ dày cô, làm cho cô thiếu chút nữa phun ra.

Lúc này, bàn tay to lớn ôn nhu vỗ vỗ lưng cô, có chút mưu đồ lên tiếng, "Không cần uống vội vã như vậy!"

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình, khó hiểu hỏi: "Champagne sao lại khó uống như vậy?" Trong trí nhớ của cô đây không phải là thứ rượu khó nuốt như vậy.

Anh khẽ nhếch mép cười quý dẻ, đầu cô rất nhanh bị rượu làm cho tê dại.

"Ai nói đây là champagne?"

"Không phải sao?"

"Thứ bốn vương uống là champagne, nhưng nhìn em khăn trương như vậy, cho nên thêm một chút rượu mạnh, với khăn trương của em mà nói thật rất có ích."

Anh nhấp nhẹ ly rượu của mình, "Người bình thường nếu không uống rượu, khi uống vào cam đoan lập tức sẽ bay bổng, căng thẳng sẽ biến mất"

Lời anh chưa dứt, cô thật sự cảm giác được toàn thân mình nóng lên, tay chân bắt đầu trở nên vô lực, toàn bộ đầu óc cháng váng mờ mịt.

Rượu mạnh! Loại rượu này cô nghe nói đến rất nhiều, lại càng không muốn nói thứ rượu cao độ này tiến vào trong cơ thể của mình.

"Tôi hình như... Hơi say." Đầu óc trống rỗng cô mềm mại nằm trên ghế sa lon, hai má đỏ rùng rục nói.

Anh chậm rãi tới gần cô, ở bên tai cô thì thảo nói nhỏ, "Phải không? Nhưng làm sao đây? Bốn vương còn chưa có trừng phạt em!"

"Anh muốn đánh tôi thì cứ đánh đi! Ngàn vạn lần không được đi nói cho mẹ cùng các chị của tôi, muốn đánh vài cái tùy anh, nhưng đừng đánh đau." Cô rất sợ đau.

Quan trọng giờ đầu cô rất choáng váng, không muốn nghĩ lộn xộn, bởi vì khẽ động sẽ choáng váng, càng thêm khó chịu hơn nữa.

"Đương nhiên, bốn vương sẽ cố gắng nhẹ một chút, sẽ không làm đau em."

Khi tay anh cởi bỏ cúc áo trên người cô thì cô có hơi hoang mang nhìn anh, khi cô rốt cục hiểu được dụng ý của anh thì đôi mắt đột nhiên tròn to.

"Không thể..." Cô lên tiếng kháng nghị, lời thốt ra giữa chừng môi cô đã bị anh bá đạo hôn xuống cho đến khi cô không thể phản kháng đành phải khuất phục.

Vì có rượu bờ môi anh trở nên mê hoặc nóng như lửa thiêu đốt môi cô, cô tan chảy trong nụ hôn bá đạo đó, anh bắt đầu trừng phạt cô.

Khi anh bá đạo công chiếm cô, hoa huyết vì chưa trải qua phong trần đau đớn kịch liệt khiến cô tỉnh hẳn rượu, nhưng cũng không còn kịp rồi.

Anh như dã thú đói khát lâu ngày trước mắt lại có con mồi ngon, nói tiếp lại nói tiếp vĩnh viễn không có chừng mực khát khao đòi hỏi ở bên trong cô, cô chính là viên Dạ Minh Châu vô giá.

Cô hồn nhiên khiến anh hạnh phúc.

Hồi tưởng đến ngày đó lần đầu chiếm hữu hương vị mê người của cô, lại quay về hiện thực, thì ra thân thể anh vẫn như cũ bởi vì cô mà xôn xao.

Ngắm nhìn người con gái ngọt ngào ngủ trên thân anh, mỗi lần tình cảm mãnh liệt qua đi, cô luôn mệt mỏi như mèo con bé nhỏ chơi đùa đến mệt. Nhẹ nhàng đem cô đặt xuống giường, nhìn cô vẫn còn yên giấc nồng, hoàn toàn không để ý tới bên người có một người đàn ông cứ khát vọng cô không thôi.

Lan Khang chậm rãi thay cô đắp kín chăn, lại thay cô vén vài sợi tóc còn vron trên mặt, anh phát hiện lúc ngủ say cô thật sự như đứa bé, không hề ngoan ngoãn nằm yên.

Anh thực kinh ngạc chính mình cư nhiên không thêm để ý cô ở trên giường ba trăm sáu mươi độ xoay vòng xoay cho đến hùng đông, có thể nuông chiều phóng túng một người phụ nữ với anh mà nói, thật sự có nghĩ cũng không thể nghĩ tới.

Cứ cho là dạng này đi! Sau đó mới có thể hảo hảo ăn cô, vẫn là như vậy khó có thể thỏa mãn anh, thậm chí có một cảm giác càng ngày càng đói khát đau đớn hơn, vì thế thành lập điều kiện trao đổi cùng cô.

Một tháng cho anh một lần.

Thời gian do anh định, ngày do anh định, địa điểm cũng do anh định.

Nếu đồng ý, đưa Dạ Minh Châu cho cô vô điều kiện, hơn nữa cam đoan chuyện hai người sẽ không bị người nhà cô biết.

Muốn cho con mèo nhỏ ngốc nghếch này gạt đầu không phải là vấn đề nan giải, một chút uy hiếp cộng thêm dụ dỗ, nhược điểm duy nhất của cô chính là người nhà.

Cho nên anh hiện tại mới có thể nằm ở cạnh cô, đảm đương giúp cô đắp chăn bông.

Nhẹ lấy điều thuốc, anh cẩn thận mở cửa sổ ra, đặt giường bên cửa sổ là ý của cô, như thế mỗi buổi tối cô có thể ghé vào bên cửa ngắm sao.

Gió đêm mang theo hơi lạnh tạt vào phòng, liếc nhìn người con gái bên cạnh, anh vươn tay kéo chăn bông trên người cô cao lên một chút.

Xác định cô sẽ không bị lạnh, anh mới tiếp tục nhắm nháp điều thuốc lá ở thời đại của cô, lúc trước vừa mới thử liền yêu loại cảm giác này, chỉ cần có lửa là có thể thưởng thức.

Sau khi ung dung hưởng thụ mùi vị thuốc lá, anh chậm rãi quay đầu nhìn cô gái bé nhỏ đang ngủ say trong mộng đẹp, trong ánh mắt thâm thúy lóe ra tia dục hòa.

Một tháng mới có thể một lần tận tình phóng túng dục vọng của mình, làm sao có thể khinh địch như vậy mà buông tha cô?

Vươn tay xốc cái chân ra khỏi người cô, thân mình trần trụi của anh lại đặt ở trên người cô, bàn tay to không an phận bắt đầu vuốt ve phần da thịt mềm mại trước ngực cô.

Trước mắt đem cô nâng đang mơ ngủ đánh thức, kế tiếp sẽ cho cô thấy tuyệt không có cơ hội nghỉ ngơi.

Một tháng mới một lần, đương nhiên phải đòi hỏi đủ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phũ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Ngay khi tiếng chuông tan học vang lên, tất cả mọi người khẩn cấp lao ra trường học. Nghênh Thu theo sát các bạn học trong lớp cùng bước ra khỏi phòng học cho an toàn.

Lần này cô khôn ngoan hơn, không đi một mình.

Các cô đi đến cửa hàng tiện lợi ở gần trường, mục đích chỉ có một...

"Chòm sao Sư Tử, tích cực tiến thủ, hoạt bát cởi mở, trời sinh lạc quan, là chòm sao tôn quý nhất đó!" Bạn học Lam lên tiếng – là khách hàng thân thiết của 7-11(*), bởi vì chỉ cần 7-11 ra bất kỳ bộ sưu tập mới nào, nhất định trong thời gian ngắn cô sẽ có được một bộ.

"Wow!" Toàn bộ nữ sinh đều phát ra tiếng kêu thán phục.

"Nhìn xem trong tay các cậu là chòm sao nào."

"Ừm, xem thôi."

Mọi người rất nhanh xem cá tính chòm sao được in trên những tấm thẻ đánh dấu sách(2*) đang cầm trong tay, thuận tiện xem bên cạnh mình có người thuộc chòm sao đó hay không.

Thẻ đánh dấu sách in thông tin chòm sao và hình gấu Pooh(3*) mà 7-11 mới vừa tung ra, như một mồi lửa thiêu đốt các nữ sinh ở học viện Nam Thánh, "hot" cực kỳ, cho nên bọn họ liền đến 7-11 mua đồ, chính là muốn tập hợp đủ bộ 12 thẻ đánh dấu sách có thông tin chòm sao.

Cầm trong tay thẻ đánh dấu sách in hình gấu Pooh, Nghênh Thu hưng phấn mở ra, phát hiện bên trong là chòm sao Bọ Cạp.

Chòm sao Bọ Cạp, luôn thấu hiểu, yêu hận rõ ràng, khí chất thần bí, đôi mắt thâm thúy, chứa đầy bí ẩn.

Ừm... Cô mím môi suy tư rất lâu, thế nào lại cảm thấy những chữ ghi trong thẻ này dường như rất giống người kia?

Cô chưa bao giờ hỏi Nhị vương gia sinh tháng nào, sẽ không trùng hợp đến thế chứ?

Ngay lúc Nghênh Thu muốn mở tấm thẻ còn lại thì tiếng còi xe hơi ở phía xa vang lên đầy hung hăng.

Thật là, người nào không biết phép tắc? Nơi này là gần trường học, lại còn ầm ầm to như thế, làm thế nào mà có được bằng lái?

Nghênh Thu vừa lẩm bẩm trong miệng, tay thì bận rộn đem tấm thẻ còn lại mở ra, nhưng có một chút khó khăn để mở...

Ngay lúc cô đứng ở ven đường ra sức vật lộn với cái thẻ trên tay thì tiếng còi xe tiến lại càng gần, nhưng cô không ngẩng đầu nhìn xem là người nào thiếu đạo đức.

Đột nhiên, một ngón tay đụng nhẹ sau lưng cô, lúc này mới khiến cô ngước mặt lên, phát hiện sau lưng là một nam sinh trông nhút nhát.

Nói nhút nhát là bởi vẻ mặt của anh ta, anh ta còn nói chuyện âm thanh thật nhỏ.

"Cái kia... *&^%\$S, hẳn là &#^%#@."

"A?" Cô khó hiểu, cô nghe không rõ, có thể nói lại lần nữa xem sao?

Thật sự là làm khó anh ta bởi vì anh ta đang thẹn thùng! Đáng giận, chắc là do tiếng ồn từ còi xe của người kia tạo ra.

Nam sinh kia đã quyết định làm người tốt, liền làm đến cùng!

Anh ta đến gần bên tai Nghênh Thu, thanh âm thế này mới rõ ràng, chỉ nghe được anh ta nói: "Chủ nhân chiếc xe kia hình như là tìm cậu."

Nghênh Thu lập tức nhìn về phía tạo ra tiếng ồn, thấy một chiếc xe thể thao màu bạc, phát hiện tiếng còi xe đã ngưng lại.

Nó chấm dứt nguyên nhân là bởi vì chủ nhân của nó đã ra khỏi xe, hướng về nơi cô đứng với cái mặt giận dữ, tiêu sái đi tới.

Nam sinh kia thấy thế, cho dù nhút nhát thế nào cũng biết nguy hiểm đang tiến đến gần, ngay tại chỗ lập tức xoay người như kiêu nhà binh, sau đó nhanh như chớp chạy trốn chết.

Lan Khang giống như bắt gian tại trận, trừng mắt, thoáng cái liền không nhìn thấy bóng lưng.

Thằng nhóc khôn khiếp, chạy trốn nhanh như vậy!

"Anh..."

Nghênh Thu chưa kịp dứt lời, đã bị Lan Khang kéo đi giống như chó mèo, lôi đến bên chiếc xe vừa phát ra tiếng ồn, mở cửa và nhét cô vào trong.

Như thế không được, toàn bộ mọi người sẽ biết cô và người đàn ông không lễ phép này có quen biết, quá mất mặt.

Cô tức giận tính mắng anh, đã thấy anh vừa tiến vào trong liền lập tức khởi động xe, tiếp theo tựa như hỏa tiễn lao ra, hại cô không cẩn thận cả người bị đập vào cái ghế sau lưng.

"A!"

Không nghĩ tới ghế dựa lại không được lắp đặt tốt, bị cô va chạm như vậy, cả người cô và ghế cùng nhau nằm ngửa.

Cô gãy dựa muốn ngồi lên thì lại nghe bên tai truyền đến âm thanh lạnh lùng ra lệnh, "Không cho phép."

"A?"

"Cứ nằm như thế, không cho phép."

"Nhưng nếu nằm như vậy tôi sẽ say xe..."

"Không cho phép tranh luận."

"Tôi không có..."

"Chờ chút, em còn một món nợ chưa tính với bốn vương."

Ô! ô! Không thể nào! Cô không phải lại đắc tội hẳn chứ? Cô như thế nào không phát hiện?

Cô thật sự không quen nằm trên ghế xe, nhưng xe sang không hổ là xe sang, cơ hồ cảm giác mặt đường xóc nảy cũng không có, nằm trên cái ghế được bọc bằng da trâu cao cấp, cô vẫn cố nghĩ rốt cuộc mình đã chọc giận hắn ở điều gì?

Không thêm suy nghĩ nữa, cô nhắm mắt lại ngủ.

Đến khi nghe thấy tiếng xe dừng lại, cô mới tỉnh giấc, con người mớ to, phát hiện khuôn mặt lạnh như băng đối diện với mình.

"A ——" Cô nhìn không được phát ra tiếng thét chói tai đầy sợ hãi, giống như gặp quỷ.

Lan Khang khẽ nhàu mày, sau đó vươn tay bóp cái mũi của cô, lập tức cô không thể hô hấp, cũng không thể hét lên.

"Không được kêu, khi đó bốn vương mới buông ra."

Thấy cô gật gật đầu, anh mới buông tay ra.

Cái mũi nhất thời được tự do, liền hít lấy một ngụm lớn không khí, bàn tay to của anh thừa dịp này nắm cái cằm xinh xắn của cô, không cho cô có cơ hội hỏi anh bọn họ hiện đang ở nơi nào.

"Nói, vừa rồi tên nam sinh dán mặt sát vào em là ai? Tên gì? Ở đâu? Là thế nào trong lớp học? Quan hệ với em đến đâu? Hân có biết em phát sinh quan hệ với bốn vương, không còn là thiếu nữ thuần khiết nữa hay không?"

Không nói nên lời... cô thực rất muốn cho nam nhân cuồng vọng tự đại này một cái tát, mặc kệ khuôn mặt tuấn mỹ cao quý tự tôn của anh có bị thương hay không, bởi vì anh cũng có thể tùy tiện tổn thương người khác, không kính trọng người khác do đó không đáng được người khác kính trọng lại.

Vấn đề là cô... Không đủ dũng khí.

"Này! Tôi được nam sinh khác yêu thích có quan hệ gì? Người yêu thích tôi, nhất định không phải là loại người giống như anh, động một chút là..."

Cô nói đến giữa chừng thì im bất không nói nổi nữa, bởi vì trước mắt cô gương mặt tuấn mỹ như thiên sứ liền biến thành ác ma, đáng sợ hơn là từ ác ma lại biến thành Đại Ma Vương. Cô lại chọc giận hân rồi.

"Ý em là nói bốn vương động một chút là đối với em ra làm sao, em rất không thích?" Anh chậm rãi tới gần cô, cái cảm giác uy hiếp bức người này làm cô sắp không thể hô hấp.

"Hoàn... Hào."

"Hoàn hảo?!" Anh gắng giọng, hiển nhiên không hài lòng câu trả lời của cô.

"Được rồi, được rồi! Tuy rằng tôi cảm thấy anh thực bá đạo, nhưng anh vẫn là yêu thương tôi thật, cho nên anh không cần lo lắng tôi sẽ cùng nam nhân khác thế nào! Muốn đối phó anh, tôi không có khả năng đó."

"Ừm! Này còn thiếu nhiều lắm." Câu trả lời của cô tuy không làm cho anh hài lòng lắm, nhưng vẫn có thể chấp nhận, anh rốt cục đã trở lại chỗ ngồi của mình, "Em đã thừa nhận bốn vương thương em, bốn vương sẽ thương em nhiều nhiều một chút!"

Từ băng ghế phía sau anh lấy ra một túi giấy, toàn bộ không gian nhỏ nhỏ liền tràn ngập mùi khoai tây chiên cùng gà rán.

"Wow! MacDonald, tối hôm nay ăn MacDonald sao?"

"Ngày hôm qua không phải em nói muốn ăn đấy sao?"

"Đúng vậy!" Cô giống như trẻ con vui vẻ mở túi giấy ra, sau đó lấy ra một cọng khoai tây chiên vàng óng ánh cắn một cái thật to. Tại sao có người có thể đem thứ đồ ăn không tốt cho sức khỏe này trở thành sơn hào hải vị ăn ngon đến như vậy? Mà anh điên khùng lại đi hâm mộ cái cọng khoai tây bị miệng nhỏ của cô nhấm nuốt!

"Ngon đến thế sao?"

"Ừm! Mẹ và chị lớn không muốn tôi ăn đồ ăn bên ngoài, nhất là mấy thứ như chiên rán này, nói là không tốt cho thân thể, có điều chị Nghênh Hạ thỉnh thoảng lên bọn họ mua cho tôi ăn, nhưng cũng không nhiều lắm, bởi vì chị ấy sợ tôi trở nên béo sẽ không có người thích."

Nhìn dáng người tròn trịa đáng yêu của cô, trong lòng anh đột nhiên xuất hiện loại ý tưởng hoang đường, có nên nuôi béo cô bằng cách mỗi ngày mua gà rán cùng khoai tây chiên hay không? Như vậy sẽ không tập trung một đồng lớn ruồi bọ bay tới trên choker của hân.

"Anh có muốn ăn không?" Cô cầm một cọng khoai tây đưa đến miệng anh, hành động vừa đơn thuần vừa đáng yêu quyến rũ tim anh.

Anh hé miệng đem cọng khoai tây xốp giòn trong tay cô cắn, sau đó chậm rãi nhai, rồi nuốt xuống gọi cảm vạn phần.

Nghênh Thu phát hiện mình cư nhiên si ngốc nhìn môi anh kêu gọi, lại nhìn đến cọng khoai tây lướt xuống run run trong yết hầu của anh, làm cô thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Làm sao mà cô nhân trước mắt ngay cả ăn cũng có thể làm cho người ta muốn phạm tội như vậy?

Cô không thể tin được chính mình thật sự bị môi anh nhiệt tình hôn qua, lại còn được hưởng thụ không ít dục tiên dục tử vui thích... Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng đỏ bừng.

"Như thế nào? Không muốn ăn sao?"

Nụ cười của Lan Khang làm cô tỉnh lại, bắt gặp vẻ mặt hân đầy ái muội, biết anh nhất định nhìn ra bí mật trong lòng mình.

Cô vội vàng quay đầu không nhìn, "Có! Tôi còn muốn ăn." Hơn nữa quyết định không cho anh ăn tiếp.

Chợt đột nhiên, cô mở to mắt, không thể tin được ở ngoài cửa sổ...

"Nơi đó có..."

Lan Khang theo tầm mắt của cô tiến đến bên cạnh, anh bắt chợt tới gần khiến cô quên mất mình định nói gì.

"Con người ngày nay thật can đảm, có thể thân mật ở nơi hoang dã."

"Vậy sao anh còn lái xe đến nơi đây?" Cô hỏi lại, nghiêm túc phê phán anh.

Chỉ thấy anh cười xấu xa, không nói lời nào.

Căn bản chính là Tư Mã Chiêu dụng tâm—— người qua đường đều biết.

"Mơ tưởng."

"Bồn vương có nói muốn làm gì sao?"

Anh còn cố ý giả bộ mang vẻ mặt vô tội, thật sự là đủ.

"Hôm nay không phải ngày ước định, hơn nữa tôi còn chưa ăn no, cho nên không thể."

"Bồn vương vừa rồi không có nói muốn làm gì em, chỉ là tin tức hôm nay cho biết có mưa sao băng, muốn đưa em đi xem, lại bị em oan uổng, bồn vương thật là đáng thương!"

Cô một chút nghe cũng không ra cảm giác đáng thương từ trong miệng của anh. Nghênh Thu trừng mắt nhìn bộ dạng anh than thở.

Đừng nên tin! Nhị vương gia bá đạo này, anh không phải luôn bắt nạt cô sao, chọc cho cô tay chân luống cuống, xấu hổ đến không có chỗ trốn mới vui vẻ, anh như mèo vờn chuột mà con chuột lại chính là cô.

Cô mới là người đáng thương!

Thời điểm cô chuẩn bị há mồm cắn một ngụm thịt gà, bất chợt một vệt sao băng thật to lướt qua trước mắt, mỹ lệ lại sáng rực rỡ làm cô quên mất việc ăn chân gà, cô chậm rãi buông mỹ thực trong tay ra, sau đó vận phần cảm động lại thấy một vệt kẻ tiếp lại một vệt xệt xuống tạo thành mưa sao băng.

"Wow! Đẹp quá đi!"

"Bồn vương không có lừa em?"

Lợi dụng khe hở anh liếc cô một cái, Nghênh Thu có chút ngượng ngùng nói: "Thực xin lỗi! Tôi không phải cố ý hiểu lầm ý tốt của anh."

"Biết sai thì tốt rồi." Nói xong, anh nghiêng người qua đem cái ghế của cô hạ xuống phía sau.

"A! Anh muốn làm gì?"

Chợt đột nhiên, bên tai cô truyền đến âm thanh khúc kha khúc khích, rất rõ ràng nghe được chiếc xe bên cạnh chấn động, hơn nữa cô còn nghe được cách vách xe mơ hồ có tiếng rên rỉ một đôi nam nữ trong xe.

"Anh mơ tưởng." Cô không cần ở đây biểu diễn.

Nhưng anh đem cô nằm xuống cái ghế đã bị hất hạ xuống, sau đó mui xe được mở ra, mưa sao băng đầy trời xuất hiện mỹ lệ ở trên đỉnh đầu, cô chỉ cần nằm là có thể chiêm ngưỡng toàn bộ cảnh đẹp mộng ảo.

Nhìn sang bên cạnh, anh cũng nằm xuống, lẳng lặng thưởng thức sao băng đầy trời, cùng nam nhân ngắm sao, cô cảm thấy mình có thể ném thẻ điện đi được rồi.

Chờ một chút! Không biết hán sẽ giễu cợt cô như thế nào?

Lan Khang chậm rãi xoay đầu lại, đưa tay vuốt ve mặt của cô, "Muốn bồn vương sao?"

"Tôi nào có..." Cô vội vàng thanh minh, nhưng anh căn bản không có nghe lọt lời cô.

"Được rồi, bây giờ ngoan ngoãn ngắm mưa sao băng đi! Không cần ngắm bồn vương, bồn vương biết mình rất tuần tú."

Tên nam nhân tự kỷ này.

"Đúng rồi, anh có biết mình thuộc chòm sao nào không?"

"Không rõ lắm."

"Vậy anh sinh ra lúc nào? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Quốc lịch nha!" Cô đặc biệt cường điệu, bởi vì cô biết cổ nhân đều là nói nông lịch. (quốc lịch chính là lịch dương, nông lịch là lịch âm)

"Ngày 29 tháng 10." Anh biết người hiện đại đều lấy ngày dương làm sinh nhật.

Quả nhiên là chòm sao Bọ Cạp.

"Như thế nào? Muốn hỏi ngày sinh để chơi trò ghép thành đôi sao? Bỏn vương và em nhất định rất xứng đôi."

"Không biết tốt xấu." Cô khinh thường hừ nhẹ, khiến anh cười vui vẻ.

Cười cái gì cười? Nghĩ cười như vậy thì có thể làm cho trái tim cô thổn thức sao? Không có cửa đâu.

Nghênh Thu dùng sức bỏ tay hẳn ra, vừa nhìn trời đầy mưa sao băng, ở trong lòng cầu nguyện, cầu nguyện xong rồi lại vui vẻ gặm chân gà. Sau đó như là nghĩ đến nguyện vọng mới gì đó, cô lập tức buông chân gà trong tay ra, tiếp tục chấp tay trước ngực hứa nguyện.

Lan Khang nhìn cô không ngừng bận rộn, cử chỉ cực kỳ đáng yêu.

Nghe được cách vách xe truyền đến tiếng rên rỉ khi có khi không, còn có tiếng chấn động của xe không ngừng, anh lập tức quyết định muốn trở về đập lảo tam một trận.

Dám chọn địa điểm bại hoại lòng người như vậy, làm cho anh mang nhóc con đến xem mưa sao băng cũng không yên ổn!

Hiện tại khá tốt, bé con xem ra rất vui vẻ, nhưng anh hiện lại bị dục hỏa trêu chọc đốt người.

Anh không muốn cô nhóc đáng yêu nghe được tiếng rên của gã đàn ông thối đó, cho nên chỉ có thể cố gắng đem toàn lực chú ý đặt ở mưa sao băng.

Anh vốn kiềm chế rất khá, đúng lúc bắt gặp cô đang mở miệng, hàm răng trắng tấp và trắng bóng cắn miếng thịt gà chứa nhiều nước, cái lưỡi thom tho màu hồng còn vươn ra khê liếm môi...

Anh cảm giác được mình bị cô cắn cắn, gặm gặm.

Đáng chết!

Anh hoả tốc điều chỉnh chỗ ngồi, sau đó khởi động xe.

"Như thế nào, muốn đi sao?"

"Ừm!"

"Vì sao? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Đúng! Chuyện lớn." Anh vẽ mặt thành thật trả lời.

"Chuyện gì?"

"Đập lừa."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phũ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Bị một vật không nhỏ rớt xuống đất làm anh bừng tỉnh.

"Cái quái gì?"

Lan Khang đang chìm trong mộng đẹp, đột nhiên bị đánh thức, anh quay đầu nhìn trên giường vốn nên có một vật nhỏ nằm ở đây, giờ phút này lại trống rỗng.

"Bé con?" Anh tìm chung quanh, nhìn đến dưới giường có một vật nhỏ cuộn tròn như quả cầu.

Cô nhóc này, ngủ cũng còn có thể rớt xuống giường, mà ngã xuống lại còn có thể tiếp tục ngủ?

Thật sự là bị cô đánh bại.

Anh xuống giường thật cẩn thận ôm lấy cô, giống như ôm trân sùng bảo bối.

Thấy cô ngủ rất ngon, dưới hốc mắt còn có chút đen sẫm, giống gấu mèo đáng yêu, hại anh hai mắt trở nên thâm quầng!

Đưa cô đi xem mưa sao băng lãng mạn, lại nghe thấy tiếng rung lắc không ngừng của chiếc xe còn có tiếng rên rỉ dâm đãng bên tai, hại anh không nhịn được thú tính, hoà tốc lái xe về nhà, ngay cả đề cô chậm rãi đi cũng không được, vội vã ôm lấy cô nhanh chóng đi vào phòng, đem cô vút lên giường, tiếp theo anh cũng đi theo ngã xuống trên người cô.

Cứ như vậy, hai người dây dưa, anh mới bằng lòng để cô nghỉ ngơi.

Khó trách cô mệt đến rớt xuống giường cũng không biết.

Anh đau lòng hôn cô thật ôn nhu, nghĩ rằng, phải khống chế bản thân cho tốt, đừng làm cô mệt chết.

Chợt nghe cô nói mớ.

"Thầy... Đừng... Đừng... Em sẽ thẹn thùng..."

Sắc mặt anh biến đổi, lạnh giọng hỏi: "Ai là thầy?"

Cô nhóc này là đang mộng gì? Mặt đỏ hồng, còn cười không ngừng, chẳng lẽ mộng xuân?

"Là giáo viên dạy văn... Thơ của thầy, em rất thích... Thật lãng mạn... Em rất thích nha..."

Thầy giáo dạy văn?!

Anh đột nhiên buông tay, ném thân mình nhỏ nhắn của cô lên giường, cũng may là giường êm, nếu không mộng cô nhất định sẽ nở hoa.

"A!" Cô mở hai mắt đầy sưng mù, nắm lấy cả hai tay, bản năng phòng vệ, "Là ai? Là ai? Là ai hả?"

"Đương nhiên là bản vương rồi, chẳng lẽ còn có người nào sao?"

"Nhị vương gia?!"

"Nói, giáo viên dạy văn là ai?"

"Tôi..." Thầm, không phải là vừa mới nằm mộng liền không cẩn thận nói ra chứ, thắm hơn là còn bị người đàn ông thích ăn dấm chua này nghe được?

Phải giải thích với anh thế nào mới có thể qua ải bình an?

Nhìn thấy cô trầm mặc không nói, nghĩ rằng cô muốn tìm cơ có lệ với anh, bắt gặp tay phải cô đang vướng vào tấm chăn, giãy dụa, suy nghĩ muốn thoát ra.

Tâm tư anh chuyển biến, lập tức bắt lấy tay kia của cô, sau đó lấy thất lưng của mình trói hai tay cô lại rồi đem cột ở đầu giường.

"Nhị vương gia, anh không được làm thế." Cô có chút kinh hoàng kêu. Làm sao có thể như vậy? Quá mất mặt.

"Nghiêm hình bức cung là như vậy."

"Tôi vừa rồi không có làm sai chuyện gì."

Áo ngủ màu hồng bằng ren vì hai tay của cô đưa lên mà bị kéo lên cao, lộ ra đôi chân nõn nà như ngọc.

"Nhị vương gia, tôi sẽ tức giận." Cô giận dữ thở phì phì, thân thể kiều mỵ không ngừng vặn vẹo, hai chân khép lại, chính là không cho anh xem.

Bộ dáng cô ngây thơ trộn lẫn khêu gợi làm cho anh tâm động.

Anh ban đầu không có ý định đem cô trói lại, nhưng thực sự là ngoài mong đợi, anh ngạc nhiên phát hiện ra cô lại hấp dẫn anh sâu đến thế.

"Người nên tức giận chính là bản vương!" Hai tay anh cố ý bao phủ trên đùi cô, sau đó chậm rãi hướng nơi cấm địa thần bí của cô mà xâm nhập, bên tai nghe được hơi thở gấp rút của cô.

Thật đáng yêu.

"Nói, giáo viên dạy văn và em quan hệ là thế nào?"

"Thầy..... Dạy tôi môn văn." Cô trừng mắt nhìn, vẻ mặt vô tội trả lời.

Cô lập tức bị anh đánh, tuy không dùng sức, nhưng ở trên da thịt non mịn vẫn lưu lại dấu tay to lớn..

"Nói dối."

"Thật!"

Đùi phải để lại dấu tay trừng phạt của anh, cô mắc cỡ đỏ mặt, không biết làm sao bây giờ.

"Nói thật."

Bàn tay to của anh lại nâng lên, làm bộ muốn đánh, cô gấp đến độ đành phải nói ra khỏi miệng, "Thật! Thầy ấy chỉ là giáo viên dạy văn của lớp chúng tôi, chuyện chỉ có thế."

"Đúng không?"

"Đúng, đúng! Có thể thả tôi?"

"Đương nhiên có thể, bắt quá muốn em thành thật trả lời bốn vương vấn đề sau rồi mới thả được."

"Vấn đề gì... A... Đừng như vậy..."

Như một con dã thú đói khát anh không ngừng ở trên mặt cô ra sức bá đạo lưu lại ấn ký, cứ như thế đó đã trở thành thói quen của anh.

Lần trước anh xem trên TV thấy vai nam chính nói dấu hôn chính là ký hiệu anh để lại, chứng minh nữ nhân vật chính thuộc về anh, anh lúc này là đang bắt chước nam chính kia để lại dấu hôn.

Hại cô đến trường đều chống đỡ những ánh mắt khác thường của bạn học và giáo viên, chỉ có thể nói nhà mình ở nông thôn, muối nhiều.

"Giáo viên đó mấy tuổi?"

"Tôi không biết... A... Không cần coi..." Cô cho là anh sẽ công kích nửa người trên của mình như mấy lần trước, nhưng không ngờ anh tuyệt nhiên không có, ngược lại, anh coi quần lót mỏng manh trên người cô ra, không thể che lấp cảnh xuân làm cô đỏ bừng mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên càng thêm đỏ tươi, chỉ có thể hai mắt nhắm lại không nhìn, làm đà điều trốn tránh sự thật.

"Nói."

"A!" Như điện giật, từ dưới bụng của cô lập tức truyền đến một trận khoái cảm, cô cúi đầu vừa thấy ngón tay của anh.

"Thầy... Ba mươi tuổi... Tôi không rõ lắm..." Cô thận trọng né tránh ngón tay như có lửa của anh, nhưng anh làm sao chịu bỏ qua.

"Đã kết hôn?"

"Tôi..." Ngón tay anh càn quấy trên chọc gây ra một trận khiêu khích mất hồn, làm cô hô hấp hỗn loạn, đầu trống rỗng.

"Nói nhanh một chút! Chẳng lẽ là có ý muốn hưởng thụ bốn vương sủng ái nên mới không chịu ngoan ngoãn nói?"

Mới không phải như vậy. Nghênh Thu nghĩ sắp bị anh làm cho tức chết, nhưng vẫn trả lời, "Thầy còn chưa có kết hôn."

"Vậy có bạn gái?"

Lần này anh gia tăng thêm lực đạo ở ngón tay, càng thêm kích thích điểm mẫn cảm của cô, cô khẩn trương nói nhanh: "Có có có, thầy ấy đang bàn chuyện hôn nhân với người yêu, tôi chỉ là tương tư đơn phương mà thôi."

A! Thảm.

Trong lòng giật mình, cô đã nói ra mấy chữ đáng sợ kia, lần này cô xác định vững chắc là sẽ bị anh xoi tái.

Quả nhiên, anh lộ ra mặt thất vọng trước mắt cô, lạnh lùng ép hỏi, "Tương tư đơn phương?"

"Không có, không có, anh nghe lầm." Cô mặt mày thất sắc lắc đầu.

Nhưng Lan Khang bắt đầu triển khai hành động trả thù, "Bốn vương sẽ làm em quên hết thầy tất cả, khiến thân thể của em chỉ muốn một người đàn ông tên là Lý Lan Khang thôi."

"Đừng..."

Ngón tay anh đột nhiên ngừng vuốt ve, làm cho Nghênh Thu cảm giác được mình thả ra một hơi nhẹ nhõm, đồng thời lại có một loại cảm giác nồng đậm trống rỗng.

Lập tức, một vật ấm áp thăm dò đóa hoa của cô, cô cúi đầu nhìn đến, đã phát hiện một mái đầu đen giữa hai chân mình...

"Anh không thể.." Cô lập tức đỏ bừng mặt không biết làm sao, muốn khép chặt hai chân, lại sợ kẹp lấy đầu của anh.

Rất nhanh, cô đã quên mất kháng cự, bởi vì đầu lưỡi anh linh hoạt gây cho cô khoái cảm mất hồn, từng phút từng phút cắn nuốt tất cả lý trí cùng vẻ rụt rè xấu hổ của cô.

"A... A..." Tê tê đại đại vui thích hóa thành sung sướng, tiếng rên rỉ trong miệng nhỏ hồng nộn của cô truyền ra.

Cô nhắm chặt hai mắt, hô hấp dồn dập nhưng không cách nào giẫy dụa, chỉ có thể mặc cho anh đem áo ngủ của cô kéo ra, không có nội y bao bọc bộ ngực sữa tức khắc hiện ra ở trước mặt anh.

Cô bản năng muốn né tránh, nhưng lại là uốn éo chuyển động, bầu ngực trơn mềm lay động lại khiêu khích cơ quan thị giác của người đàn ông, càng thêm kích thích bụng dưới anh khô nóng.

Ma chường của anh bá đạo phủ lấy bộ ngực sữa run rẩy của cô, sau đó làm càn vuốt ve, không ngừng trêu đùa đỉnh núi tuyết, thẳng đến đỉnh nhỏ rớt cục không chịu được kích thích, thẹn thùng đứng thẳng.

"Thầy giáo dạy văn tuần mỹ, hay là bồn vương tuần mỹ?"

"Cái gì? Hỏi vấn đề gì..." Phán bác anh, ngực cô đưa tới một trận đau nhỏ, thì ra anh dùng lực nhéo nhẹ cô.

Tuyệt nhũ mềm mại làm sao có thể dùng sức quá mức mà nắm, đương nhiên sẽ đau.

"Thầy giáo dạy văn..." Cô thở gấp nói ra bốn chữ này, lại đột nhiên cảm giác được ngực một trận kích thích, bị người cắn một cái.

Cúi đầu nhìn, phát hiện hàm răng của anh khế cắn cô, lập tức để lại một loạt dấu răng màu đỏ.

"Thầy ấy không tuần mỹ như anh, đừng có cắn tôi, rất đau..." Cô vội vàng nói xong một hơi, sau đó khẩn cầu anh không nên có ý xấu bắt nạt cô.

"Phải không?"

"Đúng, anh tuần mỹ nhất."

"Em thật sự đã nói như vậy, bồn vương đương nhiên ban thưởng cho em."

Khẽ liếm nụ hoa nhỏ bị cắn kia, Lan Khang tràn ngập thương tiếc há mồm ngậm, từ điểm nhỏ kia không ngừng âu yếm hạ xuống những nụ hôn yêu thương của anh, tay còn lại thì ôn nhu vuốt ve bên kia bộ ngực của cô.

Tuy bị đùa giỡn nhưng cô vẫn cảm nhận thân thể mình được anh ôn nhu yêu thương, cảm thụ được kích thích so với lúc trước cao hơn, trong phòng tiếng rên rỉ âm muội không ngừng tăng cao.

Lan Khang không ngừng hôn lấy đôi môi non mềm thơm mát của cô, thân thể mềm mại của cô, như cũ cô cố gắng kiềm nén tiếng rên rỉ nũng nịu nhưng mà không ngăn lại được, cái miệng hồng nộn phát ra âm thanh yêu kiều liên tục làm nũng ở bên tai anh, vô cùng mê người quyến rũ dục hóa của anh, thân thể lửa nóng cũng khó kìm lòng nổi của anh mà sát bấp đùi cô.

"Ừm... A..."

Nhìn thấy hai mắt cô mờ mịt, thân thể thơm mềm uyển chuyển trong ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tình cảm mãnh liệt thoáng hiện nét ửng hồng, mái tóc rối loạn kết hợp với bộ dáng kiều mị của cô luôn làm anh yêu say đắm không thôi.

"Em đang nghĩ bồn vương chính là thầy giáo dạy văn?"

Lại là vấn đề kì quái gì? Đúng vậy, cô thích thầy ấy, nhưng cô căn bản không có nghĩ tới tình cảm nam nữ này, bởi vì mỗi lần đều ở trong ngực Nhị vương gia chính mình dâm dăng làm cho cô sợ hãi, làm sao còn có thể nghĩ đến cùng người đàn ông khác sẽ là như thế nào?

Thấy cô có vẻ chần chờ, Lan Khang tức giận ôm eo của cô, "Còn muốn nghĩ lâu như vậy sao?"

"Tôi... A!"

Anh cuồng dã xâm nhập, mãnh liệt giữ lấy, giống như cuồng phong bạo vũ tập kích cô, một chút cơ hội phản kháng cô đều không có, bị anh cuốn vào thế giới dục vọng đầy mạo hiểm, cái gì cũng không thể nhớ.

Muốn tranh thủ cơ hội thở dốc, nhưng hai tay bị trói chặt, cô căn bản không thể động đậy, anh dễ dàng hơn có thể làm càn xâm chiếm thân thể cô, nhắm nháp tư vị ngọt ngào của cô.

"Nhị vương gia... Đừng như vậy... Tôi... Tôi..." Đột nhiên, khoái cảm như trận hồng thủy không hề báo động trước tập kích cô, một tiếng kêu sợ hãi,

thân hình một trận run rẩy kịch liệt, cô vô lực xụi lơ ngã xuống dưới.

Tuy dục vọng của cô dâng cao như thủy triều, nhưng Lan Khang không để ý, hai tay anh ôm cô, đem hai tay bị trói chặt của cô vòng qua cổ của mình, bá đạo ra ra vào vào ở nơi non mềm ẩm ướt kia.

Tay anh chậm rãi vuốt ve bộ ngực sữa đung đưa của cô, hưởng thụ tuyệt nhũ nồn nà mềm mại trong tay, dưới bụng cảm thụ được hoa huyết cô chặt chẽ bao trùm anh.

"Nhị vương gia... Anh nhanh chút đi ra..." Eo của cô cơ hồ bị đứt gãy, nhưng người đàn ông có tinh lực dư thừa này lại còn không muốn bỏ qua

"Không đơn giản như vậy." Anh nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, một chút cũng không giảm lực tiến lên.

Rất nhanh, cô lại một lần nữa run rẩy thân mình, linh hội được một phen khoái cảm

Rốt cục, anh cảm giác được sắp bùng nổ, ôm chặt lấy cô, co rút chống đỡ trong hoa tâm kia lần cuối cùng, sau đó đem tất cả dịch mật nóng bỏng phóng thật sâu vào trong cơ thể cô.

Kết thúc rồi sao? Cô thở gấp giống như vừa mới chạy marathon xong, trên mặt đỏ rùng rục về mặt toát ra thỏa mãn cùng then thừng, hai tay vẫn như cũ bị buộc chặt, trên da thịt tuyết trắng có điểm một vài dấu đỏ.

Đó là anh cố ý để lại ấn ký cho cô còn kích động lưu lại vài dấu ngón tay, làm cho cô thoát nhìn như là bị người hung hăng chà đạp, anh thật đắc ý.

Người con gái này là của anh, không cho phép người đàn ông khác nhúng chàm, cho dù là giáo viên ngữ văn hoặc là giáo viên toán học, giáo viên lịch sử cũng không thể.

"Có thể giúp tôi mở trói?" Cô then thừng cầu khẩn.

Cũng đã được ăn sạch sẽ rồi, người đàn ông bình thường cũng nên thỏa mãn, cô cũng có thể được giải thoát?

Mệt mỏi quá, cô còn chưa có ngủ đấy, ngày mai đến trường nhất định sẽ có họ hàng với bộ tộc gấu mèo.

Nhưng cô sai lầm, người đàn ông trước mắt không phải là người đàn ông bình thường, anh đường đường là Nhị vương gia, hư hư thực thực có tu luyện để vương công.

Chỉ thấy dục vọng giữa hai chân anh chậm rãi thức tỉnh, sau đó hoạt động trở lại.

Ánh mắt Nghênh Thu mở lớn bằng trái long nhãn, cái miệng nhỏ nhắn há hốc kinh ngạc.

Không thể nào?

Anh thập phần thật sự nghiêm túc mở miệng hỏi: "Nếu bốn vương và giáo viên môn văn cùng rớt xuống biển, em sẽ cứu người nào?"

Lại vấn đề quái quỷ gì vậy?

Cô đâu biết rằng càng chần chờ lại đưa tới hậu quả càng nghiêm trọng.

Một lần nữa nam tính của người đàn ông tỉnh lại, ngay lập tức đánh về phía cô.

"Dừng..."

Tiếng hét chói tai của cô rất nhanh đã bị che lại, không bao lâu được thay thế bởi những thanh âm yêu kiều.

Cứ như vậy, không có đáp án làm anh vừa lòng, Nghênh Thu đáng thương bị anh dùng sức khảo tra ép hỏi đến hừng đông, từ đầu đến cuối cô không thể ngủ.

* * * * *

Sáng sớm, cả người Nghênh Thu lười biếng gục xuống bàn, quảng thâm trên mặt tiết lộ cô đêm qua không ngoan ngoãn ngủ, nhất định đi ăn trộm lại là một kẻ trộm bí mật.

Kỳ thật nửa đoạn trước đứng, cô đích xác không có cách nào ngủ tốt, phần đoạn sau không phải làm kẻ trộm, mà là đang làm tiểu nô lệ khổ mệnh.

Tên Nhị vương gia bá đạo kia thể lực tốt làm cô kinh ngạc, một buổi tối ăn cô sạch sẽ, quả thực bao tử của anh giống như đại sảnh lớn có thể chứa tới một trăm chín mươi chín người cùng vào ăn, bộ dạng không ăn đủ chắc chắn không cam lòng, cho nên sáng sớm hôm nay hại cô thiếu chút nữa không thể rời khỏi giường.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Nghênh Thu lập tức tỉnh lại lên tinh thần, không chú ý đến ánh mắt mệt mỏi giống mắt gấu mèo, tâm trạng như thiếu nữ lần đầu yêu trở nên bất an, từ xa đi tới là một người đàn ông.

Đó là thầy giáo dạy văn.

Phong thái anh tao nhã, tri thức uyên bác, còn có nụ cười như làn gió êm dịu sớm đã quán lấy trái tim non nớt của Nghênh Thu, anh tràn ngập ngôn ngữ thi ca cùng với chất giọng như gió xuân, càng giống nhà thơ Từ Chí Ma* tái thế.

[*: Từ Chí Ma là một trong những nhà thơ của Trung Quốc theo trường phái “Thơ mới”. Có thể vào đây tìm hiểu thêm: <http://www.lyluovanhoc.com/?p=925>]

Cho nên mỗi khi cô chờ đợi thầy giáo lên lớp, tâm trạng của cô giống như những kẻ yêu nhau lần đầu tiên hẹn hò, vừa chờ mong lại vừa sợ bị tổn thương.

Quả nhiên không bao lâu, gặp được một người với bóng dáng cao lớn đi đến, Nghênh Thu vội vàng cúi đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra sách ngữ văn.

Ngay lập tức cô phát hiện không thích hợp, bên người tiếng líu ríu của các bạn nữ trong lớp đột nhiên im lặng, cô dừng lại động tác, tại sao ở phía sau cô cảm nhận được một cỗ áp lực rất quen thuộc?

Như gió xuân tràn đến bầu không khí đã hoàn toàn thay đổi, trong phòng học trầm tĩnh làm cho người khác cảm thấy đáng sợ.

Lúc này, cô nghe được sau bàn giáo viên truyền đến một giọng trầm thấp dễ nghe, và lại thanh âm vô cùng quen thuộc, "Chào mọi người, tôi là Lý Lan Khang sẽ tới dạy thay giáo viên của các bạn."

Phanh!

Sách ngữ văn trong tay Nghênh Thu lập tức rơi xuống đất, tạo thành một tiếng vang mạnh thật lớn trong phòng.

Toàn bộ ánh mắt mọi người tập trung trên người cô, cũng làm cho người đàn ông vừa bước vào lớp tìm được mục tiêu, mang chính mình biến thành con mồi ngọt ngào cho anh.

Nghênh Thu mặt tái nhợt nhìn người đàn ông đứng ở sau bàn giáo viên, âu phục trắng, tuấn mỹ tiêu sái không giống với các giáo viên nam thông thường khác, tương phản, anh cực kỳ giống vị thần bóng tối từ trên trời giáng xuống, dần dần dùng sức quyến rũ của mình mê hoặc bao vây lượng không khí bốn phía, khiến cô không thể thờ ơ.

Nghênh Thu nhìn thấy khóe miệng anh gợi lên một nụ cười có chút tà ác, trong lòng không tự chủ được dâng lên một cỗ ý nghĩ làm cô sợ hãi.

Anh rốt cuộc đã ném thầy giáo dạy văn đến địa phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phũ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

"Anh đã làm gì thầy tôi?"

Giờ ngữ văn trôi qua thật lâu, cuối cùng cũng đã kết thúc, Nghênh Thu giận dữ bước ra khỏi lớp học đuổi theo người đàn ông kia. Bởi vì quá tức giận, lại sợ bị những người khác phát hiện, cho nên cô bận rộn hết nhìn đông tới nhìn tây, lại giữ một khoảng cách có thể chất vấn anh, do đó cô không hề phát giác mình đi vào khu vực toilet dành cho giáo viên nam.

Nghe được tiếng nước chảy dọ người, cô đột nhiên quay đầu, sợ tới mức mở to hai mắt.

Ông trời của tôi a! Cứ nhiên nhìn đến thứ không nên nhìn này!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức bốc khói, đỏ như trái cà chua chín mọng.

Nghe được tiếng cười tà ác của Lan Khang, cô vừa tức lại vừa then xoay người muốn chạy, đúng lúc nhìn thấy các thầy giáo khác chuẩn bị đi vào nơi này.

Thảm!

Cô không tự chủ được liền lùi lại vài bước, vừa khéo đụng vào nơi giải quyết nhu cầu sinh lý của người đàn ông, còn chưa kịp giấy dũa, đã bị anh kéo đến phòng cuối cùng của nhà vệ sinh.

Đây là phòng rửa mặt.

Lúc này, cô muốn chạy trốn cũng không kịp, chỉ có thể bị Lan Khang dùng cánh tay cứng như sắt thép gắt gao ôm vào trong ngực anh.

Người đàn ông đáng giận, lợi dụng cô làm nguy giờ trò sở sàng?

Ngay lúc cô cố gắng kéo bàn tay to đang xằng bậy ở trên người mình ra thì nghe được phía sau cửa các thầy nói chuyện, hơn nữa tựa hồ nhắc tới người thầy mà cô tôn kính.

"Thật không nghĩ tới thầy ấy nhìn khỏe mạnh như vậy, lại mắc phải chứng bệnh nguy kịch?"

Nghênh Thu thở hắt vì kinh ngạc. Không thể nào? Bệnh tình nguy kịch? Cô có nghe lầm hay không?

Vừa lúc đó, người đàn ông bên cạnh thừa dịp này hưởng thụ mùi hương trên cơ thể cô hôn tới tấp trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô, còn khẽ cắn lỗ tai xinh xắn của cô, dẫn tới cô toàn thân một trận tê dại.

"Đừng..." Cô thì thầm cầu xin, càng làm anh vuốt ve táo bạo hơn.

"Nhưng cậu ta cũng thật sự vô trách nhiệm, tùy tiện tìm một người lai lịch không rõ đưa về trường"

Nghênh Thu bên trong nghĩ ngợi, người lai lịch không rõ này hiện tại đang ở trong đây nhắm nháp cổ của mình, ma chương của anh cũng đã làm cản trở theo bộ đồng phục thủy thủ trượt xuống dưới váy của cô xâm nhập.

Cô không thể ngọ ngọay, một mặt sợ các thầy bên ngoài nghe được, một mặt bởi vì bàn tay to của anh âu yếm khiến cô lâng lâng, khoan khoái e rằng vô pháp phản kháng.

"Tuy nhiên nghe nói người dạy thay cậu ta có rất nhiều tiền, còn chỉ định chỉ dạy một lớp, các lớp khác không quản, hiệu trưởng đáp ứng rồi, kết quả là thu được một khoản tiền thật lớn quyên góp cho trường học."

"Nhất định là trong trường có học sinh nào đó làm cho anh tốn nhiều tiền."

"Nữ sinh bây giờ thật không biết kiềm chế hành vi, làm cho đàn ông tìm tới trường học."

"Đừng nói như vậy, nếu có nhiều đàn ông coi tiền như rác sẵn sàng vì phụ nữ không tiếc vung tiền mua vui, hiệu trưởng nhất định sẽ càng vui vẻ hơn, làm không tốt tiền thưởng cuối năm của chúng ta sẽ không tăng đâu!"

"Cũng đúng."

Lan Khang cởi đồng phục thủy thủ của cô ra, đồ lót màu trắng bông của cô bị đẩy lên, lộ ra bộ ngực sữa tuyết trắng bóng mềm, điểm nhỏ điểm xuyết màu hồng phía trên đỉnh ngực.

Anh vươn hai tay, mỗi bên véo nhẹ một cái, sau đó tà áo vuốt ve xoa nắn, dẫn tới cô nhịn không được khẽ kêu một tiếng.

"Đừng..."

"Thanh âm gì?" Bên ngoài một giáo viên nghi vấn.

"Ai nha! Nào có thanh âm gì? Cậu gần đây già đi có thể nghe nhầm?"

"Cũng đúng, thật sự tuổi tác là vấn đề lớn."

"Không sao, chờ tiền thưởng cuối năm, chúng ta cùng nhau đi suối nước nóng, chăm sóc sức khỏe một chút."

Nghe thấy tiếng cười vui vẻ của hai thầy giáo, sau đó rửa tay đi ra, Nghênh Thu lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Mà người đàn ông ở trên cô lại không an phận, càng mãnh liệt tiến công, ma chương vuốt ve thân thể cô tựa hồ chưa đủ, đầu anh chôn trong bầu ngực tuyết trắng mềm mại thơm mát của cô.

Nghênh Thu khẽ cắn chặt tay phải, tránh phát ra tiếng rên rỉ.

Kháng cự không được thể công của anh, cô vô lực bị đặt tại vách tường lạnh như băng, như động vật nhỏ bị liếm, tùy ý để tên đàn ông đói khát như dã thú mút lấy điểm nhỏ mẩn cảm, khiêu khích cô xuân tâm nhộn nhạo.

"Anh... Anh rốt cuộc đưa thầy tôi đến nơi nào?" Cô thở gấp rút, dùng thanh âm cực thấp hỏi, sợ người ta phát hiện ra tâm tình của mình.

Anh chắc chắn biết làm thế nào lợi dụng sự sợ hãi và lo lắng của cô để khống chế cô, và anh càng ham muốn cô hơn.

"Em thật sự muốn biết?"

"Đúng!"

"Vì sao?"

"Bởi vì đó là thầy của tôi."

"Chỉ như vậy thôi sao?"

"Tôi..."

"Ngày hôm qua không phải chính miệng em nói với tôi em thích anh ta sao?"

"Tôi... Tôi chỉ..." Đơn phương yêu mến mà thôi, thầy cũng không biết.

"Vì thế bốn vương không cho phép."

"Cái gì?"

Cô muốn hỏi rõ ràng hơn, nhưng anh lại ôm lấy nửa người trên của cô, giống như một cậu bé tham lam đem mặt chôn vùi trong ngực của cô, há mồm ngậm hai nụ hoa run rẩy kia, thay phiên nhau liếm láp.

"Đừng như vậy..."

Anh tận tình mút lấy điểm nhỏ màu hồng kia, bàn tay to cũng không khách khí thăm dò trong váy của cô, tìm được quần lót liền kéo xuống.

Hai tay nhỏ bé của Nghênh Thu không ngừng chống đỡ bờ vai của anh, thân mình mảnh mai lẩn tránh, không chịu ngoan ngoãn phối hợp cùng anh.

"Anh đã làm gì thầy ấy?" Vô luận bất kể như thế nào cô nhất định phải biết.

"Ngoan ngoãn nghe lời, bốn vương sẽ nói cho em nghe."

"Anh nói trước đi tôi mới chịu ngoan ngoãn nghe lời."

"Trước ngoan ngoãn nghe lời, bốn vương mới nói."

"Anh..." Cô tức giận muốn tranh cãi với anh, nhưng nhìn thấy vẻ mặt anh kiên quyết, cô biết rằng anh không đạt được mục đích sẽ không bỏ cuộc.

"Em bây giờ vì một người xa lạ, muốn đùa giỡn cùng bốn vương?" Ngữ khí của anh tràn ngập khó chịu và ghen tuông.

"Tôi không phải, tôi chỉ..."

"Bốn vương hiện tại thay đổi chủ ý, nếu hôm nay em không làm cho bốn vương hài lòng, em vĩnh viễn sẽ không biết được ‘tên ấy’ của em đã xảy ra chuyện gì."

Anh đặc biệt cường điệu hai chữ này.

Nghênh Thu gần như không thể ngừng thở nhìn Lan Khang đứng che cánh cửa chậm rãi kéo khóa quần xuống, sau đó đem dục vọng ngóc cao giải phóng ra ngoài.

"Lại đây."

Những gì anh muốn đều đã biểu đạt rất rõ ràng, Nghênh Thu đứng ở đó không biết nên làm thế nào cho phải?

Chợt đột nhiên, bên ngoài lại có âm thanh, tỏ vẻ có người đến đây.

Nghênh Thu tưởng rằng anh sẽ chờ một chút, nhưng ngạc nhiên khi thấy anh đưa tay giữ lấy tay nắm cửa.

Chẳng lẽ anh muốn mở cửa?

Nghênh Thu nhanh chóng tiến lên chặn ngang tay anh đang chuyển động ổ khóa, ánh mắt cực kỳ bá đạo của anh chăm chú nhìn cô.

Cô ngập ngừng một lúc, anh chuyển động cánh tay một tý, cô đành phải gạt đầu.

Khăn trương nhìn tay anh nắm chặt nơi khóa cửa, sau đó cô chậm rãi quỳ xuống trước anh, gắng gượng áp chế hổ thẹn trong lòng và cảm giác lo sợ bị phát hiện, vron bàn tay nhỏ bé run rẩy nhẹ cầm vật nóng thật lớn kia.

Lớn như vậy? Miệng mình làm sao có thể tiếp nhận?

"Nhanh chút." Anh bức bách.

Cái miệng nhỏ hồng nộn của cô từ từ mở ra, lưỡi thơm tho đỏ hồng khẽ liếm một chút trên đỉnh nam tính, một cổ xạ hương truyền vào trong hơi thở, giống như có bàn tay vô hình trêu chọc tâm của cô.

Tay nhỏ bé đáng yêu của cô cùng với đầu lưỡi khiêu khích làm cho anh thiếu chút nữa khó kiềm lòng nổi, biết cô không thể chịu đựng được hành động nhục nhã này, anh đau lòng nhưng không thể không trừng phạt cô?

Cô đã có anh, còn không thỏa mãn!

Người con gái dâm đãng này, cơ thể nhỏ bé thật dâm loạn... anh tham luyện nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, vuốt ve mái tóc mượt của cô.

Nếu anh không quan tâm cô nhiều như vậy, thì hiện tại anh cũng sẽ không khó chịu bị ngọn lửa ghen tuông đốt cháy đến thống khổ. Lan Khang chịu đựng đồ kị trong lòng, còn có dưới bụng không ngừng truyền đến dục hóa tê dại.

Bị hai ngọn hỏa diễm thiêu đốt cùng lúc, hơi thở của anh bắt đầu nồng đậm, cảm giác được toàn thân nhiệt huyết sôi trào, đạt tới mức không cách nào nén lại được.

Mặc dù động tác của cô ngây ngô vụng về, nhưng chỉ cần thấy môi cô vờn quanh vật nóng của anh, cô không có lấy bất kỳ kỹ xảo tuyệt vời nào, lại có thể làm cho anh thực hưng phấn.

Anh đưa thất lung hướng ra phía trước một ít, đem tất cả cuồng dã lấp đầy cái miệng nhỏ của cô.

Nghênh Thu hoảng sợ, nhưng vẫn chỉ có thể đỏ mặt nhận lấy.

Nam tính của anh thật lớn đã tràn ngập trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn, anh vuốt ve tóc của cô, hai mắt nhắm lại hưởng thụ môi cô mềm mại mát lạnh.

Nghênh Thu chưa bao giờ nghĩ mình cùng với đàn ông làm những chuyện này, tuy rất thẹn thùng, nhưng nam tính nóng như lửa kia tràn đầy sức mạnh khiến cô hoảng sợ.

Trong hơi thở đều là hương vị của anh, cô trong lúc bất tri bất giác cũng cảm thấy thực hưng phấn, giữa hai chân có cổ khó có thể ức chế dần dần dòng nước ấm tràn ra...

Đang nhìn dục vọng của mình trong miệng hồng nộn của cô, quả thực là kích thích đàn ông ảo tưởng.

Khi mọi người ở bên ngoài đi xa, chỉ còn lại hai người bọn họ, Lan Khang rốt cục chịu đựng không nổi, lấy tay nâng đầu cô bắt đầu luật động.

Nghênh Thu chỉ có thể thẹn thùng hai mắt nhắm lại, tùy ý để cự vật của anh trong miệng cô bá đạo tiến công.

Được cái lưỡi thơm tho mềm mại kia bao quanh, khó có thể hình dung là anh thoải mái thế nào, nương theo đầu lưỡi của cô một vòng một vòng khẽ liếm, nhiều lần như vậy anh thiếu điều muốn bộc phát ra.

"Ừm..."

Môi cô chậm rãi bật ra tiếng rên rỉ hưng phấn, từng vệt mồ hôi trong suốt thấm đẫm trên da thịt, cho thấy cô cũng dần dần trầm mê trong sức mạnh cường tráng của anh...

Anh rút dục vọng bản thân ra, sau đó ôm lấy thân mình kiều nhỏ của cô, đem cô dựa trên vách tường, một tay vuốt ve bộ ngực sữa của cô, tay còn lại thì nâng chân phải của cô lên chuẩn bị xâm nhập...

"Chờ một chút!" Cô thở gấp vụt vụt hỏi: "Anh còn không nói cho tôi biết anh rốt cuộc đã làm gì thầy ấy?"

Đã đến nước này, cô còn vương bận người đàn ông khác! (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Một chút ánh sáng lạnh lẽo theo con ngói đen của Lan Khang hiện lên.

Anh tựa đầu chống đỡ đầu cô, lạnh lùng nói: "Được rồi, bốn vương sẽ nói cho em biết, bốn vương phái người đánh anh ta một trận, sau đó cảnh cáo anh không được chú ý đến người phụ nữ của bốn vương, cuối cùng cho trường học một số tiền lớn, thay thế được vị trí anh ta."

"Anh... A!"

Cô không thể mở miệng, đã bị cự vật cứng rắn xuyên qua thân thể, ở trong hoa kính chặt chẽ non nớt cuồng vọng ra vào, mỗi một luật động đều như muốn đâm thủng cô, mãnh liệt đến độ cô sắp không thể hô hấp.

"Đừng..." Nghênh Thu cảm giác gần như không nhận thức được người đàn ông này, hiện giờ bị chiếm giữ chỉ cảm thấy đau đớn cùng nhục nhã, cho nên liều mạng muốn giãy dụa.

Nhưng anh làm sao có thể để cô toại ý? Bàn tay to như kim sắt đem hai chân của cô nâng lên thật đơn giản, tay cô không thể không vòng ở cổ của anh ổn định chính mình.

"Buông..."

Thân thể cô vận vẹo nhưng chỉ gây cho anh càng nhiều kích thích ma sát cùng khoái cảm.

"Bỏn vương làm như vậy là sai làm sao? Bỏn vương chính là muốn cho em biết em là người phụ nữ của bỏn vương, nên toàn tâm toàn ý làm bỏn vương vui, làm sao có thể trong mộng nghĩ về một người đàn ông khác?" Anh tức giận đem bản thân mình hung hăng rút ra, sau đó lại mãnh liệt tiến vào, chứng tỏ chính mình hoàn toàn giữ lấy cô.

Vô luận thân thể hoặc là tâm linh, cô phải duy nhất là của anh.

"Tôi... Tôi ghét anh." Cô nhắm hai mắt lại, khóe mắt hàm chứa lệ quang trong suốt.

Anh có chút kích động, lập tức dùng vẻ mặt lạnh nhạt đối xử với cô.

"Tùy tiện."

Đáng giận!

Cô cắn chặt môi dưới, nước mắt nhịn không được rơi xuống, mà thân mình mảnh mai vẫn như cũ vô lực thừa nhận anh giữ lấy.

Miệng nói lời chán ghét, nhưng thân thể lại phản bội cô, tham lam hòa theo anh, nửa người dưới vận vẹo kịch liệt thừa nhận anh mạnh mẽ.

"A... A..." Nghênh Thu vong tình rên rỉ.

Lan Khang sợ bị người phát hiện, cúi đầu hôn môi cô, nuốt lấy toàn bộ rên rỉ của cô.

Một lần lại một lần luật động đánh sâu như những con sóng cao vùi lấp cô, phá hủy tất cả lý trí của cô, thân thể cô chỉ phản ứng theo bản năng nguyên thủy.

Khoái cảm ngọt ngào không ngừng lấp kín, cô không nén nổi thỏa thích ôm lấy anh, bộ ngực sữa mềm mại cũng dán sát trong ngực anh, theo tiết tấu đong đưa ma sát, gây cho anh càng nhiều kích thích.

Giờ khắc này ghen tuông cùng đố kỵ đã trở nên vô nghĩa anh đối với cô chỉ còn lại yêu thương, anh mỗi một lần luật động đều như mưa rền gió dữ xâm nhập dịch chuyển vì cô mà kéo dài tình ý.

"A... Ừm..." Nghênh Thu vô lực tựa vào bờ vai anh, như một đóa hoa nhỏ mảnh mai tựa như thừa nhận anh cuồng mãnh giữ lấy.

Cơ thể như lửa nóng dục hỏa bị anh hoàn toàn châm lên, cả người cô đã nóng rực bị thiêu đốt hầu như không còn, tận tình hưởng thụ khoái cảm mất hồn.

Rốt cục, người đàn ông đói khát nguyện ý thỏa mãn, anh tại lần cuối cùng phóng thích tất cả dịch mật nóng như lửa, mãnh liệt nóng bỏng rót vào hoa tâm mềm mại của cô.

"A!" Nghênh Thu phát ra một tiếng rên thỏa mãn lại run rẩy kêu nhỏ, sau đó cả người xụi lơ, nếu không phải bàn tay to của anh vừa vận ôm lấy cô, chỉ sợ cô sẽ trượt chân té trên mặt đất.

Lan Khang ôm cô thật chặt, thanh âm thờ đóc của hai người trong không gian nhỏ dầy dưa lẫn nhau.

"Bé con, đáp ứng bỏn vương, không được tưởng nhớ tên thầy giáo kia, bỏn vương đã đuổi anh ta đi, anh ta sẽ không chen vào giữa chúng ta." Anh nhẹ nhàng vỗ về tóc của cô bá đạo ra lệnh.

"Không cần."

"Em!"

Cô dùng hết khí lực đẩy anh ra, sau đó lùi lại vài bước, cả người vô lực dán tại trên vách tường... Anh vẫn còn đối diện cô, chỉ cần anh đưa tay lên, vẫn như cũ có thể bắt cô.

Nhưng anh không làm thế, chỉ có gương mặt lạnh lùng, giống như cô không nghe lời chẳng những chọc giận anh, càng đau nhói tim anh.

"Chẳng lẽ em thật sự muốn bỏn vương làm ra chuyện đáng sợ hơn sao?" Ánh mắt của anh như là đang nói..., vì cô, muốn anh giết người anh cũng sẽ làm trong nháy mắt.

Thật đáng sợ anh tham muốn giữ lấy làm trong lòng cô có cảm giác bất an.

Nghênh Thu tự nói với mình, không nên hoảng hốt, không thể lại khuất phục, bởi vì cô không thể bởi vì anh tham muốn giữ lấy, tùy ý anh thương tổn người vô tội khác.

"Lại đây."

"Nhị vương gia, anh không thể như vậy, anh phải biết rằng bây giờ không phải là Đường triều, mà là thời đại dân chủ." Cô thanh âm run rẩy, thử muốn cùng anh phân rõ phải trái, nhưng cùng một người đàn ông thích ghen này nói cái gì đều thực nguy hiểm.

"Bỏn vương không cần dân chủ quý quái gì, trong thế giới bỏn vương, bỏn vương là chủ nhân của em, ông trời của em, bỏn vương càng muốn chuyên chế, nếu em không ngoan ngoãn lại đây, bỏn vương cam đoan đem quan hệ chúng ta công bố ra ngoài."

Sắc mặt cô trắng xanh, liềm mình lắc đầu.

"Anh đối xử với tôi như thế nào cũng được, nhưng anh không thể tổn thương người mà tôi tôn kính."

Đôi mắt to của cô hàm chứa lệ quang, bộ dáng yêu tiếc vốn có thể mềm nhũn trái tim anh, nhưng vừa nghe đến cô bênh vực người đàn ông khác, anh lập tức nổi giận.

"Hôm nay em vì một người căn bản không thích em, thậm chí cũng không biết em thích anh, vì một người đàn ông mà giờ thói đùa giỡn cùng bỏn vương?"

Anh xuất khẩu lạnh như băng, giọng nói rõ ràng là đố kị bên trong.

"Ai nói thầy ấy không thích tôi?"

Con người ngăm đen của anh bắn ra tia lạnh như băng quang, "Chẳng lẽ quan hệ của hai người không đơn thuần?"

"Chẳng lẽ tôi chỉ có thể thích một mình anh sao? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Chẳng lẽ bề ngoài của tôi đáng sợ đến không ai muốn sao?" Tức giận mình không có giá trị trong lòng anh. Cô tức giận đến nổi tay cũng run rẩy không thể nhanh chóng sửa sang lại quần áo cho từ tế.

"Đương nhiên không phải."

"Vậy đúng rồi, vì sao anh có thể khẳng định thầy ấy không thích tôi?"

"Bởi vì bỏn vương không cho phép."

"Có phải chỉ cần tôi cùng bất cứ người đàn ông nào nói chuyện anh cũng sẽ đối phó anh ta hay không?"

"Đúng vậy!"

"Vì sao? Chẳng lẽ anh đã yêu tôi sao?" Cô không cần nghĩ ngợi gằm nhẹ, ngay cả chính mình đều bị dọa nhảy dựng lên.

Trời ạ! Cô đột nhiên lại hỏi vấn đề chết người này!

Chỉ thấy sắc mặt anh xanh mét một trận, vấn đề này đối với Nhị vương gia luôn luôn cao ngạo chuyên chế mà nói thật là không tầm thường, giống như là bị người hung hăng sớm phát hiện được bí mật đã che dấu rất lâu trong tâm của mình.

Nghênh Thu kinh ngạc phát hiện mình như vậy mà cũng chờ đợi câu trả lời của anh.

Càng kinh ngạc là, chỉ cần anh trả lời đúng, cô thật sự đầu hàng.

Ý nghĩ này, ý nghĩ này, tâm tình này khiến cô cảm thấy rất sợ hãi.

Cô chưa sẵn sàng để yêu đương với bất kỳ một ai, lại càng không muốn nhắc đến tên người đàn ông đã ngang nhiên xuất hiện trong cuộc sống của cô, anh thậm chí là không nên tồn tại.

Nếu anh nói anh yêu cô, cô nên làm cái gì bây giờ?

"Em đánh giá mình rất cao đấy."

Một câu lạnh như băng từ cái miệng anh, đập tan tất cả suy nghĩ của cô.

"Cái gì?"

"Bỏn vương chính là không thích nô lệ của mình lây nhiễm mùi người đàn ông khác." Anh chậm rãi sửa sang lại quần áo, vẻ mặt lại khôi phục tư thái vương gia luôn luôn cao cao tại thượng.

"Nếu em muốn bỏn vương yêu, nhất định cần phải cố gắng." Anh một phát bắt được tay cô, đem cô kéo qua, cúi đầu hôn môi làm cho cô cơ hồ không thể hô hấp, "Nhưng em lại là nô lệ không biết nghe lời, bỏn vương đã thực chán ghét, bỏn vương không yêu em."

Sau đó cô bị đẩy mạnh, xem cô như món đồ chơi lợi dụng xong rồi bỏ, tuyệt không để ý có làm cô đau hay không.

Bị chọc tức Lan Khang cũng không quay đầu lại mở cửa đi ra ngoài, lưu lại một gương mặt kinh ngạc, Nghênh Thu vẫn đứng tại chỗ.

Không lâu sau, cô mới nhớ tới...

Anh vừa nói anh tuyệt không yêu cô?

Đối với cô hết thấy chẳng qua là anh đơn thuần tham muốn giữ lấy?

Bởi cô vì Dạ Minh Châu vô giá mà đồng ý đổi lấy điều kiện cùng anh, cho nên trở thành đồ chơi cho anh sử dụng đùa bỡn?

Hết thấy cũng chỉ là tự mình đa tình, kỳ thật anh chưa bao giờ yêu cô?

Nhưng cô cũng đang bất tri bất giác để lòng mình thất lạc...

Tại sao có thể như vậy?

Nghênh Thu chậm rãi sửa sang lại y phục của mình, động tác thật là cẩn thận, giống như bản thân bị trọng thương, sợ hãi mỗi một cử động, sẽ đưa tới tâm đau đến thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phủ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nghênh Thu đi dọc trên hành lang trường, không ngừng hít sâu, mọi người đi qua tò mò nhìn bộ dạng thất thường của cô.

Cảm thấy rất kỳ quái, vì sao mọi người cứ nhìn cô chằm chằm, giống như là người quái dị, chẳng lẽ phát hiện cô vừa mới bị làm nhục và thương tổn?

Thời điểm cô đi qua cửa sổ, đột nhiên ngừng cước bộ, nhìn trong cửa sổ thấy có một người con gái tóc tai bù xù điên loạn, mà trên mặt nước mắt như mưa rơi, hai mắt sưng to giống quả hạch đào.

Khó trách mọi người ánh mắt kinh hãi, bởi vì nước mắt không biết từ lúc nào đã tiết lộ bí mật của cô.

Nghênh Thu tiếp tục đi, cô muốn về nhà.

Cứ như vậy, cô một đường trở về nhà, đứng lặng ở cửa hàng tiện lợi phía trước, phát hiện đã bắt đầu buôn bán.

Nhà tôi chính là nhà của bạn, cô quả thật đã từng thích câu quảng cáo này, nhưng bây giờ biến thành một cảnh tượng khác.

Nhà này không còn là nhà của cô.

Chuyển phương hướng, cô bước một cách nặng nề hướng Quan gia đi đến.

Đó mới là nhà mình, bởi vì chủ nhân của ngôi nhà kia đã nói cho cô biết, anh không yêu cô.

Không yêu cô!

Sau khi về đến nhà, điện thoại cô đột nhiên vang lên.

"Con gái, là mẹ, con về nhà sao?"

"Mẹ..." Vừa nghe giọng nói của mẹ, đột nhiên nước mắt cô rớt cuộc không chế không được.

"Làm sao vậy? Con gái, như thế nào lại khóc? Là ai bắt nạt con sao?" Mẹ cô nói được một nửa, điện thoại tựa hồ bị người cướp đi, không bao lâu, cô nghe thấy giọng nói đầy quan tâm của chị lớn, "Thu Thu, Nhị vương gia đâu? Có người bắt nạt em, em có nói với cậu ta chưa? Cậu ta đã đáp ứng bọn chị, sẽ liều mạng bảo vệ em..."

"Em..."

Điện thoại một lần nữa lại bị người cướp đi, "Là anh rě đây."

"Anh rě... Ô..."

Đau lòng uỷ khuất cô khóc to lên, khóc đến tất cả mọi người tan nát cõi lòng.

Điện thoại lại bị cướp đi, cô nghe được chị kể thờ phỉ phỉ quyết định, "Em gái, chúng ta sẽ nhanh về nhà."

"Đúng!" Một tiếng vang dội truyền tới tai Nghênh Thu, cũng phần nào an ủi trái tim khổ sở của cô, đồng thời cũng gọi một chút lý trí trở về.

"Chị, mọi người đang ở nơi nào?"

"Mọi người ở... Ai Cập, sao?" Bên người cô mọi người gật gật đầu, "Dù có ở chân trời góc biển, mọi người sẽ ngay lập tức trở về."

"Không cần! Em chỉ là rất rất nhớ mọi người mà thôi, không có chuyện gì đâu!"

"Phải không?"

"Đúng vậy, nhớ giúp em mang một ít cát Ai Cập trở về."

"Được rồi."

Hàn huyên vài câu với những người thân yêu của mình, Nghênh Thu mới miễn cưỡng buông điện thoại, sau đó cũng không mở đèn đi trở về căn phòng trước kia của mình, vùi đầu vào chăn bông ấm áp chôn trong đó, nước mắt không nén được chậm rãi rơi xuống.

Không yêu cô, cô mới không yêu anh. Nghênh Thu tức giận nghĩ, nhưng không biết tại sao mình còn như vậy khóc không chịu thua kém.

Khóc khóc, lại không nhất định vì anh mà khóc, cô cũng có thể vì người thầy đáng thương vô tội chịu liên lụy mà khóc! Cũng có thể vì mình hiện tại đã đối bụng cũng không nấu cơm mà khóc!

Dù sao mặc kệ như thế nào, cô chính là sẽ không thừa nhận mình vì kẻ bạc tình kia, bị đàn ông phụ lòng mà khóc.

Tối hôm đó không ai đến tìm cô, nước mắt hoen mi ngủ say đến hừng đông, mãi cho đến khi cô tỉnh lại cũng đều không có...

* * * * *

Không biết ngủ qua bao lâu, Nghênh Thu chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt cơ hồ không mở ra được, cước bộ có chút không xong hướng phòng tắm mà đi.

Có lẽ khóc quá nhiều nên đầu có chút khó chịu!

Rửa mặt xong, cô phát hiện ánh mắt mình đỏ đến kỳ cục, một đôi mắt to ngập nước giờ phút này trở nên đáng sợ.

Ngoài ra, khóc rống một hồi, đầu đương nhiên sẽ đau, đầu của cô giống như bị đập vỡ.

Vệ sinh cá nhân xong, cô trở về phòng mở tủ quần áo lấy đồng phục để mặc, lại phát hiện đồ của mình đều bị Nhị vương gia mang đến phủ của anh.

Xem ra cần phải có thời gian để lấy về.

Cô thở dài một hơi, hình như không có hơi sức để tức giận đành trở lại giường ngồi, sau đó nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ.

Giờ này lên lớp cũng đã trễ.

Hơn nữa, hôm nay có tiết ngữ văn, nhất định sẽ gặp phải Nhị vương gia, tốt hơn là không nên đi.

Chợt nhớ đến thầy giáo, trong lòng nghĩ, không biết bệnh thầy có nặng lắm không?

Được rồi! Hôm nay nghỉ một ngày, dù sao cô chưa từng nghỉ học, phải đi an ủi người bị trọng thương một chút.

Tuy thầy ấy không biết vì cô mà bị thương, nhưng cô biết, dựa vào cảm giác áy náy, cô nhất định phải đi gặp.

Cô nhanh chóng xuống giường thay đồ, suy nghĩ cũng không thể hai tay trống trơn mà đi thăm bệnh nhân?

Trước đây trong giờ học nấu nướng có dạy làm chocolate, do nhân dịp lễ tình nhân các nữ sinh muốn làm vì thế giáo viên đã đích thân hướng dẫn, mặc dù cô không có cơ hội cũng không có đối tượng để tặng, tuy nhiên cô làm cũng có thể được xem là ăn ngon.

Vậy làm ít chocolate đi!

* * *

Buổi tối Nghênh Thu trở về nhà, cô nhìn không được hướng cửa hàng tiện lợi quan sát, phát hiện buôn bán rất tốt, nhưng phía sau phủ của anh lại một mảnh đen như mực.

Xem ra, anh chưa về nhà...

Quên đi, anh không yêu mày, mày còn quan tâm anh làm gì? Nghênh Thu ở trong lòng âm thầm chửi mình không chịu quên anh đi.

"Thật kỳ lạ, nhà của em là miếu thờ sao?" Người đàn ông bên cạnh thanh âm ôn thuận như gió mùa xuân, đủ để an ủi một người tâm không an tĩnh.

"Không phải, do kiến trúc sư chuyên về giả cổ xây nên." Nghênh Thu nhẹ nhàng trả lời.

"Thật sự là không sai, nếu có thể, thầy cũng muốn có một căn nhà giống vậy để ở."

Nghênh Thu xoay đầu lại nhìn thầy giáo cười rất vui vẻ, phát giác lại có thể gặp gỡ người đàn ông ôn nhu như vậy, cùng thầy ấy nói chuyện thực không áp lực.

Thầy ấy kỳ thật không biết ai đánh mình? Vì sao bị đánh? Chỉ đơn thuần tưởng mình đắc tội học sinh nào mới có thể bị đánh, Nghênh Thu cũng ý tứ không nói ra là bởi vì cô hại thầy bị thương.

Làm thế nào cô có thể nói ra được?

Cho nên cả một ngày hôm nay cô tận lực an ủi thầy ấy, cũng nhằm làm giảm bớt tội lỗi của mình.

"Thầy, thầy thật sự không nghĩ là sẽ quay về trường tiếp tục dạy học sao?"

Chẳng lẽ bị đánh dọa đến sợ hãi? Nhị vương gia này thật sự là làm quá, đem một giáo viên đang dạy tốt đánh đến bỏ chạy.

"Thầy sẽ quay lại! Nhưng không phải lúc này, thầy đã quyết định cùng bạn gái ra nước ngoài học chuyên sâu."

"Em mỗi ngày sẽ chúc phúc thầy, đều ghi tạc trong lòng lời nói của thầy."

"Đương nhiên rồi! Em là đệ tử tốt mà thầy thu nhận, đương nhiên mỗi ngày phải đem lời dạy bảo của thầy ghi tạc trong lòng."

"Vâng! Em vĩnh viễn cũng sẽ không quên thầy."

"Thầy cũng vậy vĩnh viễn cũng sẽ không quên em..." Nói được một nửa, sắc mặt người đó đột nhiên có chút trắng xanh.

"Thầy sao vậy?"

"Thầy có cảm giác như bên ngoài cửa sổ đang mở ra kia xuất hiện bộ mặt hung thần ác sát, có phải là ảo giác của thầy hay không?"

Nghênh Thu quay đầu nhìn liếc mắt một cái, sau đó mặt không chút thay đổi nói: "Là tìm em, thầy, thầy chờ đợi ngay sau khi em đóng cửa xe lại liền lập tức rời đi."

"Vì sao?"

"Nghe lời em sẽ không gặp rắc rối." Cô cũng không hy vọng thầy của mình khi xuất ngoại, mang nhiều vết thương trên máy bay.

Nghênh Thu hít sâu một hơi, vừa xuống xe liền đi ngăn chặn người đàn ông kia, "Anh không thể đi qua."

Người đó vốn định xuống xe làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng lại thấy Nghênh Thu liếc nhìn vẫy tay gọi mình đi, mà người đàn ông kia thoạt nhìn giống thuốc súng, lại tựa hồ sẽ không thương tổn cô, ngược lại, có vẻ như là muốn ăn tươi nuốt sống mình.

Vì tránh cho làm hiểu lầm, người đó cũng chỉ biết rời đi trước.

Nhìn thấy xe rời đi, thầy đã an toàn, Nghênh Thu mới dùng sức đẩy Lan Khang ra, "Anh rốt cuộc định làm gì?"

Lan Khang lạnh lùng đứng ở trước mặt trừng mắt nhìn cô, ở trong bóng đêm mái tóc đen của anh bị gió thổi loạn, ánh mắt đỏ ngầu hiện đầy tơ máu, xem ra cả buổi tối anh không hề ngủ.

Dù sao, không liên quan đến cô, bởi vì anh đã nói không yêu cô.

"Em hôm nay dám bỏ học?"

A! Người này mới đi dạy thay thầy ấy có mấy ngày mà giọng nói cũng đã ra vẻ giáo viên.

"Tôi cảm thấy cơ thể mình không thoải mái, hơn nữa đồng phục của tôi lại ở nhà anh, chờ một chút tôi đi lấy trở về." Cô lảng tránh nói, sau đó cúi đầu muốn lướt qua anh, nhưng anh lại nhanh hơn nắm lấy cổ tay cô, không cho cô rời đi.

"Em có biết bốn vương lo lắng bao nhiêu hay không? Em phải biết rằng hiện nay bên ngoài an ninh không được tốt, gọi điện thoại cũng không thấy em trả lời, đến nhà mẹ em cứ tưởng em ở đó."

"Tôi đi gặp thầy mình."

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đương nhiên là đi tìm cái tên đó rồi, bởi vì không thừa cơ hội này đi gặp người tình mà em yêu đơn phương, thì phải chờ tới khi nào?"

Cô không nói gì, xoay người muốn rời khỏi, nhưng chỉ vài bước lại bị anh bắt lấy cổ tay, ngang ngang kéo vào trong lòng anh.

Lúc này, anh mới chú ý tới vết thương trên tay cô, ánh mắt anh vừa sắc bén vừa ghen tị nhìn cô, "Bị thương? Làm sao để bị thương?"

Rõ ràng rất lo lắng, rất muốn biết cô tại sao bị thương, rõ ràng chính là đau lòng, cũng rất sợ hãi lộ ra chân tướng sự thật, cảm xúc mâu thuẫn ở trong lòng anh thực rối bời.

"Tôi làm chocolate tặng thầy ấy, không cẩn thận làm tay bị thương." Bị anh dùng sức nắm, câu trả lời của cô đúng là lòng dạ ác độc, hương thụ khoái cảm trả thù.

Đã từng nói không yêu cô tại sao phải giả vờ quan tâm? Chẳng lẽ anh sợ người đàn ông khác sẽ thay thế vị trí của anh sao?

Không! Không có khả năng thay thế, bởi vì anh tuy là người đàn ông đáng giận, chưa kể đến có thể dễ dàng đã thương lòng cô, cũng chỉ có anh.

"Bồn vương còn tưởng em cách biệt nhà bếp đã rất lâu!"

"Anh không biết vì người mình để ý mà vào bếp, cho dù có làm mình bị thương cũng là hạnh phúc."

"Có lẽ bồn vương nên ném thử tay nghề của em, em thay bồn vương nấu vài món đi, tôi là chủ nhân không nhất thiết nấu cho em ăn."

"Tôi không nấu." Cô rất nhanh cự tuyệt.

Cái gì? Vì một người đàn ông khác làm chocolate đến nỗi tay bị thương cũng không sợ đau, nay vì anh nấu một bữa tối lại nói sẽ không?

Kẻ lừa đảo nhỏ nhắn này miệng đầy nói dối.

Kẻ lừa đảo nhỏ nhắn này lừa gạt tình cảm của anh.

Kẻ lừa đảo nhỏ nhắn này làm anh vừa yêu vừa hận.

"Em..." Lúc này trong đầu anh có loại suy nghĩ kích động muốn bóp lấy cổ cô.

"Tự anh nói không quan tâm tôi, vì sao tôi phải quan tâm anh? Chẳng lẽ anh đang nói dối?" Cô lên án anh, lấy lời nói của anh để đối phó anh.

"Bồn vương không yêu em thì sao? Bồn vương có thể không yêu em nhưng vẫn có thể chiếm giữ em, bồn vương có thể không yêu em nhưng vẫn có thể khống chế em, bồn vương có thể không yêu em nhưng vẫn có thể khiến em muốn tôi, thậm chí bồn vương còn có thể để em nói ra em yêu tôi."

Ra vẻ như không cần món đồ chơi yêu thích nữa, nhưng cũng không cho phép người khác có được, về mặt khi nói cùng giọng điệu của anh làm tâm cô càng đau đớn.

Người đàn ông ích kỷ lại bá đạo này, rốt cuộc muốn thương tổn mình tới bao sâu mới cam nguyện?

"Tôi không có khả năng yêu anh." Tuy là nói như vậy, nhưng con đau ở tim vẫn âm ỉ, máu từ từ rỉ ra đau đớn.

Đây là lời nói dối, bị cô lấy ra trở thành vũ khí công kích lại anh, nhưng cũng đâm ngược lại chính mình.

Đôi mắt tăm tối của anh lóe ra tia nộ khí, các cơ hàm co giật giận dữ, "Có lẽ chúng ta phải đi xác minh xem rốt cuộc ai nói mới là thật."

Không để ý ánh mắt của người khác, anh mạnh mẽ ôm lấy cô, sau đó hướng phủ nhị vương gia mà đi.

Nghênh Thu có thể kêu lên, nếu cô không sợ mất mặt mà kêu..., hơn nữa ở khoảng cách này, cô thấy được biểu hiện trên mặt anh, phát hiện anh hi vọng cô kêu thật to, tốt nhất là càng lớn càng xôn xao thì càng tốt, ít nhất khi anh cúi đầu nhìn chăm chú vào ánh mắt cô nói cho cô biết, anh hiện tại không sợ mất thể diện... Không! Phải nói là từ lúc anh mới bắt đầu đã không sợ mất mặt, không sợ bất luận kẻ nào biết quan hệ của bọn họ, bởi vì anh là như thế mãnh liệt tham muốn giữ lấy, hận không thể nói cho toàn bộ thế giới cùng biết cô là người phụ nữ thuộc về anh.

Trước đây vì muốn trấn an cô anh sẽ nhường nhịn tất cả, nhưng hiện tại không cần phải làm điều đó.

"Buông tôi ra!" Cô yếu ớt chống chọi, vẫn như cũ bị anh bá đạo đặt trên giường lớn.

Từ lần đầu tiên bị anh giữ lấy, cô đã có ý định sẽ không bao giờ nằm trên đây lần nữa, bây giờ cô bị anh đặt lên đó, cảm giác như đêm đầu tiên vẫn là hoảng hốt lung tung.

Tuy nhiên, cô không muốn chống lại, bởi vì với người đàn ông trước mặt như vậy, chính là sẽ làm anh càng thêm đắc ý, mà cô có thể vì giấy dựa, không cần thận còn bị anh vô tình làm trọng thương.

Nhìn thấy cô không phản kháng, nghĩ đến cô cam chịu khuất phục rồi, anh cúi xuống hôn tới tấp khắp mặt cô, một cái so với một cái còn cẩn thận hơn, còn chăm chú hơn, mãnh liệt hơn, giống như là muốn ở trên người cô để lại càng nhiều ấn ký của anh càng tốt.

Nhưng mà, rất nhanh, cô không phản ứng lại hoàn toàn chọc giận anh, anh ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô liều mạng chống đối anh, lửa giận trong đáy mắt anh thiêu đốt nóng cháy.

Anh phần nộ, về mặt chính là như vậy, nhưng cô bất ngờ phát hiện mình không hề sợ hãi.

Bởi vì chuyện làm cô sợ hãi nhất đều đã xảy ra, cô đã phải đối mặt với số mệnh bị bỏ rơi, tại sao phải sợ hãi không có dũng khí, chính mình thành thật nói ra cho người đàn ông này biết.

"Em tính làm cá chết nằm ở trên giường?"

"Có lẽ kỹ xảo của anh đã làm tôi quá ngán." Cô không kiêng nể gì đáp lại.

Lông mày của anh nhíu cao, như là không nhìn thấy Quan Nghênh Thu.

Không quan trọng, anh đã rất kinh ngạc, phải để anh biết rằng nô lệ nếu đã bị đàn áp một thời gian dài cũng sẽ chiến đấu phản kích.

Anh không thể vĩnh viễn làm vương gia cả đời.

"Phải không? Bỏn vương nếu không làm tốt một chút, thật đúng là sẽ bị em xem thường."

"Anh không cần cố gắng, bởi vì anh dù bộ dạng thế nào, so ra cũng kém người tôi yêu trong lòng."

Sắc mặt của anh hơi hơi trắng bệch, đôi mắt đen híp lại, sau đó dường như có sự sợ hãi nào đó ép hỏi, "Em cùng anh ta trên giường rồi?"

"Đúng vậy, hơn nữa anh ấy đối với tôi rất ôn nhu săn sóc, tuyệt không thô lỗ làm đau tôi... A!"

"Nói dối, em đang nói láo bỏn vương!" Anh một phát tóm được cổ áo của cô, làm cô sắp không thể hô hấp.

Muốn chấm dứt cãi nhau với anh, nhưng không hiểu sao miệng của cô lại không chế không được, trong lòng dường như có giọng nói ma quỷ xui khiến cô đừng có ngừng, phải để anh nếm thử tư vị bị phản bội, bị thương tổn, bị vứt bỏ.

"Tôi và anh ấy cả ngày hôm nay đều là ở cùng một chỗ, anh ấy hôn tôi ôn nhu, để cho tôi cảm nhận được mình chính là người phụ nữ trân quý nhất trên thế giới, không giống anh cao ngạo tự đại chiếm giữ tôi sau đó vứt bỏ như đồ chơi, cùng anh ấy một chỗ, tôi đạt đến khoảnh khắc trước nay chưa từng có, cùng một chỗ với anh chính làm cho tôi đau đớn, một chút cao trào vui sướng đều không có..."

"Câm mồm!"

"Có lẽ tôi cũng nên mời thầy ấy cùng đi đến phòng rửa mặt chúng ta thân thiết lần trước, ở trong đó hưởng thụ lạc thú yêu đương vùng trộm này, tôi tin tưởng anh ấy so với anh có thể lợi hại hơn nhiều... A!"

"Người phụ nữ chết tiệt."

Không nên kích động anh, vương gia cao cao tại thượng này bị chọc giận, cả người cô giống như búp bê bị anh ôm lấy, sau đó anh thô bạo xé nát chiếc váy trên người cô.

"Đừng... Buông..." Cô giấy dựa nắm lấy cánh cửa, lại bị anh một phen kéo đi, tiếp theo cả người bị ôm vào phòng tắm, đặt trong bồn tắm.

Nghênh Thu đứng dậy định đào tẩu, lại bị anh cầm vòi hoa sen phun nước vào lạnh như băng.

"Đừng... Lạnh quá..."

"Rửa đi, đem mùi người đàn ông khác trên người em rửa sạch đi!" Như dã thú đang bị thương anh phát ra tiếng gầm nhẹ chấn động với cô.

"Không cần." Cô giấy dựa né tránh dòng nước lạnh như băng, nhưng anh vẫn như cũ tàn nhẫn vô tình dùng nước phun cô.

"Nơi này anh ta có chạm qua sao?"

Dòng nước từ vòi hoa sen hướng vào ngực cô, lạnh như băng thiếu chút nữa khiến trái tim cô gần như mất cảm giác.

"Không cần..." Cô hai tay ôm thật chặt lồng ngực mình.

"Là nơi này?"

Anh tàn nhẫn tách hai chân cô ra, nước lạnh như băng trôi giữa hai chân cô, cảm giác nhục nhã khiến cô sống không bằng chết.

"Lý Lan Khang, tôi hận anh."

"Em hận tôi? Tôi mới là người hận em hơn, tôi nhìn sai con người của em, tôi nghĩ em đơn thuần thiện lương, không nghĩ tới em sau khi nếm thử tư vị người đàn ông liền thay đổi người khác. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Tôi cho em biết, em đời này chỉ có thể thuộc về một mình tôi, tôi không cho phép trên người em lay động mùi đàn ông khác."

Lòng đỏ kị làm cho anh mất đi bình tĩnh, cô cố ý tạo ra hiểu lầm làm cho anh cũng mất đi ôn nhu, ý chí sắt đá anh thầm nghĩ đem cô quay về, trả lại Quan Nghênh Thu trước cái kia chỉ thuộc về một mình anh.

Vì sao luôn như vậy đã thương tim của anh? Chẳng lẽ anh đối với cô còn chưa đủ?

Vì sao luôn muốn phản kháng anh?

Vì sao luôn thích người đàn ông bên ngoài kia?

Vì sao luôn keo kiệt với anh dù chỉ một nụ cười?

Vì sao không thể thương anh?

"Đừng... Tôi lạnh quá..." Cô nhin không được bật khóc, thân mình cuộn tròn liên tục né tránh, nhưng như thế nào cũng trốn không được dòng nước lạnh như băng kia, như thế nào cũng trốn không được anh tàn nhẫn, như thế nào cũng trốn không được anh nhấn tâm.

Có ai tới cứu cô?

Lan Khang bất ngờ phát hiện trong bồn tắm Nghênh Thu sắc mặt tái nhợt thực nghiêm trọng, nằm đó bất động, thân mình ướt đầm, tóc ướt bết vào khuôn mặt tím tái vì lạnh, giống như chết...

Trời ạ! Anh đã làm gì?

Anh dường như từ trong thế giới điên cuồng đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng ném bỏ vôi hoa sen trong tay, vươn tay ôm cô thật chắc, "Bé con, bé con, em tỉnh lại cho tôi!"

Ngay lúc anh hoảng loạn ôm cô đưa đến bệnh viện thì nghe được một tiếng gầm từ phía sau.

"Lý Lan Khang, đây chính là chuyện tốt mà đệ đã làm sao?"

Lan Khang một thân ướt đầm, chặt vật ôm Nghênh Thu đang hôn mê bất tỉnh

trong lòng, thần sắc hốt hoảng nhìn anh mình.

“Đệ đã hại chết cô ấy..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phủ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Phủ Đại vương gia đèn đuốc sáng trưng, mọi người đi suốt đêm về nước đang tập trung trong phòng.

Bọn họ vừa mới mời bác sĩ đến xem, nói Nghênh Thu buổi tối nếu không hạ sốt..., nhất định lập tức đưa đến bệnh viện.

Nói cách khác đây chính là giai đoạn nguy hiểm, tối hôm nay là trọng yếu nhất.

Về phần ba người đàn ông Lý gia thì ngồi ở trong phòng khách, đều không có nói chuyện.

Lan Khang cúi đầu, cả đầu đều là hình ảnh Nghênh Thu nằm trong bồn tắm không có phản ứng, vô luận anh có làm thế nào, cô cũng không đáp lại, lông mi dày đặc như là cả đời không muốn mở ra, trên mặt cô không có huyết sắc, người phụ nữ anh yêu nhất đang bị hơi thở nồng đậm mùi tử vong bao quanh...

Đúng! anh nguyện ý thừa nhận, chỉ cần cô mở mắt, anh nguyện ý buông hết thấy tự tôn, anh không còn là vương gia cao cao tại thượng, anh nguyện ý

làm một người đàn ông chỉ vì yêu mà điên cuồng.

Anh sẽ nói những lời ngọt ngào với cô, anh sẽ đem sao và ánh trăng trên trời hái xuống hết cho cô.

Chỉ cần cô tỉnh lại, muốn mạng của anh cũng có thể.

"Mẫu hậu dạy chúng ta như thế nào? Một đại người đàn ông cư nhiên như vậy đối phó một tiểu cô nương tay không tác sát, hơn nữa cho dù đệ ấy có nhiều lý do, làm thế nào có thể dẫm đạp công đạo mà đi?"

Lan Tĩnh quả mắng làm Lan Khang càng thêm trầm mặc.

Lan Ngọc nhìn nhị hoàng huynh thống khổ cùng đại hoàng huynh phần nộ, không cách nào mở miệng, bởi vì ngay cả anh cũng không thể tin được nhị hoàng huynh luôn ôn văn nho nhã khi yêu lại trở nên điên cuồng như vậy.

“Đệ...”

"Từ giờ trở đi, ta lệnh cho đệ trở về phủ Nhị vương gia của ngươì, không cho

phép đến gần tiểu nha đầu nữa, đệ hãy quay về đó mà tỉnh tâm."

"Được rồi, đệ sẽ tỉnh tâm, nhưng đệ hi vọng có thể nhìn thấy tiểu nha đầu."

"Đệ vẫn chưa rõ sao? Ta ra lệnh đệ cả đời không được phép tiếp cận tiểu nha đầu một lần nữa."

"Đại hoàng huynh, mệnh lệnh này của người quá nghiêm trọng." Lan Ngọc nghe được đại hoàng huynh bắt ngờ đưa ra mệnh lệnh nghiêm trọng như vậy, rõ ràng muốn đem nhị hoàng huynh ngăn cách với một người ngoài phủ của nhị hoàng huynh.

"Nếu đệ ấy điên cuồng đến ngay cả mệnh lệnh đại hoàng huynh ta cũng không nghe, ta cũng có thể thay thế phụ hoàng trừng phạt đệ ấy, nếu như ngay cả trừng phạt cũng không nghe, cho dù đoạn tuyệt quan hệ huynh đệ hiện tại cũng không tiếc."

"Đại hoàng huynh, người ít nhất chờ tiểu nha đầu tỉnh lại, có lẽ nàng sẽ nguyện ý tha thứ nhị hoàng huynh..."

Một âm thanh thì thào nói: "Thần tuân chỉ."

Lan Khang nói xong, liền như âm hồn đã quỷ hướng cửa đi, biến mất trong bóng đêm.

Lan Ngọc bất an nhìn cái bóng tịch mịch của nhị hoàng huynh, xoay đầu lại kháng nghị, "Đại hoàng huynh, nhị hoàng huynh chỉ vì quá yêu tiểu nha đầu."

"Ta cũng là vì tốt cho đệ ấy! Có lẽ bình tĩnh sẽ làm cho đệ ấy hiểu được, tình yêu làm cho người ta điên cuồng, nhưng không phải ngoài tầm kiểm soát, vạn nhất nếu làm ra chuyện tình tiết đuối lý, đệ ấy sẽ bị phá hủy."

Lan Tĩnh cũng là người từng trải, anh hiểu được sức mạnh của ái tình, cho nên càng hy vọng nhị hoàng đệ có thể hiểu được.

Mãnh liệt đoạt lấy tình yêu là không có khả năng ở bên nhau một đời.

* * * * *

Nghênh Thu tỉnh lại, nhìn những người cô thương yêu nhất đang ở bên cạnh, thương tâm buồn tủi nước mắt liền không ngừng lăn xuống .

"Mẹ." Cô nghẹn ngào một tiếng, nhào vào trong lòng mẹ ấm áp, khóc thực đáng thương.

"Con gái." Mẹ cô ôm chặt lấy cô, vỗ nhẹ lưng, "Không có việc gì rồi, không có việc gì rồi, đã có mẹ ở đây, sẽ không có người bắt nạt con."

Cô an toàn, cô chưa chết.

Nghênh Thu hai mắt mờ mịt chậm rãi đảo qua mọi người ở trước mắt, nhưng không thấy Nhị vương gia.

Anh không ở đây?

Nhìn thấy ánh mắt tìm kiếm của cô, Quan Nghênh Xuân trấn an nói: "Nhị vương gia không ở nơi này."

Lan Tĩnh cũng đi theo sau nói: "Bổn vương ra lệnh, không cho phép cậu ấy tái xuất hiện ở trước mặt em, ngay cả tới gần phủ Đại vương gia cũng không chuẩn, bổn vương muốn cậu ấy ở nhà tĩnh tâm."

"Nhưng anh ấy sẽ không xem trọng lời nói của anh..." Nghênh Thu run rẩy nghĩ cá tính của anh vẫn luôn như vậy, bởi vì anh quen thói làm vương gia, không có thói quen làm người bình thường, điều anh biết làm nhất là bắt buộc người ta nghe lệnh anh, cho nên làm sao có thể chịu nghe lệnh người khác?

"Trừ phi đệ ấy không thừa nhận mình là con cháu Lý thị, không nhìn nhận tình huynh đệ, bằng không đệ ấy sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh mà làm."

Lan Ngọc trầm mặc, nhưng vẫn gật đầu phụ họa.

Bất luận là thời kì nào...là hiện đại xa lạ hoặc là Đường triều quen thuộc, ba huynh đệ bọn anh đều phải đoàn kết hợp tác, mà anh cùng nhị hoàng huynh đều tuyệt đối sẽ nghe lời đại hoàng huynh..., bởi vì huynh trưởng như cha.

Mà phụ thân của bọn anh là hoàng đế, cho nên lời nói của đại hoàng huynh chính là thánh chỉ.

Nghe thế, Nghênh Thu không khỏi thở một hơi nhẹ nhõm, sau đó trong lòng mẹ ấm áp làm nũng như trẻ nhỏ nói: "Mẹ, con hôm nay muốn ngủ cùng người."

"Được rồi, được rồi, ngoan, đêm nay ngủ với mẹ."

Hai mắt nhắm lại, Nghênh Thu tùy ý để mình sa vào tình thương của mẹ, không suy nghĩ thêm chuyện chính mình xuất chết ở trong tay người cô yêu nhất. Tuy nhiên cô không thể không nghĩ, không hiểu mọi người sẽ lượng thứ cho Nhị vương gia thế nào?

• * * * * *

Những ngày tiếp theo, có vẻ sợ Nghênh Thu bị tổn thương lần nữa, tất cả mọi người đều không hện mà vây quanh bên cô, thậm chí ngay cả mẹ cô rất thích chạy sang nhà mẹ Vương cách vách nói chuyện phiếm cũng đều không đi, cả ngày theo cô.

Hiện tại cô đang đọc sách, mẹ thì ngủ gà ngủ gật bên cạnh.

"Mẹ, mẹ vào nhà ngủ đi!"

"Nhưng một mình con..."

"Không sao, con ở trong sân đọc sách chắc không có chuyện gì?"

"Như vậy cũng được! Mẹ cảm thấy hơi mệt, mẹ đi ngủ trưa, con ngoan ngoãn ở trong này." Mẹ cô ngừng một chút, sau đó cân nhắc nói: "Nếu nhìn thấy người con không muốn thấy, nhớ rõ kêu thật to nha!"

"Được rồi, con sẽ thét chói tai."

Nhìn thấy mẹ rốt cục nguyện ý đi vào nghỉ ngơi, Nghênh Thu mới đưa ánh mắt trở lại cuốn sách.

Chị Nghênh Hạ giúp cô xin phép nghỉ bệnh vài ngày, vì vậy mới có thể ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, bây giờ cô có thể tiếp tục với quyển sách đang xem đang dở nhưng vẫn không có cơ hội để xem.

Không có cơ hội là vì...

Đã nói không được nghĩ đến anh nữa, Quan Nghênh Thu, như thế nào trong đầu lại xuất hiện hình ảnh bại hoại của Nhị vương gia?

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn lá cây trên không, ánh mặt trời nhẹ buông, làn gió nhẹ buổi chiều ấm áp, gây cho con người loại cảm giác thoải mái muốn ngủ.

Cảnh vật và không khí thoải mái như thế, nhưng vì sao trong lòng cô vẫn cảm thấy vắng vẻ và rét lạnh?

Không có người đàn ông uy quyền và bá đạo kia, tâm tình của cô bỗng nhiên an tĩnh im lặng rất nhiều, khiến cô muốn khóc.

Đã mấy ngày không nhìn thấy anh, anh thật sự giam hãm mình trong ngôi nhà lớn đó? Sẽ không sợ hãi cô đơn? Sẽ không nhớ anh em của mình?

Không biết...Anh có nhớ cô không?

Bây giờ anh có cảm thấy nhẹ nhõm? Không cần đối phó với người phụ nữ không biết nghe lời như cô, cũng không cần cho nhau những thương tổn.

Nghênh Thu nhin không được thờ dài. Thật sự thất tình sẽ làm người ta trưởng thành, cô lúc này chẳng những cảm thấy bản thân trưởng thành, còn cảm giác mình sắp trở thành lão bà...

Bất thành linh, một âm thanh rất nhỏ cắt đứt suy nghĩ của cô, cô vừa quay đầu, ngay lúc đó bắt gặp đôi mắt tràn ngập vui sướng, tràn ngập quyến luyến vô cùng hối hận, như là gặp lại người yêu đã xa cách nhiều năm.

Lan Khang muốn liều lĩnh xông lên, lại sợ sẽ dọa cô bỏ chạy.

"Bé con." anh kêu cô thật cẩn thận, sau đó từng bước đi đến chỗ cô.

Nghênh Thu không khỏi đứng lên, mang theo cảnh giác nhìn chăm chú vào người đàn ông đứng ở cửa.

"Không! Không cần đi, bản vương có đôi lời muốn nói với em."

Cô vội vàng xoay người đi vào trong nhà, nhưng anh nhanh hơn nhào tới gắt gao ôm lấy cô, không cho rời đi.

"Đừng...Buông..."

"Bản vương chỉ muốn nhìn xem em đã khỏe chưa? Bản vương muốn nói lời xin lỗi em..."

"Không cần...Cứu mạng..." Cô theo bản năng vùng vẫy bỏ chạy, trong đầu lại ẩn hiện hình ảnh thiếu chút nữa bị anh hại chết, thời gian khủng khiếp đó khiến cô không thể bình tĩnh.

"Nghênh Thu..."

Thời điểm hai người giằng co qua lại, Lan Tĩnh vừa vặn về nhà nhìn thấy, anh nhanh chóng xông lên kéo Lan Khang ra khỏi Nghênh Thu.

"Cậu đang ở đây làm gì?"

Quan Nghênh Xuân vội vàng chạy tới em gái mình, ôm chặt lấy cô em gái nhỏ đã bị Lan Khang làm cho kinh hãi, "Không sợ, không sợ, có chị ở đây với em."

"Chị, em không muốn gặp lại anh, em sợ anh."

Mặc dù không cam lòng bị đại ca lừa dối, Lan Khang đột nhiên ngừng giãy dụa, đôi mắt đau lòng buồn bã nhìn Nghênh Thu đầy hối hận, vẻ mặt bi ai như bị bỏ rơi.

Nghênh Thu cảm giác mình sắp bị bộ dáng đáng thương kia làm cho mềm lòng.

Nhưng cô không thể, cô sợ hãi mình sẽ lại tổn thương lần nữa.

Trốn tránh, Nghênh Thu đem mặt chôn ở trong lòng chị lớn, nhắm tâm tùy ý để Đại vương gia đuổi Nhị vương gia ra ngoài cửa.

Bên tai cô còn nghe được tiếng khiển trách của Đại vương gia, không cho phép Nhị vương gia lại đến quấy rầy khiến cô kinh hãi...

"Cậu thiếu chút nữa hại chết cô bé có biết hay không? Cậu cho mình là ai, cậu muốn như thế nào là có thể như thế ấy sao? Có ta ở đây, cậu không được phép làm càn." Lan Tĩnh phần nộ gầm nhẹ mặc dù có chút kiềm nén không cho Nghênh Thu nghe được, nhưng cô vẫn có thể nghe thấy.

Tại sao không nghe thấy Nhị vương gia phản bác? Trước đây anh đều lớn tiếng, kiêu ngạo đáp trả, nói vì cái gì anh không thể?

Nhưng cô mọi thứ đều không nghe thấy.

Anh thật sự biết mình đã sai và bỏ đi?

Trong lúc Nghênh Thu đang đấu tranh tư tưởng, Quan Nghênh Xuân vội trộm chú ý tới đáy mắt thống khổ cùng mâu thuẫn của em gái mình, trong lòng cảm thấy sự tình bên trong có lẽ không như bề ngoài.

Có lẽ không phải Nhị vương gia bắt buộc em cô thích anh, có lẽ anh biết em cô đối với anh cũng có tình cảm, lại có cảm giác mập mờ không an toàn, cho nên gây ra nhiều chuyện không khống chế được.

"Chúng ta vào đi." Quan Nghênh Xuân bảo em gái mình.

"Dạ!" Nghênh Thu khẽ gật đầu.

Trở về phòng an toàn, Nghênh Thu nằm ở trên giường Nghênh Xuân thay cô đắp kín mền, đột nhiên ngồi ở bên giường nhẹ nhàng cầm tay cô.

"Thu Thu, nói cho chị biết, em thật sự vĩnh viễn không yêu Nhị vương gia sao?"

Cô trầm mặc không nói.

"Vĩnh viễn cũng không gặp anh, như vậy cũng không sao phải không?"

Cô vẫn trầm mặc không lên tiếng.

"Nếu quả thật như thế, chúng ta sẽ đưa cậu ta trở về."

"Làm sao đưa trở về?" Nghênh Thu rốt cục có phản ứng.

"Em có biết không sau khi Nhị vương gia nhìn bản thiết kế của cha, anh đã sửa chữa lại mấy thời gian, cái máy đó bây giờ không chỉ đơn thuần hút vật này vật nọ đến đây, nó cũng có khả năng đưa người về cổ đại."

"Thật sự có thể chứ?"

"Vẫn chưa có người nào tự mình thử qua, có điều nếu như em thật sự sợ cậu ta, có lẽ nên cho cậu ta quay về thế giới của mình, làm như vậy sẽ tốt cho cả hai."

Quan Nghênh Xuân cố ý nói dối em gái mình một chút.

"Cũng đúng, nếu anh trở về làm vương gia, sẽ không có kiểu người như mình chống cự anh, có lẽ anh sẽ vui vẻ lên chút." Cô thì thầm tự nói, nghĩ chị mình không nghe thấy, kỳ thật Quan Nghênh Xuân tất cả đều nghe được rất rõ ràng.

"Em có thể nghĩ về điều này, nếu đến ngày mười lăm em không phản đối, bọn chị sẽ đưa cậu ta trở về."

"Hắn... Bằng lòng sao?"

"Không bằng lòng cũng phải nhất định làm, bởi vì chị không cho phép có bất kỳ người nào tổn thương em gái của chị."

"Chị..."

Quan Nghênh Xuân sùng ái lại thương tiếc nhẹ vén tóc trên trán Nghênh Thu, tình ý sâu xa nói: "Em quyết định như thế nào chị đều ủng hộ, nhưng chị hi vọng em sẽ suy nghĩ thật kĩ khi quyết định, chị không hi vọng em vì nhất thời sợ hãi hoặc giận dữ, làm ra chuyện khiến mình cả đời hối hận."

"Em..."

"Đáp ứng chị, em phải hỏi lòng mình rốt cuộc có muốn tha thứ cho cậu ấy hay không, hay cảm thấy cậu ấy trở về Đường triều là tốt nhất."

"Em..."

"Đừng trả lời nóng vội, suy nghĩ một chút. Thôi em nghỉ ngơi trước đi! Buổi tối, chị sẽ gọi em dùng bữa."

"Dạ!"

Nghênh Thu nhắm hai mắt lại, như thế nào cũng ngủ không được, bởi vì trong đầu cô đều muốn Nhị vương gia phải trở về Đường triều.

Cô vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy anh phải không?

Cô nên vui vẻ, nhưng sao lại muốn khóc?

* * * * *

Tiếng chuông tan học vang lên, Nghênh Thu đi một mình ra cổng trường, phát hiện chiếc xe quen thuộc ngừng ngay bên đường, mà chủ nhân chiếc xe cũng không nhúc nhích đứng phía trước, rõ ràng là đang đợi cô.

Cô lặng lẽ liếc mắt nhìn Lan Khang một cái, sau đó cúi đầu, vội vàng xoay người đi, nhưng phía sau anh cước bộ rất nhanh ngăn cô lại.

Khi tay anh vừa đụng đến cổ tay cô thì cô như là đụng phải ôn dịch đáng sợ bối rối vội ra.

"Được rồi, bốn vương không chạm vào em, em xem hai tay bốn vương rất ngoan ngoãn."

Nghênh Thu nhìn thấy anh thỏa hiệp, trong lòng có chút yếu mềm, nhưng vẫn không đủ để cô quên đi vết thương lòng anh gây nên.

"Bốn vương chỉ muốn đưa em về nhà."

"Anh không nên xuất hiện trước mặt tôi, anh quên mệnh lệnh của Đại vương gia sao?" Cô trả lời lạnh như băng, ánh mắt chăm chú nhìn xuống đất, sợ nhìn đến mặt anh sẽ làm cô mềm lòng.

"Bốn vương biết, nhưng..." anh nhịn không được thờ dãi, không biết làm thế nào nói nhỏ, "Anh muốn gặp em"

Những ngày này không thấy cô, ngôi nhà lớn đột nhiên trở nên cô đơn tịch mịch và rét lạnh giống như tấm lưới màu đen gắt gao quấn lấy anh, làm cho anh như cá bị vướng vào lưới, há mồm im lặng chỉ biết dựa vào trong phòng còn lưu lại mùi hương của cô mà sinh tồn.

Trước kia khi cô cùng anh bên nhau trong phòng, khắp nơi tràn ngập tiếng cười của cô, tràn ngập bóng dáng cô, vì chính mình ấu trĩ ghen tuông tự tay phá hủy hạnh phúc này.

Anh muốn cô trở về bên cạnh anh, anh cần cô cho mình đường khí sống sót, bằng không anh nhất định sẽ phát điên.

"Hiện tại thì không." Nói xong, cô lướt qua anh, sau đó chạy chậm đuổi theo xe buýt, mặc kệ anh có tức giận hay không.

Cô bây giờ không còn là cô bé trước kia luôn luôn tuân mệnh.

Vừa lên xe buýt, cô nhìn không được nhìn nơi anh đứng, phát hiện anh giống như chó con bị vứt bỏ, ngơ ngác đứng tại chỗ, không rõ chủ nhân tại sao muốn vứt bỏ nó?

Nghênh Thu cố nén nước mắt, tự nói với mình, anh thương tổn cô trước, cô chỉ không muốn mình lại bị thương nữa mà thôi.

Mấy ngày kế tiếp, mọi việc diễn ra như một vở kịch, Lan Khang không buông tay muốn cùng cô giải thích, nhưng cô lại sợ hãi anh từng bước nhích lại gần mình.

Không ngờ ý chí mình có thể sắc đá như vậy, Nghênh Thu cảm thấy rất lạ, chẳng lẽ cô đã thay đổi?

Cô đã... Hết thương anh?

* * * * *

Tối hôm nay thời tiết trở lạnh, cho nên Quan Nghênh Xuân quyết định nấu lẩu ăn.

Trong phòng ấm cúng, nồi lẩu nóng làm trái tim mọi người ấm áp, mỗi người đều bận rộn lấy đĩa, lấy đũa, trên mặt mỉm cười.

"Ngon lắm, ngon lắm, đồ ăn rất ngon, mọi người mau rửa tay sạch sẽ đến đây ăn!" Nghiễm nhiên trở thành chủ nhà, Lan Tĩnh ra lệnh.

Mọi người rất nhanh bu lại, Nghênh Thu cũng ngồi xuống, mỉm cười nhìn một vòng, theo bản năng lên tiếng, "Nhị vương gia còn chưa tới."

Lời của cô vừa ra khỏi miệng, lập tức phá hủy không khí náo nhiệt ấm áp xung quanh, ngay cả Nghênh Thu cũng kinh hách, cúi đầu không dám nói tiếp.

"Nếu em muốn tên lỗ mãng kia có mặt ở đây, anh có thể ban thưởng cho cậu ta." Lan Tĩnh uy nghiêm nói, ánh mắt hướng ngoài cửa sổ nhìn phủ Nhị vương gia bên kia tối đen như mực trong nhiều ngày.

Mấy ngày nay, anh cố ý cách ly nhị hoàng đệ, tuy rằng anh cũng có chút nhớ nhị hoàng đệ, lại muốn nhẫn nại, ít nhất phải đợi cho đối phương nguyện ý cho phép mới được.

Ánh mắt mọi người đều liếc về phía Nghênh Thu đang cúi đầu, bắt gặp trên mặt cô không tự giác lộ ra loại tình cảm thân thiết, có lẽ ngày giải hòa của hai người cũng sắp đến.

"Nếu em không tha thứ tiểu tử thú kia, vậy hãy để một mình cậu ta trợ trối trong ngôi nhà lớn tối tăm đó, không ai nấu cơm cho ăn, không ai giặt quần áo cho, không ai quan tâm, chiếu cố, làm cho cậu ta tịch mịch đến chết đi."

Làm sao giống như muốn đưa Nhị vương gia vào chỗ chết?

Nghênh Thu liếc mắt nhìn Lan Tĩnh, cảm thấy Đại vương gia vì quan hệ thông gia vì cô em vợ mà bất công với huynh đệ mình, so sánh có chút lập dị, làm cô khó từ chối trong lòng gợn lên sự đồng cảm.

Kỳ thật, kể từ lần đầu tiên ở trạm xe buýt cô bỏ anh ở ven đường, cô phát hiện trong lòng mình đã tha thứ cho anh một ít.

Hơn nữa sau khi cô yên ổn bình tĩnh an tĩnh trở lại, trong lòng nghĩ đều là anh, cô kim lòng không đau lo lắng đến anh, tuy một mình anh ở tại phủ Nhị vương gia xa hoa căn bản cũng không cần lo, nhưng ít nhất lúc trước còn có cô hầu hạ bên người, có lẽ cô nấu ăn không ngon, anh vẫn đem nó ăn sạch, chính từ đó về sau anh không bao giờ cho cô bước vào bếp.

Trước kia cô cảm thấy anh ghét bỏ mình, lúc này mới hiểu được là anh săn sóc cô, không muốn cô khó xử, đương nhiên cũng có một phần là vì không muốn cô độc chết anh.

Mặc dù xấu miệng, nhưng trên cơ bản anh đã chăm sóc cô đến loạn trí, giống như quảng cáo kia "Thích không? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Papa mua cho con", ngay cả cửa hàng tiện lợi cũng có thể mở cho cô.

Nghênh Thu ngăn người hướng ra cửa sổ nhìn cửa hàng tiện lợi sáng ngời ngoài kia, chợt đột nhiên, cô không thể chịu đựng được mình ở nơi này hưởng thụ mọi người sùng ái, Nhị vương gia một mình cô đơn trong ngôi nhà rộng lớn lại tịch mịch hoa lệ.

"Con nghĩ, chúng ta không nên làm cho mọi người nói phụ nữ nhà họ Quan quá nhỏ mọn, hoặc quá đề tâm không tha thứ, có lẽ..."

Lỗ tai mọi người đồng loạt giương lên hết cỡ, trằm miệng một lời hỏi: "Có lẽ như thế nào?"

"Có lẽ có thể gọi anh ta đến đây ăn! Dù sao con cũng phải nhìn biểu hiện của anh ta rồi mới quyết định có tha thứ cho anh ta hay không!" Nghênh Thu càng nói khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, không biết tha thứ cho anh như thế có quá đơn giản hay không.

Anh lấy vôi hoa sen phun cô... Chắc không phải là cố tình muốn giết chết cô? Dù sao dùng vôi hoa sen giết người không chết à? Hẳn là nên bắt chước bộ phim "Vụ thảm sát bằng cưa máy ở Texas*"?"

[* tên gốc: The Texas chainsaw massacre]

Mọi người vừa nghe đến đây, tất cả đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, bọn họ không cần nghĩ nhiều lắm, tỷ lệ đứa nhỏ này tha thứ Lan Khang nhất định khá lớn.

"Mẹ cũng nghĩ thế cảm thấy gia đình hội họp hoà thuận vui vẻ như vậy thiếu một người cũng kỳ quái." Mẹ cô dừng cảm nói ra, ánh mắt hiền lành kiên định truyền cho đứa con gái nhỏ quý giá nhất của bà sức mạnh.

Mọi người đều nhìn Nghênh Thu, làm cô ngập tràn dũng khí, khẽ gật đầu, "Con đi kêu anh ta lại đây, nếu như anh ta lại bắt nạt con, lần này con không bao giờ tha thứ cho anh ta nữa."

"Đương nhiên, đương nhiên." Tất cả mọi người cười rộ gật đầu phụ họa.

"Không cần em nói, anh lập tức đưa cậu ta trở về Đường triều."

"Không cần đưa, không cần đưa." Nghênh Thu thốt ra, đưa tới ánh mắt mọi người thực tối, hại cô càng giải thích cảm giác càng loạn.

"Ai nha! Con đi gọi anh ấy lại đây." Nghênh Thu thẹn thùng như cô dâu nhỏ, bỏ lại mọi người chạy ra ngoài.

"Hi vọng nhị hoàng huynh có thể nắm chắc cơ hội tốt này, anh cũng đã gặm bánh mì mấy ngày."

"Anh biết?"

"Đương nhiên biết a! Bồn vương phát hiện Nghênh Thu mấy ngày nay đều nướng bánh mì trong bếp, hơn nữa không cho phép bồn vương ăn, nhất định là vụng trộm đút cho nhị hoàng huynh ăn."

"Không cần biến nhị ca anh thành chó con, còn vụng trộm ăn lên!" Nghênh Hạ tức giận nói.

"Đúng không? Nghênh Hạ, cô đang ở đây à?" anh nghĩ đến cô đang tăng ca.

"Đương nhiên, anh ở đây, tôi đương nhiên cũng ở đây."

"Như vậy là cô bắt chước tôi, bồn vương ngay tại đây nếu ăn phân, cô không phải bắt chước bồn vương ăn phân chứ?"

"Anh có thể bắt chước tôi ăn lấu a! Thối xấu ăn phân có thể bỏ."

"Cô!"

"Tôi như thế nào?"

Nghênh Hạ cùng Lan Ngọc hai người lại bắt đầu đấu khẩu, bắt quá bọn anh âm ỹ là việc bọn họ, những người còn lại tiếp tục tán gẫu vui vẻ, hơn nữa cùng đội Nghênh Thu có thể đem Nhị vương gia mấy ngày nay bị mọi người trừng phạt cách ly mang đến đây.

Như vậy mới chân chính là người một nhà cùng một chỗ ăn lấu, đó mới chính là hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phủ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Nghênh Thu chạy vội đến phủ Nhị vương gia đứng thờ hốt hên trước cổng lớn, mặc dù ba tòa phủ vương gia được xây cất một chỗ, nhưng được kết nối bằng hành lang thật dài liên tiếp, cô chính là chạy dọc theo hành lang từ phủ Đại vương gia đến phủ Nhị vương gia để tìm Lan Khang.

Cô khẽ đẩy cửa, phát hiện trong nhà vốn sáng ngời giờ trở nên tối như mực, hơn nữa dưới đất đồ đạc vứt lung tung.

Thật là, người đàn ông này ngay cả dọn dẹp cũng không chỉ trong vòng vài ngày đem nhà mình biến thành ổ chó, đồ đạc thì vương vãi khắp nơi, thật sự trông rất tệ hại.

Nhị vương gia không có người chiếu cố thật đúng là không ổn, tuy cô làm việc nhà không quá giỏi giang, nhưng tốt xấu gì trước đây cô cũng thu vén ngăn nắp sạch sẽ toàn bộ phủ Nhị vương gia.

"Nhị vương gia?"

Trong phòng tối đen làm cho người ta nhìn không rõ lắm, cô vừa đi vừa bật đèn, thấy một đồng quần áo, đồ ăn rơi đầy, cô đành phải vừa đi vừa thu dọn.

Cô đến phòng khách mở ngọn đèn pha lê xa hoa của Pháp, ở Trung Quốc mỗi nhà đều có loại đèn này, cũng bởi vì cô từng nói với anh cô thích thứ ánh sáng xinh đẹp của nó, cho nên nơi này hiển nhiên có một cái.

Phòng khách thì vô cùng thâm trầm... Nghênh Thu thở dài một hơi, hay là trước mắt gọi anh qua ăn lẩu, ăn xong rồi trở về giúp anh dọn dẹp.

Cô không ý thức được lại nhớ tới chính mình trước kia từng là nha hoàn hầu hạ anh, thực đơn thuần nghĩ như vậy.

Để đến được phòng của Nhị vương gia phải đi ngang qua phòng của mình, cô thuận tay mở đèn trên hành lang, sau đó mắt trừng to, thấy giấy niêm phong dán trước phòng của mình.

Không thể nào? Tại sao niêm phong phòng của mình? Cô đâu phải tội nhân. Cô nổi giận đùng đùng bước nhanh đến phòng cuối hành lang, tức giận mở cửa ra, sau đó mở đèn lên.

"Nhị..."

Ba!

Đột nhiên thấy ánh sáng phát ra, sau đó cô ngẩn ngai mở đèn, khẳng định cô nhìn thấy được người phụ nữ khoả thân trên giường không phải ảo giác.

"Cô là ai?" Nghênh Thu mở miệng âm thanh như giết gà, không tao nhã ép hỏi.

Trên giường, người phụ nữ khẽ gọi lửa thể chậm rãi xoay người lại đối diện với cô lộ ra nụ cười của người thắng cuộc.

"Bạn học Lam?!"

"Hi! Bé con."

Nghênh Thu cảm giác máu trên người đông băng, đầu choáng váng một trận, làm cô thật vất vả từ trong địa ngục leo lên thiên đường, nhưng lại bị đánh một cú khiến cô rơi xuống vực thâm sâu hơn.

Vì sao con hồ ly tinh này biết được biệt hiệu Nhị vương gia gọi cô? Nhất định là

Nhị vương gia nói với cô ta, kẻ phản bội này!

"Vì sao bạn lại ở chỗ này?" Nghênh Thu bắt buộc chính mình tỉnh táo hỏi.

"Tôi ngủ ở chỗ này! Trên thực tế, đêm qua tôi ngủ tại đây nằm trên cái giường lớn này."

Xem ra giường lớn... Nghênh Thu nhìn nó nhớ lại mình đã từng ở trên đây vùng vẫy, nhưng vẫn chống cự không được bị Lan Khang bá đạo đoạt lấy tất cả.

Hồi tưởng nhớ lại, nhưng xem ra giường đã bị người phụ nữ khác nằm qua.

Nghênh Thu vạn phần ghen tị thâm nghiêm.

"Nhị... Lý Lan Khang đâu?"

"Anh ấy đi mua điểm tâm rồi, bởi vì bọn tôi cùng nhau chơi đùa một ngày một đêm..."

Bạn học Lam chưa dứt câu, Nghênh Thu hung hăng đóng sầm cửa phòng.

"Cho nên một chết đi." Bạn học Lam chậm rãi lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, lắc đầu nói: "Lý Lan Khang a Lý Lan Khang, đây là trừng phạt anh dám lấy tôi đi khiêu khích công chúa nhà anh, anh biến mất một nửa bóng dáng cũng không thấy, anh không quan tâm tôi, tôi sẽ làm cho cô ta không yêu anh."

Phải biết rằng, đắc tội nphụ nữ tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt. Khóe miệng xinh đẹp của cô ta từ từ gọi lên một nụ cười có chút xấu xa.

• * * * * *

Ở nơi nào? Người đàn ông đáng giận kia rốt cuộc ở nơi nào? Còn không mau ra ngoài để cho cô chém thành tám mảnh! Nghênh Thu không để ý tới hình tượng của mình nhanh chóng đi tìm Lan Khang.

Không nghĩ tới anh cư nhiên lừa gạt cô!

Cô còn tâm địa thiện lương tha thứ cho anh, có lòng tốt muốn mời anh cùng đi ăn lẩu, cùng mọi người tụ họp vui vẻ, kết quả anh lại...

Vừa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt, Nghênh Thu phát hiện trong tay anh quả nhiên cầm một đồng lớn điểm tâm.

"Bé con?!" Lan Khang mừng rỡ như điên vọt tới trước mặt cô, vươn tay muốn chạm vào cô, lại bị cô lạnh lùng đẩy ra.

Như thế nào vừa thấy anh, cô lại quên mới đây muốn quở trách anh gay gắt?

Chẳng lẽ là bởi vì bất gặp đôi mắt anh đầy quầng thâm?

Chẳng lẽ là bởi vì nhìn thấy anh vài ngày đã không cạo râu?

Chẳng lẽ là bởi vì nhìn thấy bộ dạng gầy xanh xao của anh?

Chẳng lẽ là bởi vì nhìn rõ bộ dáng tiêu tụy đáng thương của anh?

"Được rồi, bốn vương biết, bốn vương không nên đụng em, bốn vương sẽ không chạm vào em." Những lời này cơ hồ đã trở thành thói quen của anh.

Nghênh Thu ngồi xuống ghế dựa lạnh ngắt trong công viên, anh đương nhiên ngồi ở bên cạnh, cô ném cho anh ánh mắt khinh bỉ.

Nhưng anh không để ý tới, vẫn như cũ ân cần đem điểm tâm trong túi ra, "Bốn vương lấy trong cửa hàng, bánh mì này mới ra lò ăn thật ngon, bốn vương biết em rất thích ăn bánh..."

"Hiện tại tôi không thích ăn." Ai muốn ăn, người phụ nữ kia muốn ăn thì có!

Nhưng... anh rốt cuộc có ăn cơm đúng giờ không? Nghênh Thu nhìn khuôn mặt anh gầy yếu, không tự chủ được thâm nghĩ.

"Em tại sao tới tìm bốn vương?" Khẩu khí anh có phần che dấu sự phẫn khích, lại sợ bị thương tổn.

"Tôi không thể tới tìm anh sao?" Cô cố ý trừng to mắt, giọng điệu găm gù như mèo hoang, "Không thích sau, vậy tôi đi."

Anh vội vàng ngăn trở cô, "Không phải, bốn vương thật cao hứng."

"Nhưng tôi thực hối hận khi tới tìm anh, tôi không nên dễ dàng tha thứ cho anh nhanh như vậy." Mặc dù nói thế, sao cô vẫn ngồi ở nơi này cùng anh tán gẫu, thật là không hiểu nổi chính mình!

Kỳ thật, cô rất rõ ràng. Trong lòng cô có một thanh âm nhỏ nhỏ nói với cô, bởi vì cô thương anh.

Anh gây cho cô vết thương lòng và hoảng sợ nhưng cô vẫn yêu anh, nhưng anh lại cùng người phụ nữ khác mây mưa ở trên giường, cõi lòng tan nát trong hốc mắt nước mắt không ngừng ứa ra.

Tuy nhiên cô không thể khóc, không thể... ở trước mặt người đàn ông này khóc.

Bất thành linh, anh vươn tay nắm cô thật chặt, cô cả kinh muốn thu tay lại, nhưng anh càng dùng sức.

"Bé con, bốn vương bây giờ nói chuyện nhữn nhận là vì bốn vương thực xin lỗi em..."

"Anh rốt cục thừa nhận, anh có lỗi với tôi, anh... anh buồn..." Nghe được chính miệng anh thừa nhận, nước mắt cố nén rốt cục nhịn không được lăn xuống.

Nhưng cô rất nhanh dùng tay kia lau đi nước mắt trên mặt, giả vờ suy nghĩ muốn chạy trốn, nhưng người đàn ông này vô luận như thế nào cũng không buông cô ra.

Anh kéo cô vào trong lòng, ôm chặt lấy, "Cho dù em muốn bốn vương nói một ngàn lần một trăm lần anh xin lỗi, bốn vương đều nói, bốn vương không phải cố ý làm tổn thương em, thật sự bốn vương rất đố kỵ, em có thể hiểu cảm giác ghen tuông khi yêu ra sao?"

"Tôi dĩ nhiên biết, đặc biệt giờ khắc này hiểu rất rõ." Cô liếc mình giả vờ, lời nói lạnh lùng bật ra trong miệng.

Cô rất muốn giết hò ly tình dâm đảng kia dám quyến rũ người đàn ông của cô, càng muốn giết người đàn ông rõ ràng cũng đã thay lòng đổi dạ trước mắt này, lại còn nói với cô anh không phải cố ý muốn thương tổn cô.

Vậy bây giờ cõi lòng cô tan nát là ảo giác? Là chính cô tự nghĩ ra?

"Không cần ôm tôi."

"Bốn vương muốn ôm em, bốn vương cả đời này một đời chỉ cần ôm em."

Ngữ khí của anh thâm tình chân thành như vậy, nhu tình như nước như vậy, như vậy... Không giống anh.

Làm tan chảy trái tim cô.

"Hừ! Anh đừng gạt tôi, anh đơn giản đối đãi tôi như con nhóc bé nhỏ mà thôi, nếu không phải vì Dạ Minh Châu quá trân quý, anh đùa bỡn với tôi vài lần rồi nhanh chóng chán ngấy, cho nên anh mới muốn giết tôi, sau đó anh có thể cùng người mới vui vẻ bên nhau, tôi nói có đúng không?"

"Em đang ở đây nói hươu nói vượn cái gì? Bỏn vương có người mới lúc nào?"

"Anh còn muốn gạt tôi? Anh đừng tưởng rằng anh là vương gia cao cao tại thượng là có thể gạt tôi, bây giờ là thời đại dân chủ, tôi và anh chính là tự do và bình đẳng."

"Đứng, đứng, đứng, em và anh giống nhau, chúng ta là ngang hàng." anh nghĩ cô nhóc trước mắt quá mức kích động, hiểu lầm đối với anh không thể nhất thời biến mất, cho nên mới hồ ngôn loạn ngữ như vậy.

Không sao, chỉ cần cô cao hứng, nói trái đất là hình vuông đúng chính hình vuông..

Trải qua nỗi khổ tương tự mấy ngày nay, hết thấy tự tôn nam tính của anh cùng cảm giác tội lỗi đều bị tiêu hủy, anh chỉ biết mình không thể không có cô.

Cho dù cô muốn sao trên trời, anh sẽ hái xuống giúp cô, chỉ cần có thể đem đến niềm vui cho cô.

Đầu Nghênh Thu bị bàn tay to của anh áp tại lồng ngực rộng lớn của anh, khiến cô muốn giãy dựa đều giãy dựa không được, cuối cùng chỉ có thể thuận theo anh.

Aiz! Phụ nữ thật là ngu.

Thương tâm khổ sở như thế, thời điểm anh gắt gao ôm vào trong ngực, vì sao cô vẫn cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này?

Chẳng lẽ cả đời mình thật sự không thoát khỏi lòng bàn tay của người đàn ông này?

"Anh muốn tôi như thế nào? Anh không thể quá tham lam, vừa muốn tôi tha thứ vừa muốn đi ôm người phụ nữ khác." Cô ghen ngào nói, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trước ngực anh tuyệt vọng hít thở, nước mắt nén không được chảy ra.

Những giọt nước mắt nóng bỏng thay nhau rót trên ngực anh, làm tim anh đau đớn.

"Bỏn vương không có..."

"Nữ sinh họ Lam kia." Cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến hoa lệ đái vũ, phun ra ba chữ kia, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt của anh khẽ biến.

Hừ, bắt quả tang nha! Người đàn ông không lương tâm này.

"Kỳ thật bỏn vương..."

Cái mũi xinh xắn khóc đến đỏ rực, thân mình kiêu nhỏ không ngừng co rúm, cô cắt ngang lời giải thích của anh, "Anh có phải cố ý muốn chọc giận tôi hay không, cho nên mới bài ra vở kịch nhằm chán này, để nghe lời thật lòng của tôi?"

Phim truyền hình đều diễn như vậy, lúc trước anh đem TV trở thành bách khoa toàn thư mà gãm, nhất định là như vậy.

"Không phải." anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của cô lên, đau lòng nói.

Không phải?!

"Anh đừng có nói với tôi nữ sinh họ Lam kia tự động chạy đến tìm anh, còn tự ý nằm trên giường của anh, cùng anh triền miên tới sáng, sau đó anh nói không liên quan đến anh."

Anh suy nghĩ một chút, quyết định trả lời thành thật, "Có một nửa là đúng sự thật."

"Thế nào là một nửa?"

Dù là nửa đoạn đầu hay nửa đoạn cuối cũng đều rất quan trọng.

"Phải..."

"Nếu như nửa đoạn đầu là đúng..., chúng ta là có thể xem như kết thúc, nếu như nửa đoạn cuối không có bằng chứng, tôi tuyệt đối sẽ không tin tưởng."

"Sẽ không tin tưởng?"

"Mặc kệ."

Chợt đột nhiên, anh cúi đầu hôn cô thật sâu.

Cô không kịp lấy lại tinh thần, chỉ có thể ngơ ngác để anh tùy ý trộm hôn.

Đến khi anh lưu luyến rời khỏi môi cô, vẫn như cũ trên mặt cô là vẻ mơ màng, thoát nhìn thực đáng yêu.

"Em quả nhiên yêu anh."

Cô xấu hổ đến đỏ mặt, "Ai nói?"

"Bổn vương đã chịu qua giáo huấn rồi, cho nên khi gặp chuyện đều phải bình tĩnh, nhất là chuyện liên quan tới em, bổn vương càng phải bình tĩnh hơn."

Cô chớp chớp đôi mắt ngây thơ, bối rối nhìn anh, nhưng có thể nhìn ra được cô rất yên tĩnh.

"Tôi... Tôi không phải mẫu người gặp chuyện sẽ thiếu kiên nhẫn, tôi... Tôi cũng vậy có thể rất bình tĩnh!" Cô áp ứng thanh minh cho bản thân, không thừa nhận mình quá mức kích động.

"Vậy em nguyện ý ngoan ngoãn nghe bổn vương giải thích?"

"Tôi cũng đã tận mắt thấy rồi, anh còn muốn giải thích cái gì?"

"Cô ta xuất hiện ở phủ Nhị vương gia, do chính bổn vương mời đến."

"Anh xem, chính miệng anh thừa nhận..." Cô bữu môi nói.

"Bởi vì đại hoàng huynh không cho phép bổn vương đến trường học quấy rầy em, bằng không sẽ đưa bổn vương trở về Đường triều, bổn vương không muốn xa em vĩnh viễn, bổn vương không muốn mạo hiểm, nhưng bổn vương rất muốn biết tình hình của em."

"Tôi và cô ta có quan hệ gì?" Bạn học Lam quả thực rất giống khủng bố, kết giao với cô ta chẳng khác nào kêu cô đi chết?

"Bổn vương rất muốn biết em ở trong trường học ra sao, nhưng lại không biết tìm ai, chính cô ta từ sau chạy tới cùng bổn vương nói..."

"Tôi ở trường học không kết thân với cô ta, cô ta làm sao biết tôi đang làm cái gì? Anh dám lừa gạt à?"

"Không nên trách bổn vương, ai bảo em luôn trốn tránh bổn vương giống như chuột thấy mèo là chạy, hơn nữa đại hoàng huynh luôn ngăn cản, tường đồng vách sắt bao quanh em. Bổn vương rất muốn liêu lĩnh xông vào đoạt lại em, nhưng bổn vương lại sợ làm như vậy sẽ khiến em càng sợ anh thêm, cho nên..."

"Cho nên anh lập tức nghe cô ta kể một số việc không đúng sự thật nhằm dối gạt anh?"

"Bổn vương biết."

"Anh biết?!" Cô mở to hai mắt, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Chẳng lẽ anh muốn lợi dụng cơ hội này, chiếm tiện nghi người ta?"

"Là cô ta muốn chiếm tiện nghi bổn vương!"

"Này..." Cũng không phải không có khả năng này! Nghênh Thu trầm nghĩ.

"Nhưng nếu hai người không phát sinh vấn đề gì, vì sao toàn thân cô ta coi trống trơn nằm ở trên giường lớn của anh?"

"Bởi vì cô ta đuổi không đi."

"A?" Cô ngây ngẩn cả người.

"Ngày hôm qua bổn vương đáp ứng mời cô ta vào nhà, sau đó đuổi cô ta không chịu đi, hơn nữa cô ta hiểu lầm bổn vương đang nhớ đến em, cùng bổn vương nói rất nhiều về chuyện gần đây nhất của em."

"Nhất định là nói bậy." Cô chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Không, bổn vương uy hiếp cô ta phải nói thật, bằng không lập tức đuổi cô ta đi. Vì muốn lưu lại, cô ta toàn nói lời khen đối với em."

"Thật sao?" Nghĩ đến nữ sinh họ Lam cao cao tại thượng vì cô phải cố gắng nói lời hay ý đẹp, nhất định buồn đến không chịu được.

"Ừm!" anh thừa cơ đem mặt mình vùi sâu vào trong cổ cô, mê luyến mùi của cô, khoảng thời gian này anh luôn tưởng niệm đến hương vị ngọt ngào của cô.

"Cô ta nói muốn qua đêm, bổn vương không muốn cô ta ngủ trong phòng của em, em hẳn là có nhìn giấy niêm phong bổn vương dán."

"Có! Cũng không phải toà án, dán giấy niêm phong cái gì?" Cô mặc dù có chút thảm oán, nhưng giọng nói có chút làm nũng như đứa bé.

"Đương nhiên phải niệm phong." anh thân mật dùng cái mũi nhẹ nhàng cọ xát vành tai nhỏ nhắn của cô, bàn tay to vuốt ve eo nhỏ mềm mại của cô, lúc này anh rất thoải mái, anh mọi thứ đều không cần thiết, "Bồn vương không muốn mùi hương của em bị kẻ khác vấy bẩn, mùi thơm của em thuộc loại mê hương, bồn vương là người duy nhất có thể độc hưởng. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Bồn vương cũng chỉ có căn phòng đó lưu lại những kỉ niệm cùng em, đương nhiên muốn niệm phong, nó không thể bị phá hư."

"Anh nói giống như tôi đã đi xa rồi, tôi vẫn sẽ trở về nữa!" Nếu không đồng phục đi học của cô làm thế nào lấy ra?

Tuy miệng thầm oán, nhưng trong lòng cô thật hạnh phúc. Nghênh Thu khép hờ hai mắt, để tay anh tùy ý vuốt dọc cơ thể cô.

Cô có thể ngửi được mùi của anh, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, phát hiện trong trí nhớ mình cũng có hương vị của anh, cô cũng rất nhớ anh.

"Bồn vương sợ có hiểu lầm, cho nên bỏ ra ngoài, để cô ta ở nhà một mình." Môi của anh đã đến trên mặt cô, nồng nàn hôn lấy môi cô, sau đó chậm rãi di chuyển xuống.

"Gạt người, anh không có ra ngoài buổi tối, hơn nữa trong tay anh còn mang theo điểm tâm, cô ta nói anh vì cô ta đói bụng nên đi mua." Cô hồ hấp có chút khó khăn trả lời, nhưng vẫn ngẩng đầu lên làm cho anh có thể hôn cô dễ dàng hơn.

"Bồn vương ngủ trong phòng quản lý của cửa hàng tiện lợi, không tin, có thể hỏi các nhân viên làm việc ban đêm, cô ta gọi điện thoại kêu bồn vương mua điểm tâm, nói cô ta muốn trở về, nhưng vì đói bụng nên muốn ăn một ít rồi mới đi."

Anh bị đôi tay nhỏ bé khẽ đẩy ra.

"Không tin."

Nhìn thấy cô bĩu môi, vẫn là bộ dạng hoàn toàn không chịu tin tưởng, vì thế Lan Khang lấy điện thoại di động ra bấm số nói.

"Mọi người khỏe không, nhà chúng tôi có người xâm nhập bất hợp pháp, mời mọi người lập tức tới xử lý, địa chỉ của chúng tôi..."

"Chờ một chút." Nghênh Thu lập tức lấy điện thoại của anh ra xem.

Đôi mắt đẹp của anh lấp lánh đầy kỳ vọng, đợi chờ Nghênh Thu nói chuyện.

"Không cần như vậy, cô ta tốt xấu cũng là bạn cùng lớp với tôi, chúng ta còn phải gặp mặt thường xuyên ở trường."

"Nhưng cô ta có ý đồ quyến rũ người đàn ông của em! Cô ta muốn hãm hại bồn vương, phá hư cảm tình của em và bồn vương, chỉ với điểm này, bồn vương không thể tha thứ cô ta, nếu chúng ta ở nơi đó, bồn vương đã sớm hạ lệnh đưa cô ta xuống đánh tới một tháng không thể xuống giường."

"Nếu anh dừng cảm một chút, thành thực một chút, cho dù ai cũng không cách nào phá hư tình cảm của chúng ta."

"Bồn vương không thành thực, không dừng cảm? Bồn vương tự nguyện làm tất cả mọi thứ mà em muốn, bồn vương có thể làm nơi trú ẩn của em, bảo vệ em, giúp em che gió che mưa, như vậy anh đây không thành thực, không dừng cảm sao?" anh không rõ chính mình cần phải làm như thế nào?

"Vậy anh vì sao đến chết cũng không nói ba chữ kia?"

"Ba chữ nào?"

"Chính là... Chính là... Ba chữ kia!" Lại còn muốn cô tự nói ra, người cổ đại suy nghĩ thật chậm chạp.

Anh trừng mắt ngó cô, sau đó bùng tỉnh đại ngộ, "Em nói chỉ cần bồn vương nói ba chữ kia, hoàn toàn không tổn nhiều công phu, giãy vò chính mình sắp chết?"

"Đương nhiên không đúng hoàn toàn!" Nào có chuyện đơn giản như vậy, "Chính là cuối cùng muốn nói ba chữ kia, bằng không muốn tôi như thế nào tha thứ anh?"

Đa số trong tiểu thuyết đều viết như thế! Thần tượng cũng đều diễn như thế, cho nên đương nhiên cũng muốn như thế mới có thể có kết cục hoàn mỹ.

Anh như được cao nhân chỉ điểm nhất thời sáng tỏ thông suốt như người thường, mừng rỡ như điên ôm cô, liên tiếp nói: "Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em một vạn năm."

"Thật sự rất cổ điển nha!" Khóe miệng của cô nhin không được cong lên, hạnh phúc trong vòng tay của anh nói nhỏ, "Dù sao em cũng quyết định yêu anh một vạn năm."

Nghe những lời này của cô anh như ở trong địa ngục được cứu rồi lên thiên đàng, Lan Khang cúi đầu thật sâu hôn cô, đem nỗi khổ tương tư từ mấy ngày nay tới giờ hoàn toàn phát tiết ra hết, biểu đạt cho cô biết.

Cô cũng đưa tay ôm anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh, hương thụ bàn tay to của anh ở trước ngực mình vuốt ve món trăn khoái cảm, bởi vì cô cũng rất khát khao anh.

Lan Khang đem cô ôm đặt trên đùi của mình, hai người ngồi ở ghế lạnh triền miên hôn lấy nhau, cỏ mọc bốn phía cùng cây cối rậm rạp che khuất cho hai người thực hoàn hảo, có thể coi là ẩn mật.

Môi anh trượt đến đầu áo cô mở ra đến đó lộ ra da thịt trơn mềm, ấn xuống những nụ hôn như mưa, dẫn tới cô toàn thân mềm nhũn vô lực, chỉ có thể dựa vào vòng tay cường tráng của anh.

"Nhị vương gia..." Cô e lệ gọi anh.

Anh tay kia thì ôn nhu xoa nắn một bên ngực tuyết nõn của cô, mềm nhẹ vuốt ve, cảm nhận được sự mềm mại co giãn cùng ẩm áp trong lòng bàn tay, dù dõ cô nhìn không được phát ra tiếng thở dốc mềm mại.

Anh cúi đầu say đắm liếm láp bên còn lại của bộ ngực sữa, khi thì âu yếm, khi thì mút lấy.

Nghênh Thu như bị điện giật, cô phải khẽ cắn môi dưới, ngăn tiếng rên rỉ khoái lạc bật ra khỏi miệng, tránh kinh động người bên ngoài.

Xa cách rồi tái hợp khiến anh đói khát như dã thú, không ngừng vui đùa ở trong ngực tuyết trắng đầy ẩm áp của cô, lưu luyến không rời đi.

"Nhị vương gia... Không nên ở chỗ này... Anh không phải đã nói nơi hoang giao dã ngoại... Không thể..." Cô gấp rút thở khẽ nhắc nhở, muốn kháng cự khoái cảm từ trước ngực không ngừng truyền đến thật sự không dễ dàng.

"Vây... Chúng ta về nhà." anh cố đề nển dục vọng lửa nóng, tận dụng chút lý trí còn sót lại nói.

"Em nghĩ không nên về nhà." Lam công chúa còn ở đó.

"Chúng ta đây..." Dường như nghĩ ra điều gì, anh phấn khích như đứa bé trai vui mừng lôi kéo cô lên xe.

"Đi nơi nào?" Quần áo trên người cô bị anh cởi ra cũng chưa mặc lại!

"Chờ một chút em sẽ biết."

Anh cởi áo khoác của mình vắt gao bao bọc cô, mặc dù có hơi đáng tiếc cảnh xuân bị che lại, nhưng anh lại càng không cho phép những kẻ khác nhìn thấy cảnh xuân tiêu nha đầu nhà hắn

* * * * *

"Ai nói muốn cùng anh trong khách sạn?" Nghênh Thu nhìn thấy nhiều ánh đèn hoa lệ đầy màu sắc lấp lánh, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xấu hổ giống như quả táo chín đỏ.

Không biết có đám chó săn hay không?

"Bỏ vương muốn cùng em trải qua cảm giác ở nơi này sẽ như thế nào?"

"Chán ghét." Cô vội vàng lấy tay che khuất mặt mình, làm bộ như đang ngủ, nhưng vẫn ngoan ngoãn cho anh ôm vào trong, dù sao cô chưa bao giờ tới đây nên rất tò mò.

Đi vào bên trong, phát hiện mọi thứ được trang trí theo phong cách sang trọng của Trung Quốc, cô không khỏi lên tiếng, "Thật đẹp nha! Phòng này chắc đắt lắm?"

"Đây là phòng đế vương." anh mỉm cười vẻ mặt như muốn nói cho cô biết nhất định tối nay đế vương sẽ ăn thịt phi tử, "Bé con, làm cho bốn vương hào hảo yêu em."

Có lẽ... Bé con được chủ tử yêu thương quá mức đi!

Nghênh Thu đỏ mặt, nhưng vẫn từ từ đi tới, giống như cừu non mềm mại, cánh tay cường tráng của anh vắt gao mạnh mẽ cô ôm vào trong lòng.

"Anh yêu em."

Cô cảm động hai mắt nhắm lại, đề môi anh nóng như lửa hôn môi mình đến bỏng rát, nội tâm tràn đầy cảm xúc tùy ý anh dẫn dắt khơi dậy dục hoả của mình.

Cô biết từ lúc mình lấy đi Dạ Minh Châu dễ dàng trong nháy mắt, đó là lúc cô giao nộp lòng cô cho anh.

Đối mặt với sự ôn nhu săn sóc và tình yêu của người đàn ông này, cô tin tưởng tương lai mình sẽ hạnh phúc như nàng công chúa nhỏ.

Thời gian khổ sở khi làm nha hoàn của cô sẽ qua đi? Cô suy nghĩ ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phủ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Thời điểm Nghênh Thu cùng Lan Khang hai người trong phòng để vương tâm tình, mọi người trong phủ Đại vương gia cũng đã ăn lẩu xong từ lâu, ai về nhà nấy ngủ, chỉ còn lại Lan Tĩnh vẫn chờ ở cửa.

"Con bé vẫn chưa về?" Quan Nghênh Xuân lấy áo khoác cho chồng mình, sau đó một đôi bàn tay to vòng tới ôm lấy cô, cô nhỏ bé nhanh chóng nép vào lồng ngực rộng lớn của chồng.

"Ừm!"

"Xác định cùng Nhị vương gia một chỗ sao?"

"Bốn vương đã đến cửa hàng tiện lợi hỏi rồi, nhân viên ở đó nói có nhìn thấy nhị hoàng đệ cùng em dâu tay trong tay lên xe."

"Có vẻ rất tốt." Tất cả những điều này Quan Nghênh Xuân đều lường trước được, bởi vì ai cũng nhìn ra con bé đã bị Nhị vương gia làm cho hư, cho nên mới phải để cho Nhị vương gia đối xử với mình như đứa nhỏ.

Nhị vương gia dùng thì cũng đã dùng, thoát nhìn tương đối giống như là biểu hiện mặt trái tình yêu của đàn ông đối với phụ nữ, lợi dụng oán giận hoặc là uy hiếp thậm chí ngay cả ghét bỏ bắt bẻ để diễn tả tình yêu ngược ngược của mình, không để cho Nghênh Thu nhìn thấy.

Ai ngờ điều này lại có thể làm tổn thương trái tim nữ nhi.

Thật may là sau đó con bé phối hợp rất tốt với anh, khiến cho Nhị vương gia cao ngạo biết anh không thể bắt con bé thuận theo là chuyện đương nhiên.

Cường ép tách hai người ra làm cho cả hai tỉnh táo trở lại không ngờ là phương pháp tốt.

Nghĩ đến đây, Quan Nghênh Xuân không nhịn được bội phục chồng mình, chồng cô thật sự trí tuệ lại nhìn xa trông rộng.

"Anh nghĩ, trừng phạt nhị hoàng đệ đủ rồi, gia đình em có nguyện ý tha thứ cho cậu ấy không?" Lan Tĩnh hôn môi vợ yêu của mình, mỗi lần hôn cô lại làm cho anh càng yêu cô hơn.

"Chỉ cần con bé tha thứ, chúng ta cũng sẽ không tức giận, dù sao yêu đương đều biến người ta trở nên ngốc nghếch." Cô nói như là người đã có kinh nghiệm.

"Đúng vậy! Rất ngốc." anh nhẹ giọng phụ họa.

Nhớ tới hai người ban đầu ở thời điểm yêu đương, cũng là yêu điên cuồng, mãnh liệt như vậy.

Tuy rằng cảm thấy rất ngốc, cũng không hối hận.

"Anh em Lý thị các anh nói đến luyến ái đều y hệt, dù Nhị vương gia bề ngoài thoát nhìn ôn nhã bình tĩnh khi yêu lại biến thành người như thế, đường đường là một đại người đàn ông uy phong lẫm liệt tràn ngập khí chất vương gia lại biến thành bé trai hư hỏng, muốn cái gì nhất định phải đoạt được, nếu không sẽ làm náo loạn đến gà chó không yên mới cam tâm."

"Theo như em nói, bốn vương cũng không dám tưởng tượng lão tam khi yêu sẽ náo loạn đến mức nào?" Lan Tĩnh thở dài.

"Có lẽ phủ Tam vương gia sẽ bị dỡ đi!"

Nói xong, hai người nhin không được bật cười vì nghĩ đến ngày nào đó Tam vương gia khi yêu sẽ biến thành bộ dạng gì, sau đó nụ cười trên mặt Lan Tĩnh được thay thế bằng vẻ mặt thâm sâu khó hiểu thong thả lên tiếng.

"Vương phi, tối hôm nay có muốn ôn lại một chút điển cuồng của chúng ta lúc trước hay không?"

"Thực điển cuồng sao?" Cô mỉm cười hỏi.

"Bốn vương cam đoan sẽ làm em điên cuồng." anh nói xong, ôm lấy Quan Nghênh Xuân đi vào phòng tân hôn của hai người.

Không lo lắng cho Nghênh Thu nữa, bởi vì bọn họ biết tối hôm nay con bé sẽ không trở về.

* * * * *

Mưa liên tục vài ngày, trường học cuối cùng cũng tới kì nghỉ đông, Nghênh Thu thuận lợi tìm được việc làm.

Tiền lương nhiều, công việc thoải mái, lại gần nhà, là công việc tốt mà nhiều người tha thiết mơ ước.

Nhưng có một chút trở ngại, đó là người quản lý dường như khó ứng phó.

Công việc này chính là...

Đình đông!

"Chào mừng quý khách."

Âm thanh đình đông kèm theo lời chào đón ngọt ngào, một nam sinh vừa bước vào cửa thoáng một cái đã đứng trước quầy của một cô gái trông thật đáng yêu, nhìn không được cúi đầu thấp xuống, không phải thái độ vừa mới ở ngoài cửa cùng bạn bè vui đùa ầm ĩ.

Đương lúc tính tiền...

"Tôi... Tôi muốn có số điện thoại của cô... Dãy số... Có thể chứ?"

"A?" Nghênh Thu trong lúc chờ thu tiền, lại nghe có người muốn số di động của cô.

Làm sao bây giờ?

"Thật không tiện, tôi đang làm việc, quản lý sẽ mắng chúng tôi..."

Nói thì chậm, khi đó rất nhanh, xuất hiện mặt thối lạnh như băng.

Chỉ cần có nam sinh tiếp cận cô bé đáng yêu của anh, Lan Khang sẽ giống như báo đen bắt đầu dịch chuyển khi người được con mồi, chuẩn bị đem tình địch đuổi đi xa.

"Chuyện gì?" Lan Khang lạnh như băng trừng mắt nhìn nam sinh đó, trên người phát ra nhiều sát khí.

Bởi vì cô bé không cho phép anh ăn dấm chua bấy bọ, cho nên anh hiện tại chỉ có thể dùng ánh mắt lợi hại cùng mặt thối lạnh như băng làm vũ khí.

Vốn tưởng rằng vị quản lý hung ác hại cửa hàng buôn bán không tốt, nhưng sức quyến rũ của cô bé so với anh hung ác cường bạo gấp vài trăm lần, một đồng người đàn ông, anh càng đánh càng hăng.

"Không được nói chuyện phiếm trong giờ làm, cậu cùng cô ấy có quan hệ gì?"

Muốn hại cô ấy mất chén cơm sao?"

"Không có, không có."

"Mua xong, xin mời nhanh chóng rời đi, không nên gây trở ngại quyền lợi của khách hàng đang chờ tính tiền phía sau."

Kỳ thật phía sau làm gì có khách hàng nào, đều bị quản lý mặt thối dọa cho bỏ chạy.

"Này!" Bối rối cầm đại một món đồ tính tiền, nam sinh tông cửa xông ra, ngay cả tiền thối cũng quên lấy.

"Tiền thối chưa có lấy nha!" Nghênh Thu bĩu môi, nhìn Lan Khang trên người mặc đồng phục quản lý.

"Này tiền thối..."

"Thay anh làm việc tốt." Lan Khang cầm lấy tiền thối, ngay lập tức đi đến hòm quyên góp bỏ vào, giờ tay làm việc thiện, là việc làm tốt đẹp chưa bị làm hỏng.

"Thật là." anh phiền toái suy nghĩ, cảm giác mình đã sai lầm, "Thật không nên đáp ứng cho em đứng quầy, chẳng khác nào đem cừ non dâng trước miệng bầy sói."

Làm ơn đi, cái gì mà cừ non? Người đàn ông này thật sự là càng ngày càng tràn ngập tham muốn chiếm hữu.

Nghênh Thu nâng khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn lên nhìn Nhị vương gia đẹp trai của cô, trêu chọc nói: "Quản lý, anh không phải là muốn khai trừ em chứ?"

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh chậm rãi gọi lên một nụ cười mang theo tà khí, tâm tư xấu xa.

"Này! Anh muốn xem em làm sao cầu xin anh đây."

Quả nhiên!

"Em làm sao biết anh muốn như thế nào mà cầu xin?" Tim cô đập có chút nhanh hơn lướt qua anh, cố tình sắp xếp lại hàng hoá nhằm thoát khỏi nơi này, nhưng anh làm sao có thể để cho con cừu non đáng yêu này chạy thoát!

Thình lình, anh vươn tay ôm lấy cô, ở bên tai cô xầu xa nói: "Có nhớ đêm qua chúng ta xem bộ phim kia không? Em bắt chước cầu xin như vậy không phải tốt lắm ư?"

Nghênh Thu khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, "Làm sao có thể!"

Quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời, mấy ngày hôm trước còn ôn nhu, chờ tới khi cô tha thứ cho anh, lập tức bị anh bá đạo ăn cướp sạch sẽ.

"Em muốn cùng Đại vương gia nói..."

Nhưng cô không có lấy một cơ hội giãi dụa, đã bị anh ôm vào phòng quản lý...

* * * * *

"Nhị hoàng huynh?"

"Nghênh Thu?"

"Kỳ quái, mọi người đâu hết rồi? Sao vắng vẻ vậy?"

Lan Ngọc đảo nhanh một vòng cửa hàng tiện lợi, phát hiện không có người.

Xem ra cửa hàng tiện lợi đúng là tiện lợi, khách hàng vào cửa tự phục vụ sao?

"Cũng tốt, mình gom hết." Lan Ngọc lập tức chọn một vài món ăn vặt, sau đó quay trở về xem phim.

Anh gần đây rất thích phim ở hiện đại, đã thức nhiều ngày không ngủ, may mắn nhị hoàng huynh mở cửa hàng tiện lợi, do đó anh được ăn vặt miễn phí, có thể vừa ăn vừa xem phim.

Thực ra, lúc Lan Ngọc vor vét đồ ăn, anh chỉ muốn tìm hai người đang trốn trong phòng quản lý.

"Nhị vương gia... Tam vương gia đến đây..." Nghênh Thu thở gấp khẽ nhắc nhở người đàn ông đang bị dục vọng làm cho quên cả đất trời, chỉ thấy anh không kham trương, ngược lại bàn tay to càng thêm không an phận theo trước ngực của nàng di chuyển xuống.

"Nhị vương gia..." Giọng của cô ngăn lại không được khê kêu to lên một tiếng, miệng cô lập tức bị anh dùng tay kia che lại.

"Hừ! Em muốn dẫn anh vào đây xem sao?"

Đương nhiên không nghĩ đến. Nghênh Thu đỏ mặt nhẹ lắc đầu.

"Tốt lắm, ngoan ngoãn nha, đừng phân tâm, bốn vương sau khi thỏa mãn là có thể thả em ra, dù sao tên kia cũng chỉ là tìm đồ ăn, ăn xong rồi sẽ đi về nhà."

"Nhưng là..."

"Chuyên tâm chút, nếu không chúng ta ở đây cả đêm đấy."

"Không muốn, không muốn." Cô vội vàng lắc đầu. Làm sao có thể cả đêm a!

Theo sự hiểu biết của cô, ngày mai nhất định thân thể cô đau nhức không thể xuống giường.

Cô thật sự không rõ Nhị vương gia tại sao có thể lợi hại như vậy? Không phải là luyện qua để vương công chứ?

"Vậy tiếp tục."

Anh lại tiếp tục công kích cô, lúc này đây anh không xâm lấn nửa người trên của cô, mà ôm cô đến ngăn tủ, cởi quần lót cô ra.

Váy không đủ dài che đầy vùng nữ tính mềm mại, anh tùy ý tách hai chân cô ra.

"Nhị vương gia... Đừng..." Cô không có quen như vậy, lại không thể kháng cự, bởi vì anh như vậy đối với cô, làm cô không khỏi suy nghĩ.

Lan Khang thông thả thưởng thức cảnh xuân tuyệt vời trước mắt, một tay chậm rãi vuốt ve đóa hoa kiều diễm ướt át kia, nhìn đóa hoa dần dần hiện hồng, càng thêm mê người.

"Nhị vương gia... Đừng như vậy..." Cô đỏ bừng khuôn mặt thấp giọng thờ dốt, bàn tay nhỏ nhắn trắng mềm nhẹ nhàng chống đỡ bả vai anh, muốn đẩy

anh ra, không hy vọng anh tới gần, nhưng một chút khí lực cũng không có.

Đầu ngón tay của anh tà khí tại khe nhỏ chặt chẽ kia ra vào khiêu khích, khiến thân hình xinh đẹp của cô vận vẹo né tránh khiêu khích của anh.

"Không thích bốn vương chạm vào em như vậy?"

"Không..." Không phải như vậy, chính là mỗi lần anh trêu đùa như thế cô không biết phải làm sao, không còn là chính mình, làm cô cảm thấy rất mắc cỡ.

"Bốn vương đã biết."

Ngón tay của anh ly khai, Nghênh Thu nhìn không được thở một hơi nhẹ nhõm, cái loại khiêu khích xấu hổ muốn chết này cuối cùng kết thúc, nhưng là trong thân thể cũng rất nhanh chóng dâng lên một cỗ nóng đậm cảm giác trống rỗng.

Làm thế nào có thể mở miệng kêu anh lấp đầy phần hư không này?

Thời điểm cô không biết làm sao, chợt đột nhiên, cảm giác được một loại xúc cảm ấm áp đụng chạm lấy hoa huyết tư mật giữa hai chân...

"A! Anh..."

Anh không chỉ dùng tay khiêu khích, mà còn sử dụng môi lưỡi yêu thương.

Đóa hoa mềm mại bởi vì đầu lưỡi ngọt ngào của anh trĩu mến an ủi, mật hoa e lệ cuộn cuộn tiết ra không dứt, hơi thở của anh đã tràn ngập hương thơm độc đáo của cô, thúc giục dục vọng trong cơ thể anh thức tỉnh.

"Em.. Chịu không nổi..." Trải qua khoái cảm không biết dâng cao bao nhiêu lần, cô rốt cục không chịu được cầu khẩn.

"Muốn anh sao?"

"Dạ." Cô thẹn thùng lên tiếng, giống như mèo nhỏ kêu meo meo làm nũng, đòi hỏi chủ nhân yêu thương.

Anh đương nhiên sẽ không cự tuyệt, lập tức đem dục vọng của mình giải phóng, nam tính kiêu ngạo sớm đã hiển ngang đứng thẳng, chuẩn bị muốn đi vào trong cơ thể mê người của cô...

"Không được cử động! Cướp đây."

Cách cửa phòng quản lý truyền tới một câu kịch kinh điển làm người hồn bay phách tán, khiến Nghênh Thu sắp lên thiên đường đột ngột quay lại hạ thế.

"Nhị vương gia, bên ngoài hình như có cướp..." Nghênh Thu tái mặt nói, muốn lao ra bên ngoài, "Chúng ta nhanh chóng ra ngoài giúp Tam vương gia."

"Yên tâm"

"Nhưng... Tam vương gia trông rất yếu đuối..."

Nếu tên cướp nhìn thấy Tam vương gia tướng mạo hoàn mỹ lại tuổi trẻ, bất kể giới tính, bất chúc phim Brokeback Mountain đem ra biểu diễn, làm sao có thể được?

Chợt đột nhiên, cô khẽ kêu một tiếng, phát giác giữa hai chân mình có một vật cứng, tiếp theo là nhanh chóng lấp đầy...

"Nhị vương gia? !"

Lan Khang không chút do dự sau khi tiến vào liền cuồng dã mãnh liệt vận động, đói khát như dã thú, không ngừng tiến công xâm lược.

Hiện tại không nên tiếp tục làm chuyện này? Có cướp bên ngoài a!

Nhưng... Thật thoải mái!

Nghênh Thu vô lực chỉ có thể cầm lấy cánh tay anh, cắn chặt môi dưới, hi vọng ngăn chặn tiếng rên rỉ truyền đi.

Tuy nhiên tên cướp vẫn ở bên ngoài, Tam vương gia có thể sẽ gặp nguy hiểm..

"Chuyên tâm" Lan Khang hờn giận ra lệnh, không hài lòng chuyện cô phân tâm, mỗi một lần xâm nhập đều vào sâu như vậy, cô gần như muốn ngất xỉu.

"A..."

Cô sợ hãi kêu quá lớn sẽ kinh động kẻ cướp, lật đặt đưa tay lên che miệng lại, thân mình mảnh mai vì anh va chạm mà lay động, ngay cả ngón tay đều lắc lư.

"Chậm một chút... Sẽ bị nghe được..."

Phát hiện cô vẫn phân tâm, không vì anh mà thần hồn điên đảo đến quên hết thấy, chỉ muốn anh, chỉ nhìn thấy anh. Đôi mắt xinh đẹp của Lan Khang phát ra tia chinh phục quang mang.

Đột nhiên sáng suốt, Nghênh Thu cuối cùng cũng nhận thức được sự tức giận của anh, nhưng không biết anh rốt cuộc vì cái gì mà tức giận.

"Anh đang tức giận?"

Cô vừa hỏi, động tác của anh càng thêm dùng sức, như dã thú phần nộ muốn đem cô giết chết.

Khoái cảm mãnh liệt không ngừng từ dưới bụng lan khắp toàn thân, khiêu khích cô nhìn không được phát ra từng tiếng rên rỉ.

Đúng! anh là ghen tỵ, lại không thể nói ra, tâm tình rất buồn kiềm nén không được đành phải dùng hành động phát tiết ra.

"Đừng... Em sẽ... Không được..."

"Bây giờ người đang ở trong thân thể em là ai?" Một tay anh vuốt ve bộ ngực sữa không ngừng rung động của cô, vẫn như cũ cường ngạnh giữ lấy eo cô.

"Là anh!"

"Anh là ai?"

"Đương nhiên là... A..." Cô thở gấp run giọng cơ hồ nói không ra lời.

"Là ai?"

"Là anh Nhị vương gia." Cuối cùng cô cũng nói ra.

"Tốt lắm" anh hài lòng câu trả lời của cô, tiếp theo ôm cô ra khỏi ngăn tủ, đi tới cái ghế ngồi xuống, đặt cô ở trên đùi của mình.

Nghênh Thu giống như món đồ chơi bị anh ôm lấy, (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn), sau đó anh một tay nâng một bên đùi của cô lên, đưa dục vọng chậm rãi xâm nhập khe nhỏ chật chội của cô...

Khi chật chội và ướt át của cô hoàn toàn bao quanh anh, hai tay Lan Khang ôm lấy cặp mông tuyết trắng của cô, bắt đầu chậm rãi lên xuống luật động.

"A... A..."

Rất nhanh, bên tai anh nghe được tiếng rên rỉ đáng yêu của Nghênh Thu, anh thở nhẹ thấp giọng dặn dò, "Kêu quá lớn sẽ bị nghe được."

Một giây sau, tiếng rên rỉ bị đè thấp xuống, nghe như là nỉ non cùng anh, lại phải cố gắng kiềm nén tiếng khóc nức nở, lại khiêu khích khoái cảm cùng hưng phấn trong lòng người đàn ông.

Thật là vật nhỏ đáng yêu.

Anh vuốt ve bờ mông trắng của cô, hai tay cô vây quanh bả vai anh, kích thích ở lưng nhìn không được mà vận vẹo, ngọn lửa tình trong cơ thể đã đốt cháy cô đến tâm thần mê loạn.

"Em không được... Nhanh chấm dứt... Có kẻ bắt cóc... A..."

Chợt đột nhiên, cô mất nhắm lại, thân thể xiết chặt, sau vài tiếng thở dốc, đầu vô lực ngã trên vai anh, như con mèo nhỏ xụi lơ mệt chết.

Lan Khang nhìn thấy cô như vậy, không cố kỵ cảm eo của cô, mạnh mẽ quyết liệt nhanh chóng tăng tốc độ chạy nước rút lần cuối cùng trước khi kết thúc.

Một cổ tê dại quen thuộc thẳng hướng lên não, Lan Khang gất gao tiến đến nơi sâu nhất trong hoa tâm của Nghênh Thu, sau đó cảm giác một trận vui sướng sáng khoái truyền đến, dịch vọng nóng bỏng vỡ òa mà thoát ra...

Nghênh Thu không quan tâm mình đã toàn thân vô lực, nhỏ giọng nói: "Nhị vương gia, có kẻ cướp, chúng ta phải nhanh báo nguy a!"

"Không cần." anh cảm thấy mỹ mãn ôm thân mình kiều nhuỷ của cô, sau đó nhìn khắp nơi chậm rãi nói: "Kẻ cướp gặp được lão tam chỉ có con đường chết."

"Vì sao?"

"Không nên xem lão tam bề ngoài nhu nhược mà coi thường, kỳ thật võ công của cậu ta so với chúng ta cao cường hơn."

"Thật sao?"

Lúc này, bọn họ nghe được bên ngoài truyền đến tiếng kêu thê thảm cầu khẩn của tên cướp, "Đừng đánh nữa, van cầu ngài, nhanh báo nguy, kêu cảnh sát dẫn tôi đi, đại hiệp, đừng đánh tôi, tôi biết tôi sai rồi."

"Nếu biết sai rồi, vậy trước khi cảnh sát đến đón chịu thêm chút trừng phạt đi!"

Giọng điệu nhẹ nhàng êm ái của Lan Ngọc nghe qua như là tiếng nguyên rủa tới từ địa ngục, tiếp theo bên ngoài lại truyền tới tiếng kêu đau thất thanh cực kỳ bi thảm của tên cướp.

Nghênh Thu sắc mặt tái nhợt quay đầu nhìn Lan Khang, "Nghe qua thật đáng sợ nha!"

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh gọi lên chút sùng nịnh mỉm cười, sau đó đem cô ôm vào trong ngực, dịu dàng vỗ vỗ lưng cô, "Đừng sợ, có bốn vương ở đây, bốn vương sẽ bảo vệ em."

Nghênh Thu nghe được câu này, trong lòng không khỏi ấm áp, cảm nhận được yêu thương thực hạnh phúc.

"Phải bảo vệ cả đời nha!"

"Tuân mệnh." Nói xong, anh chân thành hôn môi cô đầy thâm tình.

Hai người lại tiếp tục đắm chìm trong thế giới ngọt ngào, bên ngoài cánh cửa vẫn là tiếng cầu xin tha thứ không ngừng.

Bất quá bọn họ cũng lực bất tòng tâm, ai bảo tên cướp kia không chịu làm người tốt, ngang nhiên đến cướp bóc nhà bọn họ.

Chẳng lẽ không biết đây chính là phủ vương gia sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Nhà Của Em Chính Là Phủ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.